

ŐSI GYÖKÉR

KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Megjelenik negyedévente a magyarságtudomány és az ősi magyar nyelv kutatásának szolgálatában

Alapítva: 1972

Ára : 800,- Ft

La Raiz Ancestral

Alapító – Örökös Főszerkesztő: Badiny Jós Ferenc

Szent István koronázása. Antal Károly alkotása
Esztergom Művészetek tere
Szent Tamás-hegy oldalán a szerpentin út felső részén (Internet)

Alapító - Örökös Főszerkesztő: Badiny Jós Ferenc

Felelős szerkesztő: Dr. Gyárfás Ágnes
Szerkesztő: Bubcsó Gáborné
Munkatárs: Bubcsó Gábor

Kiadó: Miskolci Bölcsész Egyesület (MBE)
3534 Miskolc-Diósgyőr, Vár u. 9.
(az egyes villamos végállomásánál)
Levél: 3509 Miskolc, Pf. 819.
Szerkesztőségi telefonszám/fax:
+36-46-331-981

© Ősi gyökér 2009. XXXVII. évf. 3. sz.
Minden cikkért a szerzője a felelős. Egyes cikkeket csak rövidített formában közlünk.
Kéziratokat nem őrünk meg, és nem küldünk vissza! **(Lemezen küldött anyag mellé kérnénk kéziratot is)**

Belföldi előfizetés (évente négy szám):
4000 Ft/év.

Egy szám ára 800 Ft.

Az előfizetés történhet a MBE címére
(3534 Miskolc-Diósgyőr, Vár u.9.)

– Ősi gyökér előfizetés megjelöléssel –
postautalványon, a Kiadónál személyesen, vagy
banki átutalással a BB RT bankban a
10102718-10373815-00000004 számlaszámra.

Külföldi előfizetés: 50 USD/év.

Az összeg a BB bank miskolci fiókjában vezetett
10102718-10373815-00000004
számlaszámra utalható át.

Adószám: 19071332-1-05

Kapható: a MBE könyvtárban
(Miskolc-Diósgyőr, Vár u. 9.),
a Központi Antikváriumban
(Miskolc, Széchenyi u. 21. a színháznál),
a Belvárosi Szépmíves Antikváriumban
(Miskolc, Városház tér 9.),
a Szkíta Könyvesboltban
(Miskolc, Széchenyi u. 53.),
a Kéthollós Könyvesboltban
(1081. Bp. Kenyérmező u. 3. a.),
a Fehérlófia Könyvesboltban
(Bp., József krt. 35.),
a Magyarok Háza földszinti könyvesboltjában
(Bp., Semmelweis u. 1-3.),
a Püski Könyvesboltban (Bp., Krisztina krt. 54.),
az Emese Álma könyvesboltban
(Bp., Fehér út 1. – az Őrs vezér térnél),
Gedeon Editnél Budapesten (tel.: 314-4863),
a Csodaszarvas Könyvesboltban
(Bp., Teréz krt. 8. sz. alatt, az udvarban),
az ARTAMONDÓ Kft:
(SZKITIA) Bp., Andrássy út 124.
az ERDÉLYÉRT KÖNYVESHÁZ
Bp., Bécsi út 99.,
a SZITTYA Könyvesbolt
Bp., József Attila út 22.,
a TURUL Könyvesbolt
Bicske, Ady E. u. 7.,
Pécsett: Lác u. 2.,
Szabó Andrea
Szentendre, Bogdányi út 14.

ISBN 9632144546 • ISSN 1586-9423 • HU ISSN 1586-9423

Az Altintepeki szarvas képe Gyárfás Ágnes ládáján. Itt tartja az Ősi Gyökérbe küldött cikkeket.
(Mike Mihály faragása)

ŐSI GYÖKÉR

KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Alapító – Örökös Főszerkesztő: Badiny Jós Ferenc

2009. XXXVII. évf. 3. sz.

TARTALOM

NYELV

Győriné Luca Ágnes:

Édes anyanyelvünk jelentősége 2

VÉLEMÉNYEK A MAGYAR SZENT KORONÁRÓL

Dr. Végh Tibor előadása a XIV. Magyar Őskutatási Fórumon
Mit üzen a Szent Korona? 7

Záhonyi András hozzászólása

Jung Péter: A Magyar Szent Korona rendszere c. tanulmányához 14

Záhonyi András

Földi uralom nélküli rend 15

TRIANON

Felhívás a trianoni megemlékezések szervezőihez:

Igazságot Európának 21

ESSZÉ

Tomory Zsuzsa

A világ legszebb emlékművelehetne 22

Dp. Templom József

Örömhír és történelem 26

MAGYAR NÉPMESE

Gyárfás Ágnes

A háromvadas királyfi 33

Harsányi Zsuzsanna

A lélek nyelve a népmese 44

MAGYAR NÉPSZOKÁSOK

Siklósi András

Busó télbúcsúztató 52

ŐSI ZENE

Szentmihályi András

Amikor a sárkány dalra fakadt... 57

MAGYAR LÉLEK

Bognár Ferenc

A Szűzanya (Fekete Madonna) fattyú népei 60

EZOTERIKA

Kotsis Árpád közleménye

Mennyei prófécia Krisztus előttről 64

TERMÁL VIZEINK

Gööz Lajos

Tokaj hegység előterének termálvíz adottságai 71

ESEMÉNYEK

Rónai Lászlóné

Gyárfás Ágnes ÉGI MESE Uri-honbéli Orion és Circirka Anna szerelméről. Könyvbemutató 74

Váradiné Osváth Ilona

Mennyekbe emelő együttlét Debrecenbe. Kárpát-medencei református egyházak egységesítése 76

Záhonyi András: NYÁRI ESEMÉNYEK

Virga Fesztivál 80

Mezopotámia 80

Tudósítás a Magyar Vár 2009-es táborából 80

Völgynapok 84

BIOSZFÉRA EGYESÜLET HÍREI

A Világemlékezet listájára került Bolyai János Appendixe 85

Egy japán tudós – *Dr. Shokotu Faisi* – levele 1963-ból. 86

A nepáli papok, Dalai Láma, Pio Atya és Mihály arkangyal üzenete a magyarokhoz 87

OLVASÓINK ÍRJÁK

Rostás László

Lélek és egészség 88

Bradák Károly

Gondolatok Borbola János cikkéhez
(Ősi Gyökér 2009. 2. sz.) 88

VERSEK

Tibold Makk Szabina versei

Repülök, Mint a hulló levél, Mennyek mosolya 91

Siklósi András versei

Szent Lászlóhoz, Turul induló, Az igazság katonája, 92

Petőfi Sándornak

KÉPEK

Internet

GYŐRINÉ LUCA ÁGNES

ÉDES ANYANYELVÜNK JELENTŐSÉGE

„...Minél nagyobb volt a munkaelőtti kiállító szomj és kívánság s azokból eredő fáradozás és szorgalom, annál nagyobb tespedtség s elhidegülés követi az elbomlott munkát. És így sokszor éppen azon hév s teremtő erő, mely valódi csudákat művelhetne...nem ritkán áldásból átkra fordul...”

Milyen kiállító szomjóról és kívánatról, fáradozásról és szorgalomról szól gróf Széchenyi István Magyar játékszínről című munkájában? Bizonyára mindazon emberi erőfeszítésekről, melyek valóra váltják a teremtői kívánalmat, akaratot itt, a Világ Közepén, a Földön.

S milyen átkba forduló áldásra utal Széchenyi gróf? Természetesen a Teremtő áldásos hatalmára, mely tény nem felismerése szakadékot képez a teremtett világ s a teremtett ember között, s e szakadék, melyet átokként élünk meg, áthághatatlan akadályként tátong előttünk mindaddig, míg föl nem ismerjük magát a Teremtés tényét, s helyünket, szerepünket a teremtett világban.

S milyen csudákra képes hévről, teremtő erőről ír Széchenyi István?

A MAGYAR NYELV tudóinak „elmondja”, hogy szerve, a nyelve beszédre is rendeltetett, s ebből következően igazán könnyen beláthatjuk, hogy a nyelvet, mint testrészt tervezője azzal a szándékkal tervezte olyannak, amilyen, hogy értelmes teremtményét képessé tegye a gondolatok szóbeli közvetítésére. Kezét pedig olyannak tervezte, hogy írni is képes legyen.

Minden teremtmény a Teremtő alkotása; kifejezőeszközeit is Teremtőjétől kapja. A macska nyávog, a ló nyerít, az ember beszél, s ahogyan az állatok jelrendszere nem valamiféle, évmilliókon átívelő fejlődési folyamat eredménye, úgy az emberi őnyelv sem az. Ha az ősember csak makogott, huhogott, nyögdecselt, s szellemi képességeire agya evolúciós fejlődése révén tett szert, hogyan hozhatott létre egy szigorú, meghatározott renden és mindenekelőtt tudáson alapuló, szerves egységben összefonódó írott és beszélt nyelvet? Jöttek talán egyes magas IQ-jú „indoeurópaiak”, akik gondoltak egyet, és összerendezték a makogást?... Ez olyannyira nevetséges feltevés, hogy

azonnal el is vethetjük.

Az, amit „nyelvfejlődés”-nek neveznek, a magyar nyelvben tulajdonképpen a meglévő szó-készlet tagjainak helyváltogatgatása mindig oly módon, hogy az adott fogalom a maga HELYÉRE kerüljön. Más értelemben – amennyiben az emberiség közös őstől származik – a „nyelvfejlődés” nyelvromlást jelent az ősi nyelvhez képest. Gondoljunk a sugdolózós játékokra, amikor egyvalaki sűg valamit egy másiknak, aki azt továbbűgja egy harmadik illetőnek, s az tovább a következőnek, majd a sok fűlbe sűgött fogalmat az utolsó személynek ki kell hangosan mondania, s bizony az esetek legnagyobb részében az elején sűgött szó vagy mondat egészen megváltozik.

A fizikai értelemben vett „fejlődés” mindig az őállapot fenntartását jelenti. A tömeghatás-törvény értelmében a kémiai reakciók folyamán azért, hogy rövid időn belül egyensűly álljon be, egy időegységben belül ugyanannyi molekulának kell létrejönnie, mint amennyi meglévő fűlbomlik. Tudományos körökben köztudott, hogy két aminosav egyesűlésekor egy vízmolekula szabadul fel. A szellemi értelemben vett „fejlődés” maga a megismerés folyamata, mely szintén a teremtett világ fenntartását szolgálja.

Tudjuk, hogy az agy gyenge hasonlattal élve veűkűszűlék módjára is műkűdű központ, azt is tudjuk, hogy gondolatokat létrehozni nem képes. A gondolatok az ember számára elérhetetlen tartományból érkeű rezgűések, mely rezgűéseket az agy vesz, fűlfog és a fizikai világban való megjelenítését intézi. Mivel a gondolatok forrását nem ismerjük, energiaszintjét mérni sem tudjuk, erejűvel, hatásával ellenben mindennapjainkban tisztában vagyunk (vagy kellene lennűnk).

A gondolati energia terjedűsi korlátai se tűrben, sem időben nem ismertek. Amennyiben az agy hozná létre, a gondolatok hanyatlásának az agysejtek pusztulásával arányosan kellene bekűvetkeznie, a valóságban viszont épp az ellenkeűzője történik; rendes körűlműnyek között a kor elűrehaladtával, jűrtassággal egyre összetettebb, bűlcsebb gondolatok fogalmazódnak meg.

A következőkben a teljességre törekedve ugyan, de arra való képtelenségem miatt különböző példák bemutatásával „megszólaltatom” édes anyanyelvünket, mondja el **Ő** MAGA, KI **Ő**. Mondja el **ő** maga, hogy **ő** az a bizonyos „protonyelv”, ősnyelv, amelyet a nyelvészek oly sokan buzgón keresnek, de a magyarul nem tudók soha meg nem lelnek, ezért mindig szegényes marad életük, hisz nem élhetik át, amikor a Teremtő szól hozzájuk, AKI ÉL, AKI VAN...

Én magam is, mint mindenki, az isteni szellemmel fölruházott közvetítő szerepét töltöm be, aki LEVETÍTI AZ ADÁST.

A magyar nyelv kizárólag rövid, tömör, értelmes kifejezésekből álló szellemi tárház, ezért „toldalékai” is kivétel nélkül mind világismeretről tanúskodó őskifejezések.

Minden kifejezésünk képző is, ezért helytelen a „képző” jelenlegi, hivatalos „toldalék” értelmű használata, ugyanis minden jelenség a Teremtő megnyilvánulása, vagyis KÉP-EZ **Ő** (aKiÉP, EZ **Ő**). A magyar nyelvben írás és beszéd kiegészíti egymást, tehát szervesen illeszkedik egymáshoz; egyik támogatja a másikat, a kettő együtt pontosítja, finomítja az adott fogalmat, ezért anyanyelvünk vizsgálatakor rovásjeleinket is minden esetben figyelembe kell vennünk, tehát a teremtői üzeneteket megfelelően szükséges KIEJT-enünk kezünkől is, szánkából is.

Létezik sok téves következtetés írás és beszéd együttes figyelmen kívül hagyása, valamint szándékos nyelvrontási tevékenység miatt. Azt magyarázta egyszer nekem valaki, hogy a nevel igénk a NE tiltószó és a -vel eszközhatározó rag összetétele. Soha, egy pillanatig sem éreztem, hogy igaza lehet, mert gyermekeim nevelésekor nem a tiltás vezérelt, de az illető tévedéséről akkor bizonyosodtam meg, amikor leróttam a szót, s megláttam az igazat: NÖ-ÉL könnyebben kiejthető változata: NEVEL. Még egy tévhitről be szeretnék számolni, ez a HATALOM szó, melyről azt mondta valaki, hogy eredeti jelentése: HAT A LOM, holott nem más, mint a HAT ELEM fogalma...

Meggyőződésem, hogy a téves magyarázatok az ismerethiány, a helytelen, illetve megromlott gondolkodás következményei.

Gondolataim közzétételével azt a célt kívánom szolgálni, hogy anyanyelvünket emeljük méltó helyére, mi magunk pedig emelkedjünk a szá-

munkra kijelölt szellemi magaslatokra annak tudatában, hogy az isteni ősnyelv művelői lehetünk.

- Mindenek előtt nézzük meg az „S” **minőségjelzőt**.

Rovásjele: **Λ** azt ábrázolja, hogy az ősi minőség lejön, elér a földi világba, és számtalan módon számtalanszor megnyilvánul, ezért olvasata lehet **ŐS, IS, ÉS, SE, SÓ, SI, ÁS**.

Szerepe többféle lehet, pl.:

HAT	HAT-OS
HAT	HAT-Ó-S
HAT	HATÁ-S

Teremtéskor az **ŐS** megnyilvánul, kivétel, tükröződik, testet ölt az OK, AKI VAN, és válik az „S” **Λ** „K” **◇** jellé, a háromszöggel ábrázolt hármas igazság négyzetté, földi léletté.

• Személyesnévmások

ÉN a VAN létigénk egyik formája, az isteni tulajdonság, tehát az egyes szám 1. személy fejeződik ki általa.

ÉN, ÖN ~ (v)AN az ember tudja, hogy isteni szellemisséggel megáldott lény. Az **ÖN** udvarias magázási forma azt fejezi ki, hogy az Önözött személyt magammal egyenértékűnek tartom, s ekként viszonyulok hozzá. Rovásjele: **᳚** „N” az egészhez közelítő **FÉL**.

TE Rovásjele **᳚** szemlélteti, hogy az „S” **V** isteni minőség **ÁTTE**-vődik egy másik, második személyre: **V ᳚**

Ő rovásjele: **᳚** olvasata: **ÓÓS**

Ö rovásjele: **K** olvasata: **ÉSZ ŐS, ÁSZ ŐS, ŐS ÉSZ, ŐS ÁSZ**

Amikor az **ŐSÁSZ** a megnyilvánulatlanból kimozdul, teremteni kezd, **Ö**-ből **Ő** lesz, és lesz az álló jelből **K** mozgójel **᳚**

MI(NK) = aMI + (va)N + (o)K

TI(K) = TE + (o)K

ŐK = **Ő** + (o)K

Minden létezőnek oka van a létezésre, ok nélkül semmi nem létezhet.

A többes számot az OK **◇** fejezi ki: egy OK számszerűen egyenlő eggyel, 1=1, két vagy több ok egynél több, tehát a többes szám kifejezője.

A magyar nyelv titkai feltárásában sok esetben a régi, ízes, „vidéki” kiejtés nagy

segítségül szolgál, így a személyes névmások többes száma tekintetében is.

• **Birtokosjelző, részeshatározó, célhatározó rag**

- NAK, - NEK, - NK

VAN OK, vagyis van valamije, valakije valaminek, valakinek

És VAN OK valaki, valami részére valakinek, valaminek

• **Helyhatározó rag**

- RA, -RE, -RÁ, -RÉ rovásjele: ↙

- ON, - EN, - ÖN ~ (v)AN rovásjele: ⤵

- BA, -BE, rovásjele: X

- BAN, - BEN ~ BE(va)N rovásjele: ⤵ X

• **Igekötők**

BE X

KI ◊

LE, FEL, EL ▲

IDE, ODA ~ IDŐ †

SZÉT †† rovásligatúrája „szétszeli” a „T” † jelet †

ÖSSZE †† rovásligatúrája „összerak” †

VISSZA †† M rovásligatúrája „visszatesz” M

MEG ▲ † A MAG főnevünk magas hangrendű változata, mely a cselekvés, történés, létezés befejezettségét jelenti, ugyanis a MAG ~ aMiÉGi a létezéshez szükséges összes információt tartalmazza DNS-láncában, tehát elkészült.

• „- T” a tárgy ragja, főnévképző, igeképző, személyes névmás, számnév, műveltető

Rovásjele † e két jel ligatúrája: ▲ † olvasata: ŐSÁSZ, ESZES, ÁSZÓS, ŐSÉSZ...

A „T” olvasata: ŐT

TŐ

ÁT

ÜT

TŰ

TE

ÚT

összeolvasva: Az ÁSZÓS ŐT TŐ ÁT ÜT mint TŰ, leszel TE az ÚT

ŐT a számok „tengelye” közepén foglal helyet, mint tartóoszlop

123456789

ÁT szeli a (szám)világot

TŐ ve a világnak, s mint ilyen, a leg-

ÜT ésállóbb rész

TŰ ként HATol középre

TŰ ként áll ki

TE is általa létezel és járod az UT-ad

Látható, hogy a „T” ősfogalomköre rendszert alkot, mindegyik tag összefügg mindegyikkel formailag is, tartalmilag is.

ŐT a DIMENZIÓFORRÁS:

1. TEREMLŐ, ÉRT-ELEM, ÉG, VAN, RÁ

2. VÍZ-ELEM

3. TŰZ-ELEM

4. LEVEGŐ-ELEM

5. FÖLD-ELEM

A Teremtő bármilyen minőségben megnyilvánul, mely minőségek által HAT, ez a

6. ELEM, a HAT-ELEM, HATALOM

A HAT-ELEM legerősebb HATÁSa a SZER-ELEM

ŐS ŐT VAN = ISTEN, ŐSTEN, ŐSTAN

ŐT ÉL ÁT = ŐTLET

- TAT, - TET műveltető

A műveltető esetében a cselekvés, történés, létezés kétszer Tevődik át; kéT áTTéTen keresztül.

- T, - TT a múlt idő jele

A régi magyar nyelvben többnyire a mai egy „T” helyett is két „T” fejezte ki a múlt időt, mely nem más, mint az OTT helyhatározó megfelelője. Petőfi költeményében is még „Föltámadott a tenger, a népek tengere...”

Sokan bizonyára kétkednek e meglátásomban, pedig az idő-fogalom csak a rontó tudományosságának köszönhetően zavaros, érthetetlen, megfoghatatlan valami (ámbar még mindig „t” a jele!), de az ősnyelv létrejöttékor megegyezett az események, eseménypontok halmazának terjedési, helyváltoztató fogalmával. A mitológiai Kronosz fölfalja gyermekeit. Ó, mily kegyetlenség, gondolják az emberek, holott Kronosz gyermekei a per-

cek, napok, hetek, hónapok, évek, őket „kebelezi be”, a világeseményeket, melyek rezgései hírértékűek a nagy információs, vagy eseménytárházban, a világban. Kronosz gyermekei, az események szubatomi szinten is és gigantikus szinten is TÉRnek valahová, tehát TERjednek a TÉR-ben IDE-ODA, mely maga az IDŐ, TÉRIDŐ.

Ha síkban körnek ábrázoljuk a világot, a kör minden pontja OTT lesz rajta, bármilyen is a világ, minden pontja OTT van valahol. Az ITTLÉVŐ pont, a JELEN mindig az a hely, ahol éppen vagyunk, s amint elérkezik, máris másUTT lesz.

Az esemény elVÁlik jelen helyétől, megVÁLTozik helye és VOLT lesz belőle. Így JÁRnak az Íveken az események, s lesz az Ívből ÉV, a KÖRből KOR, a JÁRásból a germán nyelvek ÉV-jelentésű JAHR, YEAR szava, az ÉV-ből pedig az indoeurópai nyelvek Újévje, NEW EVE. Amikor IDÉZünk valamit, nem teszünk egyebet, mint IDŐZünk bizonyos eseményeknél.

Az IDŐ rovásváza † azt mutatja, hogy AKI VAN, kijelöli a helyet teremtményei számára; eSZe, SZellemissége (rovás SZ: |) RÁ hat (rovás R: /), létrehozza az anyagi világot, más szóval AD Ő végeláthatatlanul, mely maga az IDŐ †.

Az IDŐS egyben ADÓS is és ÉDES is, ezért mondhatjuk ÉDESanyánkra, hogy IDES, IDŐS, valamint anyanyelvünkre, hogy ÉDES.

• **Törtek**

Az időfogalom kapcsán könnyen megérthetjük a törteket.

Ő, az EGY AD az egészből, tehát a kiindulás számára mindig az EGY.

Amikor AD, részt ad, ADAGot, AD EGet

Ha EGYet AD, az EGY AD = EGYED, mely egy rész az egészből, de már maga egy egész, ezért EGY EGYED a matematika nyelvén 1/1

Ha KÉTet AD = KETTED a két résznek tekintett egészből ad egy részt: egy ketted 1/2

$$KÉT KETTED = 2/2 = 1$$

Három AD = HARMAD a három résznek tekintett egészből ad egy részt: egy harmad 1/3

$$HÁROM HARMAD = 3/3 = 1$$

...és így tovább...

A törtek vizsgálatakor mutatkozik meg legszembe-
tűnőbben, hogy a tudást is az EGYtől, a Terem-

tőtől kapjuk!

Az eddigi gondolkodásmenetet követve befejezésül levezetem jelen írásom címének őstartalmát.

ÉDES ANYANYELVÜNK JELENTŐSÉGE

ÉDES = IDŐS, hiszen minél idősebb, annál közelebb van a Teremtéshez és a Teremtőhöz, tehát annál jobb, annál „éde-
sebb”

ANY = ANA, AN, ÖN, ÉN, a (V)AN hoz létre, szül meg mindent ʘ.

NYELVÜNK

NYEL jelentése: ANYA ÉL, létezik ʘ ʘ

- olvasatai: NYEL = befogad
- NYAL = gondoz, gyógyít
- NYÚL = érint, törődik
- NYÁL = felold,
- NYÍL = - cselekszik, védelmez
- NYÉL = tart, támogat

nyelV rovása: M terel, továbbít, megtart

nyelvÜN rovása: ʘ van

nyelvüNK ʘ ʘ van ok

JELENTŐSÉGE

JEL ʘ ʘ jó él

jelEN ʘ van

jelenTŐS ʘ ʘ áttevődik, kivétel az ős

jelentősÉG ʘ ég(i)

jelentőségE e valami, e dolog

A Teremtő kizárólag általunk képes megnyilvánulni, olyan Lények, teremtményei által, akik közvetíteni képesek szándékát, akik közös nyelvén, a teremtés nyelvén kapcsolódnak rá. A magyar nyelv szóalkotásaiban mindig a létezésről való tudás érhető tetten a maga teljességével, a kifejezések tökélyre vitt, szigorú rend szerinti matematikai pontosságú felépítésével.

Ha megértjük anyanyelvünk természetét, megértjük jelentőségét, és természetessé válik számunkra, hogy mindent megtegyünk annak érdekében, hogy anyanyelvünket újra a maga szerveségében művelhessük, mert csak ezáltal menthetjük át kultúránkat, csak ezáltal őrizhetjük meg öntudatunkat, csak ezáltal vagyunk képesek biztosítani létünket, nemzedékről nemzedékre átívelő fennmaradásunkat.

Az ősi székely-magyar rovásírás:

Fontosabb jelváltozatok:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

„Szófejek”:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

A hosszú mgh-k jelölésére ajánlott jelváltozatok:

A rovásírás számjegyei:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Írásmutatvány:

Minden hangot jelölve:

Írásirány: ←
 :YH9#98:9:A88:††A9:)2YAT

E-k, ismétlődő mgh-k, dupla msh-k elhagyva: :YH#8:9:A8:†A9:)YAT

~ és a betűösszerovást alkalmazva: :Y#8:9:A8:†A9:)Y
 (RAGYAM A GEM DDLA' NETSI)

⊕ :Y2H8:918A):0†|||:9M98:2YMH4D:IVXXXXVXIIIV*

Összeállította: Sölyom Ferenc-Miskolc, 1996. MBE-rovásírástört. oktatás

Dr. VÉGH TIBOR előadása a XIV. Magyar Őskutatási Fórumon
(Miskolc, 2009. aug. 3-7.)

Mit *üzen* a Szent Korona?

A kutatók munkájának eredményeképpen ma már jól látható, hogy a magyar Szent Korona

- hatalmas tudást tartalmaz,
- rengeteg titkot rejt, és
- sok fontos *üzenetet* hordoz.

Pap Gábor – „Hazatalálás” (a továbbiakban: Ht.) c. kötete 549. oldalán – határozottan állítja és bízik benne, hogy a Szent Koronán levő zománcképeken ábrázolt szenteket névünnepeük szerint naptári sorba állítva fontos, u.n. képi. *üzenetet* kaphatunk.

Ehhez az *üzenet kereséshez* Pap G.

- kitűnő támpontokat jelöl ki, és
- igen célravezető követelményeket is támaszt.

A támpontok:

- a Szent Korona tisztán Újszövetségi ihletésű, (Ht. 515. old.)
- a Szent Koronának gyönyörű üdvtörténeti rendje van, (Ht. 528. old.)
- a zománcképekben rejlő *üzenet* kifejezetten évköri-asztrálmitológiai hangszerelésű. (Ht. 548. old.)

A követelmények: (Ht. 549. old.)

- A Szent Koronán levő 19 kép közül csak a szentek 16 képével kell foglalkozni, mert a 3 kiemelt kép (a Teremtő, Krisztus és Szűz Mária) nem köthető egyetlen ünnepnaphoz (jól tudjuk, hogy, – pl. – Szűz Máriának is legalább 7 ünnepe van az évben. Lásd Molnár V. József „Hétboldogasszony” c. könyvét. De van 8. ünnepe is: Havas Boldogasszony, aug. 5. A fórum időtartamának – VIII. 3-7. az Avas alján – épp a középpontjában.
- Csillagászati szemléletmód szerint kell gondolkodnunk, így a hónapathárokat is eszerint (vagyis a Zodiákus jegyei szerint) kell figyelembe venni.
- Ki kell keresni, hogy egy-egy ünnep melyik állatövi jegybe tartozik. (De nem fordítva, vagyis hogy az állatövi jegyekhez keressünk mindenáron ünnepet.)
- A sorba rendezést a „legkisebb változtatás” elve szerint kell végezni. (Vagyis amit egyszerűen meg lehet oldani, azt ne komplikáljuk. A tudományok

területén ezt hívják „lex minimi”-nek.)

– És végül, ami nagyon fontos „ne diktáljunk a műnek!” Azaz ne előzetes koncepcióra keressünk benne igazolást. (Pl. hogy a Zodiákus minden jegyéhez feltétlenül kell tartoznia ünnepnek.)

Pap G. (a Ht. 547. oldalán) azt is elárulja, hogy a tanulmány megírásakor (1998?) már 2 évtizede foglalkozik a zománckészítés gyakorlati művelésével, így ez a körülmény csak fokozza a hitelességét annak a sok csodálatos meglátásnak, amit a szentekről – képeik kapcsán – egyenként (de csak egyenként!) elmond. Persze a naptári sorrend kulcsát nem várhatjuk a zománckészítés technikájának mégoly alapos ismeretétől sem.

El kell mondjam, hogy jómagam viszont fél évszázadon át (1951-2000) foglalkoztam – többek között, de főleg – folyamatszervezéssel, és ehhez kapcsolódóan a szentek naptári sorba állításáról azt kell tudni, hogy az, tulajdonképp szintiszta példája a folyamatszervezésnek.

Megpróbáltam tehát a Pap G. által ajánlott és szorgalmazott sorba rendezést – magas fokú rejtvénytyszerű feladatként – a folyamatszervezés tudományos elvei és az ezen a téren bőségesen rendelkezésemre álló gyakorlati tapasztalat alapján – Pap G. tanulmányából kiindulva, de tőle *saját módszerem alkalmazása miatt lényegesen eltérve* – elvégezni. Így is tartottam azonban magamat az előbb felsorolt követelményekhez, és figyelembe vettem a megadott támpontokat, mert teljesen egyetértek velük és maradéktalanul helyeslem valamennyit.

A szenteket csak akkor tudjuk sorba állítani, ha hiánytalanul rendelkezésünkre áll a jegyzékük. A fórum tisztelt Hallgatói bizonyára mindnyájan tájékozottak azzal a bizonyított ténnyel kapcsolatban, hogy a Szent Koronán

- hátul középen az abroncs fölé magasodóan a pánt előtt valaha nem Dukász Mihály képe volt, hanem Szűz Máriáé, és
- alatta kétoldalt az abroncsra levő 2 kép – amelyek a tetejében nem is szenteket ábrázolnak!

– nem eredeti elhelyezésű.

Korabeli hiteles leírások, ábrázolások hiányában az „elsődleges elhelyezésű” 2 alsó képen látható volt személyek kilétére nézve nincs más – de tudományosan megengedett – lehetőségünk, mint feltételezésekbe bocsátkozni. Míg nem valamilyen bizonyítékra nem bukkanunk, s az aztán vagy igazolja, vagy megcáfolja a feltételezést. Az utóbbi esetben újabb feltételezések számára nyílik meg az út.

Bár az emberi jogok között – tudtommal – sajnos nincs tételesen felsorolva, hogy „hipotéziseket felállítani márpedig bárkinek joga van”, azért mégis veszem magamnak a bátorságot, és megpróbálok olyan hipotézist felállítani, ami esetleg segít a kicserélt képek helyén, az eredetileg volt képek megtalálásában.

Engedtetsek meg itt a Hopp Ferenc Kelet-ázsiai Múzeum (Budapest) igazgatójának a 2003-as őszi kiállítása megnyitóján elhangzott bátor szavait idézmem: „A művelt laikus készakarva sem tud olyan siralmasan tévedni, mint az egyoldalú tudós”. Gondoljunk csak pl. Weszprémi Istvánra, aki a Szent Korona kétnyelvűségét (a pántok apostolképeinek latin, és az abroncs képeinek görög feliratát) annak bizonyítékául vette, hogy 2 helyről származik, és a hivatalos fórumok – szégyenszemre – mind a mai napig ezt hirdetik. W. I. egyoldalúsága abban nyilvánult meg, hogy nem nézett semmi mást, csak a kétnyelvűséget. Nem kereste a Szent Korona célját, feladatát, nem foglalkozott a szerkezetével, arányaival, stb. A hivatalos fórumok által több, mint 200 év óta belénk sulykolni kívánt ez hamis dogma számomra – burkoltan, de – ugyanazt az önmagunkat lesajnáló nézetet támogatja, mint amikor azt halljuk, hogy „...szedett-vedett népség a magyar, még a Koronájukat is úgy tákolták össze kétfelől”.

Az ember-alkotta („komoly”) műveknek – tehát leszámítva a l’art pour l’art különckedéseket – céljuk van. Valamilyen célra, feladatra alkották meg, és ez a cél meghatározza a mű szerkezetét is. Ez a szabály érvényes a Szent Koronára is. A Szent Korona a király beavatására, „felszentelésére” való. (A beavató jelleget Pap. G. alaposan ki is fejti a Ht. 513. oldalán.) A Szent Korona kétnyelvűségének okát néhai Kovács József Vas megyei kanonok-plébános még az 1980-as években szépen elmagyarázta: az Egyházban papszen-

teléskor, templomszenteléskor ez a kétnyelvűség a szokás, ezért indokolt, hogy a király „felszentelésekor” is így legyen. (Lásd az „A Magyar Szent Korona” című, „Ikonológiai megjegyzések” alcímű kis könyvet, ami a Főnix-kiadó gondozásában jelent meg 1999-ben Debrecenben.)

Az előbb ember-alkotta műként említettem a Szent Koronát, pedig ha csak egy kevéssé is elmélyedünk a szemléletében, meglehetősen nehéz „simán” emberi műnek tekinteni, hiszen olyan – szinte emberfeletti! – szervezettséget, rendezettséget, belső összefüggéseket, szabályszerűségeket rendszerét mutatja. Maradjunk tehát ezért abban, hogy természetesen végső fokon emberi kéz kivitelezte ezt a csodálatos művet, de hogy megalkotásának folyamatában – főleg a tervezés szakaszában – égi sugallatnak, támogatásnak, segítségnek is szerepe kellett, hogy legyen, az nélkülözhetetlen tényező. Ha meghatározott célból készült nagyon bonyolult műnek hiányzik valamelyik része, akkor az – szerencsés esetben – a mű egészéből kikövetkeztethető. Ilyen feltételezést tartva szem előtt és ilyen reményt dédelgetve mélyedjünk el kissé a Szent Korona szerkezetének látványában.

A Szent Korona óriási szervezetszerű mű lévén nem lehetséges, hogy a képek csak úgy találomra legyenek elhelyezve rajta. Okának kell lennie minden képnél, hogy miért azt a személyt ábrázolja, és miért azon a részén van a Szent Koronának?

Legfelül, a kereszt alatt a Teremtő (Atyaúrsten) képe van. Ugye ezt meg se kell indokolnom. A Legfelső Lénynek legfelül kell lennie. Körülötte a 4 legfontosabb apostol. Azért ők a legfontosabbak, mert nekik volt csak személyes találkozásuk az Istennel. Péter, Jakab és János ott voltak Jézus színeváltozásánál, és hallották az Atya hangját: „Ez az én szerelmetes Fiam...”. A 4., azaz Pál apostol pedig a damaszkuszi úton személyesen az Úr hangját hallotta: „Saul, miért üldözesz engem?”

A Szent Korona homlokrészén van Krisztus, a Fiúisten képe, és közvetlen közelében alatta az abroncson kétoldalt 2 arkangyal. Vagyis a Teremtőt is és Fiát is hozzájuk közelálló személyek veszik körül, mégpedig – érdekes módon – megcserélődve, (talán azért, hogy a 2. isteni személy lényegi azonosságát – teológiai szóhasználat: „egylényegűségüket” – így lássuk kifejezésre juttatva?): ugyanis a földi életben is megjelent Krisztust, az

Istenfiát az égiek (Gábor és Mihály) kísérik, a láthatatlan Atyát, az Égben „lakó”, de a világban mindenütt jelenlevő Teremtőt viszont földi személyek (a 4 apostol) veszik körül.

És ha ennek a 2 – kiemelt fontosságú – képnek a környezetéhez való viszonyát irányadónak ismerjük fel, és következetesen alkalmazandónak fogadjuk is el, akkor a 3. kiemelt kép, Szűz Mária közvetlen közelében is olyan 2 személy képét kell keresnünk, akik közel állnak hozzá. Milyen szempontból keressünk közelállóságot?

Üdvtörténeti és családi szempont szerint. És akkor kik lehetnek ezek a személyek? Nem lehet másra gondolni, mint Szent Józsefre és Keresztelő Szent Jánosra. Szent József, aki a világ szemében Szűz Mária férjének, Jézus apjának (valójában nevelőapjának) áldozatkész szerepét vállalta, és Keresztelő Szent Jánosra, aki nemcsak unokabátyja Jézusnak, hanem kortárs előhírnöke is az Evangélium hirdetésében, ugyancsak áldozatos sorsot vállalva.

Ha ezt a 2 személyt tételezzük fel eredeti elhelyezésű képként a Szent Koronán, akkor mind a 3 – vitathatatlanul kiemeltnek minősítendő – kép (a Teremtő, Krisztus és Szűz Mária) közelében olyan szentek állnak, akik közel állnak hozzájuk, tehát így egységesen érvényesül a közelállóság szempontja, követelménye, kiválasztási elve. „Közelében az van, aki közel áll hozzá”... Ez lehet ugyan szó-mágia is, de a szó-mágia nem idegen a magyar néplélektől: gondoljunk csak Erdélyi Zsuzsanna ősi imagyűjteményére!

Az abroncon kicserélt 2 kép eredetijére vonatkozóan többeknek többféle feltételezése van forgalomban.

Ezek közül az egyik az – és ezt többen vallják, – hogy ha az abroncon elől középen 2 arkangyal van, (Mihály és Gábor), akkor átellenben, hátul középen a másik kettőnek (Ráfael és Uriel) „kell” lennie, *mivel* négyen vannak összesen. Ez ugyan logikusnak tűnik így önmagában, de az eredeti képek kiderítéséhez nem elegendő pusztán a szűk logikára támaszkodni. Annak, hogy a másik 2 arkangyal legyen a Szent Koronán, a következő megfontolások szólnak ellene:

– Pap G. szerint (Ht. 515. old./ a magyar Szent Korona tisztán újszövetségi szellemiségű.

– A másik 2 arkangyal pedig az egész Újszöv-

ségben egyetlen egyszer sincs említve! (Kéri Á. és dr. Várlaki P.: „Szent István palástjának kiegészítő rekonstrukciója és ábrázolási rendszere”. Országépítő 2005/1, 14. old./

– Az apostolok sincsenek meg teljes számban a Szent Koronán.

A másik említésre méltó feltételezés az, aminek ismertsége, sőt már hitvallásszerűen hangoztatása (lásd a Fénykorona-szertartást) széles körben elterjedt, Pap G.-tól származik, aki Atillát és Budát szeretné a kicserélt képek helyén látni. Ezeknek – a magyarság szempontjából egyébként vitathatatlanul nevezetes – személyeknek a Szent Korona eredeti állapotú képeiként való szerepeltetését egyáltalán nem tartom valószínűnek, még akkor se, ha bizonyos feltételezések szerint többszöri képcserék is voltak, és akkor – a maihoz képest közbülső állapotban – átmenetileg szerepeltek egy ideig a Szent Koronán. (A Zala-megyei Pacsán élő szeptember látomása szerint a kicserélt képek helyén nem egy, hanem több kép is volt.)

Pap G. feltételezését több okból nem tartom valószínűnek. A többféle ok közös gyökere pedig a Szent Korona célja, a beavatás, (amit pedig – mint már említettem – Pap G. is leglényegesebb felismerésként tárgyal). Először is: a Szent Korona szent, mégpedig nemcsak 17/19-ed részben, (már-mint ha a képek számát vesszük alapul,) hanem maga egészében. Ezért aki, vagy ami nem éri el a szentség fokozatát, nem kerülhet rá a Szent Koronára. Olyan személyek képével, akik nem szentek, nem szabad a Szent Korona szent jellegét felhígítani, színvonalát (a természetfeletti való kapcsolattartási képességét) keverékké süllyeszteni, vegyes tartalmúvá alakítani, egységes minőségét eltorzítani, lerontani.

Vitán felül áll ugyanis, hogy a Szent Korona beavató korona. (Ht. 513.) Hogyan kerülhetne beavatott/ak/nak a képe a beavató Koronára? Ez szerepcsere lenne, ellentmondás a Szent Korona szerepét illetően. Hogyan fejthet ki a Szent Korona beavató hatást, ha már beavatott személyek jelenléte nehezíti, gyengíti, zavarja ezt a működését? A beavató szinten levő (szent) személyeket és a beavatott személyeket nem lenne helyes és indokolt ugyanabban a koronában egymás mellé rendelni, mert a beavató folyamatnak épp az ellenkező pólusán léteznek. Az márpedig nyilvánvaló, hogy a beavató folyamatnak csakis egyirányúnak – a be-

avató/k/ról a beavatandó/ak/ra irányulónak – kell lennie. A folyamat nem oda-vissza játszódik le.

Tegyük fel, hogy Atillát már a Szent Koronával avatták fel. De Atilla előbb rátette volna a saját (és Buda) képét? Ilyen önteltség egy szakrális királytól nem telik ki. Akkor vajon Atilla megkoronázása után tették rá az ő (és Buda) képét? Akik tisztában voltak a Szent Korona beavatói szerepével – márpedig abban a korban még tisztában voltak! – azok ezt nem teheték.

A beavatói és a beavatotti helyzet és a minőség, tisztán, el kell, hogy különüljék egymástól, különben nincs értelme a beavatásnak. Ha beavatandó személy képe rákerülne a Szent Koronára, akkor akár saját magát is beavathatná? A beavatandó személynek csak passzív szerepe van a beavatási folyamatban, és nincs senki másnak beavató képessége, csak a Szent Koronának a maga – eredetileg is ott levő – szentjeivel.

Németh Zsolt, aki részecskefizikai analógiával zseniális módon kiderítette a Szent Koronában lezajló energiaáramlás útját a képek között, („A magyar Szent Korona” c. – BKL-kiadó, Szombathely 2007 – könyvének 110. oldalán) ragaszkodik ahhoz, hogy az abroncson hátul középen feltétlenül uralkodóknak kellett lenniük annak ellenére, hogy az energia áramlás útja szempontjából nem a személyek kiléte a döntő, hanem a képek mintázata. Álláspontját az asztrológiában szokásos „minőségek” szerint indokolja. Ezek a minőségek: levegő-tűz-víz-föld. És mivel az abroncson levő 8 kép közül a 2 arkangyal levegő-, a 2 katonaszent (György és Demeter) tűz-, a 2 orvosság (Kozma és Damján) víz-minőségű, azért a megmaradt 2 képen föld-jelleget megtestesítő személyeknek kell lennie. Ezt így teljesen elfogadhatónak tartom, csak – mivel nem értek az asztrológiához, – azt kérdezem: a föld-minőség csak egyetlen jelleget tartalmaz, mégpedig az uralkodást? Ezeknek a minőségeknek mindegyike vajon nem tartalmaz-e többféle jellegre vonatkozó lehetőséget is? Azaz: más jelleg nem tartozhat a föld-minőséghez, csak is az uralkodás? Pl. a családi kapcsolat nem eléggé föld-jellegű? A családi kapcsolat, mint a föld-jelleg egyik esete, nem fér bele a föld-minőség tartalmába?

És különben is: miért kéne az uralkodói jelleget földi uralkodókkal juttatni kifejezésre a Szent Koronán, amikor már ott van a Világ Urának és

Krisztus Királynak a képe?

Most már elkészíthetjük a szentek – hipotézissel kiegészített – jegyzékét. De előtte még meg kell választanunk az év indulásának időpontját. A naptári rend szerinti felsorolást – Pap G.-tól eltérően és a következőkben meg is indokoltan – nem Január 1-gyel és nem is a Vízöntővel (a Zodiákus 11. hónapjával!) tartom helyesnek (ahogy t. i. Pap G. indítja a sorrendjét), hanem a Tavasz Napéjegylenlőséggel, március 21-gyel, mert azokban a régmúlt időkben, amikor a Szent Korona készült, azok a – minden bizonnyal igen nagy tudású emberek, akik ezt a bámulatos összhangot megtestesítő szerkezetet megtervezték, csillagászati felfogás szerint gondolkodtak. Az ebbe a gondolkodásba való belehelyezkedés elengedhetetlen fontosságát láttuk már Pap G. követelményei között. De a támpontok között szereplő üdvtörténeti rend is a III. 21-i kezdést indokolja, hiszen az üdvtörténet az Angyali Üdvözlettel (március 25-tel) kezdődik, és a szentek közül Gábor arkangyallal, aki az üzenetet hozta, és akinek a szentek közül eszerint az évkezdés szerint az első az ünnepe: III. 24.

A csillagászati adatokat – a Zodiákus hónapathárait – Teres Ágoston „Biblia és asztronómia” c. könyvéből (Springer, 1998), a névnapok dátumát az „Új Ember” c. katolikus hetilap 2002-es falinaptárából vettem. Különösen elgondolkoztató körülmény az is, hogy bár a Szent Koronát – több kutató szerint – az évszázadok során át is alakították(?!), valamint tudott dolog az is, hogy a szentek névünnepei is módosultak a naptárban az idők folyamán, mégis a Szent Koronát

– a mai állapotában, és

– a jelenlegi naptári ünnepek dátuma szerint vizsgálva is egymást erősítő, igazoló észrevételekre, szabályszerűségekre lehet bukkanni, mint azt a következőkben látni fogjuk.

A szentek jegyzéke:

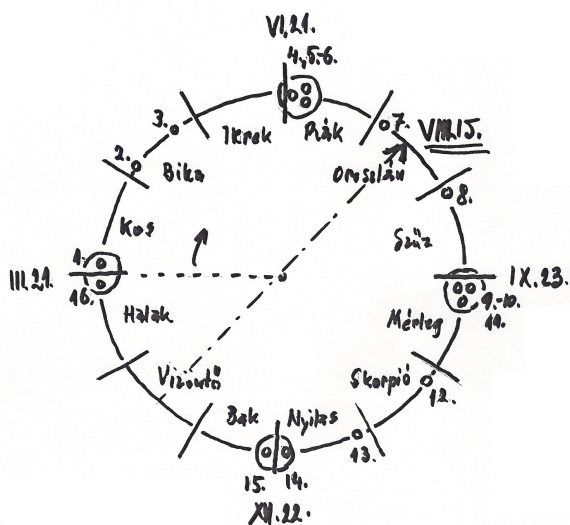
1. Gábor	III. 24.
2. György	IV. 24.
3. Fülöp	V. 01.
4. Keresztelő János	VI. 24.
5.- 6. Péter és Pál	VI. 29.
7. Jakab	VII. 25.
8. Bertalan	VIII. 24.

9.-10. Kozma és Damján	IX. 27.
11. Mihály	IX. 29.
12. Demeter	X. 26.
13. András	XI. 30.
14. Tamás	XII. 21.
15. János	XII. 27.
16. József	III. 19.

Nyilvánvaló, hogy ez a jegyzék még nem kép. Az adatok a képi üzenet megnyilvánulásának még csak a lehetőségét hordozzák. Ezt a jegyzéket a képi üzenet kiolvasásához olyan közegbe kell helyezni, amelyik a maga – legalább 2-dimenziós – szerkezetével vizuálisan érzékelhető kép kiolvasását teszi lehetővé.

Az üzenet – „természete” szerint, azaz mint szellemi „termék” – nem a fizikai létsíkra, hanem a szellemi létsíkra tartozik, ott létezik, a fizikai létsíkra csak a képe tartozik az üzenetnek.

A dátumok pedig – természetük szerint – idő-adatok. Az időadatok elsődlegesen az idő – és nem a tér! – dimenziójába tartoznak. Ezért erre a célra tehát vagy a végtelen egyenes, vagy az önmagába visszatérő szabályos görbe vonalak egyike – pl. a kör – a legalkalmasabb. És mivel esetünkben éppen ismétlődő, évente visszatérő adatokról van szó, azért válasszuk a kört, az u. n. csillagászati évkört. (Ezzel a választással egyébként ismét eleget tettünk Pap G.-nak a sorba állításra vonatkozó egyik követelményének, az „évköri-asztrálmitológiai hangszerelésnek”.)

1. sz. ábra

Ebben a körben kiindulópontként az óralap 9-esé-

nek megfelelő helyet vegyük fel, ahogy ezt a csillagászati felfogás diktálja, mint a Tavaszi Napéjgyenlőségnek, azaz a Kos jegye (=csillagászati hónapja) kezdetének hagyományos pontját. Ha ebbe az évkörbe a szentek névünnepeinek dátumát arányosan bejelöljük, az 1. sz. ábrát kapjuk. (Forgásirány jobbos.)

Bármiféle erőltetés, torzítás, az adatok nagyvonalú elhanyagolása vagy előzetes koncepció belemagyarázása nélkül szembeszökő csoportosulások, „sűrűsödések” tűnnek elő a 4 Napforduló közvetlen közelében. (Az erőltetést, stb. nem ok nélkül tartottam szükségesnek hangsúlyozni. Akad ugyanis – sajnos – kutató, aki előzetes koncepciója érvényesítése érdekében az említett tisztességtelen fogásokra is vetemedik. Pap G. – nagyon helyesen! – fel is szólítja az olvasót a Ht. 540. oldalán: „...tanuljuk meg leleplezni a szellemi szemtelőket!”)

A téli Napfordulónál és a tavaszi Napéjgyenlőségénél 2-2 szent, a nyári Napfordulónál és az őszi Napéjgyenlőségénél 3-3 szent van!

A téli Napforduló tája és a tavaszi Napéjgyenlőség tája között nincsenek szentek! És nincs szent az Ikrek jegyében (V. 21.-VI. 20.) sem. Többet ezt „hibának” próbálták minősíteni. Sokáig nem tudtam erre mást mondani, csak azt, hogy „így jött ki az adatokból, nem tudok mást csinálni”. És megkérdeztem azokat, akik ezt „hibának” tartják, hogy hol van az előírva, hogy minden műnek, mindig tartalmaznia kell a Zodiákus összes jegyére vonatkozó utalást? Ilyen előírást senki nem tudott mutatni. A Vízöntőről egyébként magának Pap G.-nak vannak csodálatos fejtegetései a Ht. 162. oldalán kezdődő fejezetben, és ott „kiüresedettségről” értesülhetünk. Aztán a „Dobogó” c. folyóirat 2006. áprilisi számában Born Gergely „Mária országa” c. írásában (a 17. és a 18. oldalon) magától megkaptam a szakszerű feleletet:

„A Vízöntő az, egyetlen a 12 állatövi jegy közül, ami rendellenesen viselkedik. Ez abban nyilvánul meg, hogy ahol szabályosan neki kellene kifejtene működését, ott *időszakadék tátong*”

„Az Ikreknél a téridő *lenullázódik*”

Lám, lám, itt a kielégítő magyarázat! Ahol nincs idő, ott miért lennének dátumok? Bebizonyosodott tehát, hogy nem szabad azt hinnünk, hogy ha va-

lamit merev, hétköznapi logikánkkal elvárhatónak hiszünk, akkor annak biztosan úgy is kell lennie, hanem egészen más okok is működhetnek mögötte, amelyek fényében a furcsaságnak tűnő mozzanat egyszerűen érthetővé válik.

És jó, hogy itt is betartottam Pap G. utolsó követelményét, vagyis hogy ne diktáljunk a műnek. Mert az diktálás lett volna, ha mindenáron beleerőltetek valamilyen ünnepet ebbe a 2 csillagászati hónapba is.

De menjünk tovább az évköri adatok számbavételében.

A tavaszi Napéjegyenlőség tája és a téli Napforduló tája közötti 3/4 évben a fordulókön kívüli naptári – nem csillagászati! – hónapokban 1-1 szent van, következetesen.

A sorrend utolsó (16.) szentje, József, közvetlenül a csillagászati évkezdet előtt áll, ezzel mintegy visszacsatolja a körfolyamatot.

A téli Napfordulótól kiindulva csillagászati negyedévenként egyenletesen növekvő számban találunk ünnepeket: 2, 3, 4, 5. Ez a „felpörgés” is mintha az évkör forgására utalna.

A Napéjegyenlőségek között („vízszintes”) megfelelve az évet a 2 félév kiegyenlítetttséget mutat: $3+4 = 5+2$.

Az 1-nél többszemélyes, azonos nagyságú „létszámok” egymással szemben párokat alkotnak az évkörön, mégpedig mindig Napéjegyenlőség-Napforduló összetételben, és az ilyen összetételű 2 páron belül fordított helyzetben! Mert

– a nyári: Napforduló, párja, az őszi: Napéjegyenlőség.

– a téli Napforduló, párja, a tavaszi: Napéjegyenlőség.

A Napforduló-Napéjegyenlőség párok között félreérthetetlen szimmetriatengely húzódik, ami azonban nem egyszerű, semleges egyenes vonal, hanem határozott (mondhatnám: vektoriális) irányultsága is van. Mert alul, a Vízöntőben, ahol nincs szent, és ahol az egyenes metszi a kört, ott 0 (nulla) szent van, de innen a köríven kétfelé is elindulva és a Napfordulókon keresztül haladva egyre magasabb számban találunk szenteket: először 2-t, aztán 3-at, így a tengely felső metszéspontja a körön mintegy a kicsúcsosodását, középpontját alkotja az évköri sorrendnek.

De milyen nap, milyen ünnep van ott?

AUGUSZTUS 15.-E, NAGYBOLDOGASSZOMY!

Megkockáztatom azt a véleményemet, hogy a magyar kereszténységnek a világon egyedülálló Boldogasszony-tisztelete ezek szerint nem egyszerű és spontán népi jámborság csupán, nem folklorisztikus színtöltje csak a vallásnak, hanem a Szent Koronába beleírt ősi parancs, amit követni és megtartani szent kötelességünk!

És ha képi üzenetet vártunk a szentek sorrendjétől, akkor íme, itt az üzenet, az egyértelmű, tisztán világos, magától megmutatkozó üzenet. Szent József és Keresztelő Szent János képének feltételezése ugyan még nincs bizonyítva, de a feltételezésük segítségével felbukkant eredmény nagy valószínűséggel hat vissza a feltételezés megalapozottságára. (A helyzet hasonló ahhoz, mint amikor valaki a megoldó képlet ismerete nélkül „megsaccolja” az x és az y értékét a kétismeretlenes egyenletben, behelyettesíti, és – lássunk csodát! – előáll az egyenlőség. Lehet azt mondani, hogy az illető nem ért a matematikához, és ez igaz is, de az eredmény ugyanaz, mintha értene hozzá.)

Ebből is látszik, hogy ha a magyar Szent Korona Boldogasszonya üzeni akar, akkor nem a hivatalosokkal (pl. akadémikus művészettörténészekkel teszi azt meg), hanem akárkivel, méltatlan hívéssel, (amatőrnek, kontárnak, dilettánsnak is kikiáltható „kívülállóval”) is tud üzeni. (1917-ben sem a lisszaboni érsekkel, de még csak nem is a fatimai plébánossal üzent, hanem írástudatlan pásztorgyerekekkel.)

Szent József feltételezésével kapcsolatban egyháztörténészek részéről felmerült az a jóhiszemű aggály, hogy mivel „csak a kései középkorban kezdtek szentként tisztelni”, azért – a feltehetően 1000 körül, vagy még korábban készült – Szent Koronán még nem szerepelhetett.

Ez a vélemény egy pillanatra sem ingatta meg feltételezésemet. T. i. ez jellegzetesen Nyugat-Európa centrikus egyháztörténeti felfogás. Elképzelhetetlen ugyanis, hogy a kereszténység első elterjedési körzetében, ott, ahol a Szent Család élt, az ott kialakult legkorábbi keresztény egyházak ne tisztelték volna már az első századoktól kezdve Jézus nevelőapját szentként. Az Istengyermek és az Istenszülő Anya tisztelete mellett nem maradhatott el – a Keleten oly fontos! – Családfő megfelelő arányú tisztelete sem.

Megkerestem tehát dr. Vörös Győzőt, a zseniális

fiatal (pécsi) egyiptológust, a kopt kereszténység ismerőjét, aki egy kopt barlangban a Szent Korona Krisztus-képével teljesen megegyező képet fedezett fel, és megkérdeztem, hogyan áll a keleti Egyházakban József, az ács tisztelete? Dr. Vörös Győző sejtésemet teljes mértékben igazolta, és jó néhány bizonyíték felsorolása között említette, hogy a legkorábbi *tárgyi* bizonyítékok a IV-V. századból származnak.

Ezzel tehát egyrészt bebizonyosodott, hogy Szent József szerepeltetése a Szent Koronán nem zárható ki csak azért, mert Nyugaton később kezdték el tisztelni szentként, és a nyugati egyháztörténetek erről keveset tudnak, másrészt ez a bizonyíték erősíti azt a feltevést, hogy a Szent Korona jóval Szent István kora előtt is készülhetett, mégpedig jóval keletebbre fekvő műhelyben, mint eddig gondoltuk.

De a legnagyobb súlya Szent József és Keresztelő Szent János feltételezése indokoltságának abban van, hogy ezt a 2 szentet a Szent Korona eszmei rendszerébe illesztve a Szent Korona elkezdni ontani magából az önmaga szervezettségéről szóló bizonyítékokat. Ezekről a bizonyítékokról más alkalommal be szeretnék számolni.

A magyar kereszténységnek a Szent Koronába beleírt Boldogasszony-központúsága egyúttal rögtön új megvilágításba helyezi Szent István tettét is. Ezek szerint ugyanis nem egyszerűen és alapvetően fia elvesztése miatti bánatában, a dinasztikus öröklés megghiúsulása miatti tanácstalanságában, és nem a 2 nagyhatalom – német-római és a bizánci – közötti kényszerű választás dilemmájának feloldásaként ajánlotta fel a Szent Koronát és vele az országot Szűz Máriának. Ez a tett részéről nem rögtönzött ötlet, a kilátástalan helyzetben megtalált, de addig soha fel nem merült kiút, nem kétségbeesésből született megoldás volt, és

főleg nem egyéni választáson alapuló döntés volt,

hanem – jól ismert mai szóval élve: – „munkaköri kötelesség”, a helyzetre előrelátóan megszabott parancs, aminek a Szent Koronában előírt voltát Szent István, az ezzel a Koronával megkoronázott APOSTOLI király még nagyon világosan tudhatta, ha ez a tudás később – különösen a Szűz Mária-kép eltüntetésével – feledésbe is merült.

És itt a kulcsa annak is, hogy a Szent Korona (a

Szent Korona tana szerint) miért személyiség, és nem csupán tárgy. Azért személyiség, mert Szűz Máriát képviseli, őt jeleníti meg, az ő képviselőiben birtokolja az országot és a népet, mint földi helytartója.

A Szent Korona-tan tudósai és hívei eddig is szent meggyőződéssel hirdették és tanították a Szent Korona személyiség-jellegét, de nem tudhatták ezt valamilyen konkrét összefüggéssel bizonyítani, mert nem volt a kezükben a Szent Korona titkának az előbbieken kifejtett felismerése. A Boldogasszony-központúság felismerésével szeretném a Szent Korona-tannak – a hétköznapi ember előtt eddig – képtelenségnek tűnő álláspontját (a Szent Korona kettős szinten való létezését, mint személy, és mint tárgy) alátámasztani, és a személyiség kilétére rámutatni, azt megnevezni.

Tehát ami eddig képtelenségnek számított, az épp a képek segítségével nyert magyarázatot. Hát persze, hogy szent a Szent Korona, hát persze hogy helyettesíthetetlen, lecserélhetetlen, hiszen ezek a tulajdonságok velejárói a személyiségnek. A Szent Korona Szűz Mária megszemélyesítője. Az augusztus 15.-ére mutató tengellyel a képtelenségből érthető képszerűség lett.

Nem Szent István választotta tehát Szűz Máriát pátronánkkul, hanem Szűz Mária fogadott minket népéül már előbb! Szent István tehát nem újdonságként ajánlotta fel a Koronát Szűz Máriának, hanem csak visszaadta annak, akié. A Szent Koronába bele van írva, hogy ha az ország nagy bajban van, Szűz Máriához kell fordulni, ahhoz, akié az ország és annak népe.

Eddigi történelemszemléletünket megváltoztató, helyretevő ezen a felismerésen kívül – az utóbbi 7-8 év során már megtalált – sok (bizonyítékként értékelhető) észrevétel bemutatására nincs mód ennek a rövid előadásnak a keretén belül, de remélhetően más alkalommal visszatérhetünk azokra is.

(Az érdeklődőknek addig is: megtalálható a www.nemnyi.net könyvtárában „Mit üzen a Szent Korona?” címmel, kb. 150 oldalon.)

ZÁHONYI ANDRÁS hozzászólása
Jung Péter: A Magyar Szent Korona rendszere
c. tanulmányához

A cikket egy mondatban így lehetne összefoglalni: egy bátor ember öntörvényű véleménye a Magyar Szent Koronáról.

A részletesebb szakmai értékeléshez persze ennél többre van szükség. Kezdeképpen tegyünk fel néhány kérdést, s keressük rájuk a választ Jung úr cikkében!

Lehet-e rendszerben gondolkodni – s közben kivételekről beszélni?

Lásd az Ősi Gyökér 2007. jan.-márc. számának 13. oldalát:

„Kosból (Fiú) a Bikába (György) vezet az út, már adódik is György (IV. 24.), átugorva Urielt (a Bakot). Ez itt most sántít, mert ahol igazi rendszer van, ott nem szabad kivételeket képezni.”

Jung mégis megteszi... Indoklása: „Egyelőre nem tudok jobbat.”

Kötelező-e más forrásmunkákat megemlíteni?

(Jung cikkében nincs Bibliográfia...)

Szabad-e más gondolatait magunkénak sejtetve bemutatni?

(Jung cikkében nehezen és nem is mindig derül ki, melyek saját gondolatai, s melyek átvételek. Pl. a Korona EGYsége, a lecserélt 3 zománckép, az Atya-Fiú-Szűzanya hármasság feltételezése már jól ismert elképzelések.)

Jung alapötlete egyébként remek: ha a Korona működését valaki meg szeretné zavarni (Jung szóhasználatával „rontani”), akkor csupán össze kellene cserélnie néhány képet. S a Korona képi rendszere a zűrzavar következtében máris működésképtelenné válik.

A pánt és az abroncs képei közt nincs lehetőség helycserére. A pánton és az abroncon belül azonban van.

Jung úr elképzelése a Koronáról

Péter (a Rák képviselője) marad az Atya jobbján – az Atya baljára azonban Jánost (Bak, megtestesü-

lés) érdemes tennie a „zavarkeltőnek”.

(Megj.: persze nem zárható ki, hogy eredetileg a Péter-János kettős volt az Atya mellett s csak később cserélték le az exoterikus kereszténység két vezéralakjára, a Péter-Pál kettősre! Így Jung javaslata éppen a rend helyreállítását célozza. Később maga is ezt a véleményt vallja.)

Így Pállal (Vízöntő) szembe Jakab (Oroszlán) kerül.

A Fiú mellé a szerző Gábor (Kos, tüzes jegy) és Uriel (Bak, földes jegy) arkangyalokat helyezi, az Anya mellé pedig Rafaelt (Ikrek, levegős jegy – a gyógyító) és Mihályt (Mérleg, tüzes jegy).

Jung – Csomor Lajos ötlete alapján – Mihály arkangyalt Jézus oldaláról áthelyezi Mária mellé. Indoklása egyszerű: „Végül is miért ne?”

Jung javasolja még Fülöp (Bika) és András (Nyilas) zománcképének cseréjét, valamint Bertalanét (Szűz) és Tamásét (Bak) is. A Jung „rendszeréből” eddig hiányzó Halak jegy pedig az Atyához (és a Fiúhoz) kapcsolódik.

Jung cikkében a Korona rendszerét bemutató ábrára pillantva felmerül néhány újabb kérdés. Pl. a Bak jegyéhez túl sokan tartoznak (Tamás és János mellett Uriel – és részben a Fiú is).

Nem kapunk meggyőző választ arra sem, hogy a Fiúhoz miért tartozik 3 jegy (Bak, Halak, Kos), és Rafaelhez miért tartozik „egyszerre” az Ikrek és a Rák jegye.

A két orvos szent „mérlegségét” Jung kettős asztrológiai természetükkel magyarázza. Ezen felül még Mihály is a Mérleghez tartozik – erről csak annyit olvashatunk, hogy „csak látszólag felesleges torlódásról” van szó...

Őszintén és költőien hangzanak viszont a cikk frappáns zárómondatai:

„Hogy mit csinál itt (a Vízöntő hónapjában, január 25-én – Jung tévesen január 15-ét írt!) Pál és a

pálosok, innen tovább már nem megyek. Azt hadd meséljék el azok, akik otthonosak a témában.”

„Megállok a romolhatatlan testnél /Remete Szent Pál ünnepén/ és várom, mi lesz velem.”

Ez a költői hang meghatározó – kár, hogy ez előbbiekhez hasonlóan ez sem állít semmi biztosat vagy biztosan elfogadhatót. Ezen a helyzeten sajnos semmit sem javít, hogy cikke elején Jung feltűnően mond köszönetet a „nagyoknak”:

„Köszönet Pap Gábor, Dr. Kiszely István, Csomor Lajos Uraknak, hogy a vállaikra ülhettem”, s követőiknek (Szántai Lajos, Born Gergely). Ettől még Jung Korona-modellje nem lesz egy picivel sem jobb – különösen, mivel lényeges kérdésekben eltér „mestereitől”.

Azt javasolhatjuk tehát, hogy keressen más kutatási területet – olyat, amelyikhez nagyobb a tehetősége. Módszertan nélküli, ám határozott hangnemben megfogalmazott, a tudományosság látszatát keltő gondolatfoslányai ugyanis zavart keltetnek azokban, akik nem tudják: az Ősi Gyökér szerzői maguk vállalják a szakmai felelősséget soraikért (azaz magyarul: a folyóiratnál nincs előzetes lektorálás).

Utólag, már Jung úr cikkének megjelenése után csak egyet tehetünk: felhívjuk a figyelmet, hogy jobb lett volna, ha Jung cikke esetében mégis lett volna lektorálás. Mert akkor egyáltalán nem biztos, hogy egy ilyen színvonalú cikk megjelenhet...

ZÁHONYI ANDRÁS

FÖLDI URALOM NÉLKÜLI REND

(Az írás megtalálható angol nyelven a MBE Nagy Lajos Király Magánegyetemén 2005-ben megvédett szakdolgozatomban. A Pétert és a Jakabot ábrázoló zománcképek cseréjét már ezen írásomban felvetem.

Cikkemet magyar nyelven elküldtem a Főnixnek és a Dobogónak is, de az említett folyóiratok nem közölték. Jung cikkét olvasva döntöttem úgy, hogy írásomat most az Ősi Gyökér olvasói elé tárom.

Benne a Jung által felvetett, de meg nem oldott kérdések többségére rendszerszemléletű megoldási javaslatot találunk.)

**Négy arkangyal a magyar Szent Koronán?
Kísérlés a Korona szakrális szereplőinek teljes rendszerbe foglalására**

Lehet-e egy 19-es rendszert egy 12-eshez megfelelően illeszteni? Vagy egy 12-est egy 7-eshez? És mi lesz a 9-essel? Ugyanezzel a problémával kell szembenéznünk, ha a hét 7 napját, a Nap körül keringő 9 bolygót, az Állatöv 12 jegyét, a 7 fő summer istenséget valamint Szent Koronánk 19 zománcképét vizsgáljuk.

Ebben az írásomban egy érdekes megközelítést szeretnék bemutatni.

Javaslom, hogy nézzük meg közösen, hogyan lehet a rendszerszemlélet felhasználásával a Szent Korona 19 "szereplőjét" egységes szakrális rendben kezelni. Elképzelésemet egy képlettel szemléltetem:

3 (Szent Hármasság) + 4 (arkangyal, a négy elem képviselőjében) + 12 (az Állatöv 12 jegye) = 19.

Kiknek a képei állhattak eredetileg a Szent Koronán?

Közismert tény, hogy a Koronán képcserére utaló nyomok, sérülések találhatók. Ezen írás ezzel kapcsolatos kérdéseknek ered a nyomába:

- Milyen lehetett a Szent Korona ősi, szakrális képrendje?
- Kiknek a képei lehettek eredetileg a lecserélt zománcképek helyén?

A Korona ősi szakrális rendjét kutatva fel kell tennünk a következő kérdést: Kik jöhetnek szóba a jelenlegi zománcképeken látható személyek mellett, mint a Szent Korona feltételezett szereplői?

Kézenfekvő a válasz: az apostolok mellett a Szent

GONDOLATOK A MAGYAR SZENT KORONÁRÓL

Család tagjai, az arkangyalok, valamint a nagyfejedelmek. Az utóbbi mellett foglal állást Bakay Kornél, aki a "nagyfejedelmek" sorába (Konsztantinosz bizánci császár és Géza mellé) Álmos alakját helyezi.

Pap Gábor szerint Dukász helyén korábban Szűz Mária állt, Konstantin és Geobitzasz-Géza helyén pedig Attila és Buda zománcképe állhatott². A beavatkozás (a három kép cseréje) II. József (1741-1790.) idején történhetett. II. József, aki nem koronáztatta meg magát (ezért hívták kalapos királynak), a Koronát pedig Bécsbe vitette, tehát volt módja megváltoztatni a Korona képi rendjét.

Ezen gondolatmenetet támasztja alá Révay Péter koronaőr feljegyzése, amely a Szűz Mária képet is megemlíti a Korona zománcképei között¹¹.

Berta Tibor szerint¹ a négy arkangyalt érdemes keresnünk a Máriát és Jézust körülvevő,

görög feliratú zománcképeken. Berta állítását matematikailag is alátámasztja.

Ugyanis a 19 szereplőt logikusan 12+7-re bonthatjuk, a hét szent szereplőt (akik a szentséget képviselik) pedig az istenhármaságra

Atya – Jupiter
Fiú – Nap
Szűz Mária – Hold

és az arkangyalok alkotta négyességre.

Kezdjük a sort a „szent négyesség”, az arkangyalok vizsgálatával!

(Az istenhármaság megjelenése a szakrális uralkodó számára készült Koronán kézenfekvő, további magyarázatot nem kíván. A tizenkettes rendszert – melynek elemei az apostolok és a négy szent – pedig később tárgyaljuk.)

Berta négy elemnek (és négy bolygónak) felelteti meg őket:

Michael (a mennyei seregek vezére)	– Tűz	(Mars)
Gabriel (az örömhírt hozó)	– Víz	(Vénusz)
Rafael (óvó kísérő, gyógyító)	– Föld	(Szaturnusz)
Uriel (Isten fénye)	– Levegő	(Merkúr)

A megfeleltetések indoklásában Mária és Jézus (feltételezett) születési napjának bolygóegyüttállásait adja meg Berta.

Ráfael	Mária	Gabriel	
Szaturnusz	Hold	Vénusz	Kr.e. 22. szept. 11.
Mihály	Jézus	Atya	Uriel
Mars	Nap	Jupiter	Merkúr
			Kr.e. 6. ápr. 1.

Az istenhármaság és a négy arkangyal felvétele remek kiindulás, azonban a részletekkel kapcsolatban problémák merülnek fel. Ugyanis a Szent Koronán Jézus mellett Mihály és Gábor (nem pedig Mihály és Uriel) zománcképe szerepel – lásd az 1. ábrát a Szent Korona jelenlegi rendjével. Képcserére utaló nyomokat pedig az említett zománcképeknél nem találunk.

Berta érvelését tovább gyengíti, hogy Mária és Jézus előbb említett születési napjait egyéb források nem erősítik meg. Ezért vettem a bátorságot a kérdés továbbgondolására.

A Szent Korona szereplői a névünnepek rendje szerint

Berta ötletéből kiindulva megpróbáltam a Korona zománcképeinek szereplőit a névünnepek alapján teljes rendszerbe foglalni.

Az apostolok, a katona- és orvosszentek

Kiindulásként következzen néhány vélemény arról, hogy miért „csak” nyolc apostol szerepel a magyar Szent Koronán.

Kovács József (A Magyar Szent Korona, 1984) szerint³ a magyar Koronán csak az Atyát és a Fiút (illetve képviselőiket) kívánták megjeleníteni,

ugyanis Péter és Pál az Atyához,
András, id. Jakab, János, Fülöp, Bertalan, Tamás
a Fiúhoz kapcsolódnak (lásd a Hiszekegyet).

A négy hiányzó apostol – ifj. Jakab, Simon, Tádé
és Mátyás – a Szentlélekhez kapcsolódnak, s ezért
nem szerepelnek a Koronán.

Kiszely István szerint a középkori templomok be-
járatánál jellemzően csak 8 apostol szobrát he-
lyezték el, s ez a tény megerősíti, hogy Szent Ko-
ronánkon eredetileg is ”csak” 8 apostol szere-
pelt⁶.

Véleményem szerint van egy másik érv is arra,
miért csak 8 apostol szerepel a Koronán. Arra a
felismerésre jutottam, hogy a Koronán szereplő
nyolc apostol különös „szimmetrikus rendben”
jelenik meg. Az apostolok névünnepeit vizsgálva
megállapítottam, hogy ők a Napút állomásai sze-
rint lettek „párokba” rendezve.

A további négy hiányzó apostol azért (is) hiá-
nyozhat, mert névnapjaik nem illeszthetők bele
ebbe a rendszerbe, ugyanis ”helyeik” már fog-
laltak:

Apostol

ifj. Jakab (júl. 25.)

Simon (jan. 5.)

Tádé /egyres vélemények szerint ő Júdás/ ?

Mátyás (febr. 24.)

/esetleg Máté ? (szept. 21.)

Hozzá tartozó jegy a Zodiákusban

– Oroszlán

– Bak

– Bika

– Halak

– Mérleg/

Mi a helyzet a két orvos- illetve katona-szenttel?
Berta Tibor nyomán (Az Időkód, 2002)¹ feltétele-
zem, hogy azért (is) kerülhettek a Szent Koronára,
mert együtt a teljes 12-es rendszert jelenítik meg.
Most bemutatom, hogyan jutottam erre a követ-
keztetésre.

Berta előbb ismertetett kiindulása¹ nagyszerű,
azonban néhány állítását érdemes felülvizsgálni.

Pl. Györgyhoz pontatlanul kapcsolja a Kos
időszakát, mivel névnapja (április 24.) a Bi-
kához tartozik (Az Időkód, 139. o.).

Kozma névünnepe szeptember 27., s ez a nap
a Mérleg jegyében található, s nem a Biká-
ében, ahogy Berta írja (Az Időkód, 139. o.).

Damjánt – helyesen – a Mérleghez sorolja

Berta. A 12-es rendszerben azonban így két-
szer szerepel a Mérleg (Kozma és Damján
képviselik). Valószínűleg ez késztette Bertát,
hogy Kozmánál ne a Mérleget szerepeltesse.

Az ellentmondások feloldására egy áthidaló meg-
oldást javasolnék: tekintsük Damjánt a Mérleggel
(szellemiség) szemben található Kos (testiség)
képviselőjének! Ugyanis Damján – a mindig in-
gyen gyógyító Kozmától eltérően – elfogad ajándé-
kot a gyógyításért, s ez a testiség megnyilvánulá-
sa. Damján esetében egyébként sem marad más
választásunk (a Koson kívül), mivel a többi jegy
már foglalt, és az apostolok, szentek párokba ren-
dezettek, s a Koronán szimmetrikusan helyezked-
nek el:

Apostolok

András (Nyilas, nov. 30.) – Fülöp (Ikrek, máj. 26.)

Péter (Rák, jún. 29.) – Pál (Vízöntő, jan. 25.)

Jakab (Oroszlán, júl. 25.) – János (Bak, dec. 27.)

Tamás (Halak, márc. 7.) – Bertalan (Szűz, aug. 24.)

A négy szent

Damján (Kos → szept. 27.) – Kozma (Mérleg, szept. 27.)

György (Bika, ápr. 24.) – Demeter (Skorpió, okt. 26.)

Jellemzőik

keleten a szkítákat térítik

Péter a zsidók, Pál a pogányok térítője
ők az anyaszentegyház alapítói

az első vértanúhalált halt testvérpár
Indiában térítettek

Jellemzőik

orvos szentek
katonaszentek

Az egyetlen "szabálytalanságot" az évköri jegyek szerinti szimmetriában Péter és Jakab felcserélt helyzete okozza (ugyanis az Oroszlánnal szemben a Vízöntőnek, a Rákkal szemben pedig Baknak van a helye).

Vajon mi indokolja az eltérést (az esetleges cserét)? Csak a családi kapcsolatok jöhetnek szóba. Ugyanis András Péter testvére volt, Jakab pedig Jánosé s ezért kerülhettek (később) egymás mellé.

Péter és Jakab felcserélésével Mária képe fölé a vizes jegyek képviselői kerülnek. Ekkor már a tüzes jegyeket (Nyilas, Oroszlán) megtestesítő apostolok (András, Jakab) is egymás mellett találhatók.

Jézus (a Földre született istenfiú) fölött változatlanul a földes jegyek szülöttei (János, Bertalan) találhatóak, Pál és Fülöp – a levegős jegyek (Vízöntő, Ikrek) képviselői – eddig is egymás mellett sorakoztak.

Megjegyzések

Fülöp névünnepe május 26., az Ikrek időszakában. Jakabbal együtt május elsején (a Bika időszakában) is szerepel a naptárakban. Ezért a kutatók egy része Fülöpöt a Bikához kapcsolja.

Ferencz Csaba, a Koronát vizsgáló mérnök-csoport egyik tagja is foglalkozik könyvének¹⁰ 132. oldalán a Korona szereplőinek névünnepeivel. Táblázatának érdekessége, hogy az apostolokat is a 12-es (évköri) rendbe próbálja meg besorolni. Ennek érdekében megengedi, hogy egy adott zodiákus-jegyhez egyszerre több Korona-szereplő is kapcsolódjon.

A feltételezett május 21-22-i időpontnál

azonban egy ?-et szerepeltet, jelezve, hogy még nem talált odaillő személyt. Fülöppel kapcsolatban pedig megállapítja, hogy:

„... nem találtuk meg Fülöp apostol önálló névünnepe nemcsak Magyarországon és a középkorban, hanem általában sem”.

„A legutóbbi egyházi névünnepe-reform előtt május 1-én ünnepelték Fülöp és ifjabb Jakab apostolok közös ünnepét, mert akkor szentelték fel a kettejüknek szentelt (fő)templomot. Azonban Péter és Pál apostolok esetében is van külön templomszentelési ünnep és külön főünnep. A templom szentelési ünnepe nem azonosítható az apostol önálló névünnepevel.”

Az idézett gondolatok alapján úgy látom, hogy Fülöp névünnepe nem megalapozatlanul került a mai naptárakban május 26-ára. Elfogadásával két dolgot is megoldhatunk: egyrészt a Ferenc Csaba könyvében szereplő ? helyére beírhatjuk Fülöpöt, másrészt pedig az apostolok és szentek 12-es rendjét kölcsönösen és egyértelműen tudjuk a zodiákus jegyeihez kapcsolni.

Arkangyalok

Vajon sikerülhet-e az elemeket Bertától eltérő módon, a névünnepek rendje szerint az arkangyalokhoz kapcsolni? Ennek megvalósításához egy egyszerűbb, ugyanakkor az apostoloknál, katona- és orvosszenteknél is alkalmazható módszert kerestem. Javasolom, hogy most kísérjünk meg az arkangyalok rendjét ezen szempont szerint végiggondolni, melyhez a következő táblázat nyújt segítséget!

arkangyal	névünnepe	állatövi jegy	elem
Mihály	(szept. 29.)	– Mérleg	(Levegő)
Gábor	(márc. 24.)	– Kos	(Tűz)
Ráfael	(okt. 24.)	– Skorpió	(Víz)
Uriel	(a naptárban nem szerepel)	– (Bika, Bak?)	(Föld)

Az arkangyalok rövid bemutatása

Urielt a magyar hagyomány részeként a moldvai csángók is tisztelik. A www.uriel.de honlapon Uriel a Föld patrónusaként szerepel, így névünnepe

a földes jegyek (Bika, Szűz, Bak) egyikéhez társíthatjuk^{7,8}. Közülük a reá utaló jelek miatt a Bika tűnik a legvalószínűbbnek (szemben vele testisége, a Skorpió, mely vizes jegy). Uriel női párjának

ugyanis Aurorát (nevének jelentése: hajnal) tartják, aki a Vénuszhoz (a hajnalszavakhoz) kapcsolódik. Ez a kapcsolat a Bika földes jegyét juttatja eszünkbe, mivel asztrológiailag a Vénusz a Bikában van otthon.

További megerősítést jelent, hogy az Urielhez hangzásban (hangkategóriák szerint) ugyancsak közel álló Valéria névünnepe katolikus kalendárium szerint április 28-án (tehát a Bika jegyében) van.

A Bikához fűződő kapcsolat elfogadásával az arkangyalok rendjében megjelenik a négy elem, valamint két fontos évköri tengely (a kisév Kos-Mérleg, és a nagyév Bika-Skorprió tengelye) is felfedezhető /ez utóbbi gondolat Végyvári József felismerése/.

A "víz" és a "föld" (mint elemek) a női minőséghez tartoznak. Ezért szerepelhetnek az őket megjelenítő arkangyalok Mária mellett.

A "tűz" és a "levegő" pedig inkább férfi attribútumok, így Mihály és Gábiel méltán kerül Jézus mellé.

Gondolatmenetem végére tehát összeállt a magyar Szent Korona szereplőinek egy olyan feltételezett szakrális rendje, amelyben minden szereplő, évköri állomás és elem a „helyére” került.

Érdemes megemlíteni, hogy az arkangyalok „testisége”, azaz földi működése eltér az előbbi, „szellemiségre” vonatkozó évköri állomások rendjétől. Gábor-Gabriel – mint hírhöz – ugyanis inkább a Levegő eleméhez, Mihály pedig – aki az égi seregek vezére – jellemzően a Tűz eleméhez társítható.

Ugyanez a helyzet Uriel és Ráfael esetében is: Uriel földi megnyilvánulásai inkább a Víz, Ráfael pedig a Föld elem tulajdonságaihoz kapcsolhatók.

Ráfael egyébként az utasok, a másvilági útra készülő betegek védőszentje. A budai vár egyik freskóján Ráfael az ifjú Tóbiás kísérője. Klasszifikátorai a zarándokbot, az ivókokab, a tarisznya⁹.

Úgy tűnik tehát, hogy a névünnepek a „szellemiséget”, az arkangyalok földi szerepválalásai pedig a velük párban (az évköri tengelyek szerint szemben) elhelyezkedő elemi minőséget jelenítik meg. Uriel és Ráfael esetében a további kutatások remélhetőleg nem-

sokára választ adnak a még tisztázatlan kérdésekre.

Összefoglalás

Az eddigi megállapítások azt sejtetik, hogy lehett olyan időszak a Magyar Szent Korona történetében, amikor tisztán az égi rend szerepelt rajta. A földi hatalmasságok képei így valószínűleg csak később kerülhettek rá.

A cikkemben leírtak alapján sikerült összeállítani a Szent Korona (feltételezett) egykori szakrális rendjét, amely a 2. ábrán látható.

Ez a kép az eddigi elképzelésekhez képest egyszerűbb, áttekinthetőbb. Megalapozottságát módszertanilag tovább erősíti, hogy vizsgálataim, kutatásaim során sikerült végig ugyanazt az egységes és áttekinthető módszert alkalmazni.

Remélem, hogy cikkem jó kiindulásul szolgálhat a Korona további kutatásához.

Irodalomjegyzék

1. Berta Tibor: Az Időkód, Biotér-Natura, Budapest, 2002.
2. Pap Gábor: Hazatalálás, Budapest, Püski K., 1999.
3. Bakay Kornél: Az Árpádok országa, Kőszeg, MBE NLKME, 2000.
4. Pap Gábor: Mag hó alatt, Budapest, Püski K., 2003.
5. Szigeti István: A Szent Korona titka, Aachen, 1994.
6. www.kiszely.hu/istvan.dr/038.html (internet honlap)
7. www.engelhaftes.de/galerie/erzengel.htm (internet honlap)
8. www.uriel.de (internet honlap)
9. Molnár V. József: Egészség, Melius Alapítvány, Pécs, 1995.
10. Ferencz Csaba: Szent István király koronája, Budapest, Heraldika Kiadó, 2002.
11. Révay Péter (koronaőr): De monarchia et Sacra Corona Regni Hungariae, Frankfurt, 1659.
12. Csihák György: Ex oriente lux. ZMTE, Bp.-Zürich, 1996.
13. Bölöny József: Sacra Regni Hungarici Corona. In: A ZMTE III. (Londoni) Magyar Őstörténeti Találkozója, Zürich-Bp., 1999.
14. Csomor Lajos: Magyarország Szent Koronája, Vay Ádám MBK, Vaja, 1986.
15. Kocsis István: A Szent Korona Tana, Püski, Bp., 1995.

1. ábra

A Szent Korona jelenlegi képi rendje

(Az egyetlen "szabálytalanság" az évköri rend szerinti szimmetriában, hogy Péter és Jakab képei "felcserélt helyzetben" szerepelnek a Koronán.

Az ábra legfelső sorának zománcképei nem eredetiek.)

	Géza-Geobitzasz (Halak)		DUKÁSZ MIHÁLY (Bika)	Konsztantin (Ikrek)	
			Tamás Jakab		
Kozma	András	Péter	ATYA	Pál	Damján Fülöp
György			János Bertalan		Demeter
		Mihály	JÉZUS	Gábor	

2. ábra

A Szent Korona zománcképeinek feltételezett szakrális rendje

Péter és Jakab "helyet cseréltek", Rafael és Uriel pedig Szűz Mária (Boldogasszony) mellett található.

	Uriel		BOLDOGASSZONY /SZŰZ MÁRIA/		Rafael
			Tamás (Halak) Péter (Rák)		
Kozma (Mérleg)					Damján (Kos)
András (Nyilas)	Jakab (Oroszlán)		ATYA	Pál (Vízöntő)	Fülöp (Ikrek)
György (Bika)					Demeter (Skorpió)
			János (Bak) Bertalan (Szűz)		
	Michael		JÉZUS		Gabriel

Függelék

Berta Tibor (Az Időkód, Biotér-Natura, Bp., 2002) szerint a 3 isteni személynek és a 4 arkangyalnak a hétbolygó-rendszer tagjai a következőképp feleltethetők meg:

ATYA	Jupiter
MÁRIA	Hold
JÉZUS	Nap
Michael	Mars
Gabriel	Vénusz
Uriel	Merkúr
Rafael	Szturnusz

FELHÍVÁS A TRIANONI MEGEMLÉKEZÉSEK SZERVEZŐIHEZ

Igazságot Európának

A Magyar Nép a trianoni és a párizsi béke fölülvizsgálatát kéri

Lassan egy évszázada annak, hogy véget ért az I. világháború, amely után a győztes hatalmak a Versailles-ban megtartott tárgyalásokon érvényesítették háború előtti szándékaikat. Az 1920. június 4-én Magyarországra kényszerített béke méltánytalansága és a nemzetközi jogi elvekbe ütköző volta már az aláírás napján is nyilvánvaló volt, de fölülvizsgálatára és igazságszolgáltatásra mindmáig nem került sor. Az irat nem tekinthető szerződésnek, mert az egyik felet kizárták a tárgyalásokról, sem a béke szó nem csúfolható ki azal, hogy béketárgyalásról beszéljünk. Pontosabban fejezi ki a valóságot a trianoni diktátum fogalom.

A Magyar Nép számára megkerülhetetlen kérdést a **Magyarok VII. Világkongresszusa** keretében, több mint ötszáz küldött részvételével megtartott **Trianon Újraértékelése Konferencia** egész napos elemző vitával tárgyalta, majd ennek alapján Indítványt fogadott el az 1920-as trianoni és az 1947-es párizsi béke fölülvizsgálatáról.

Az egyetemes Magyar Népet megtestesítő Magyarok Világkongresszusa által, annak VII. Ülésén, 2008 augusztusában elfogadott határozatokat végrehajtva mint a Magyarok Világkongresszusának állandó, ügyvivő testülete, a Magyarok Világszövetsége, Küldöttgyűlésének 2009. május 1-2.

ülésén meghozott döntéssel **P E T Í C I Ó T** fogadott el, amelyben **kéri az I. világháborút lezáró trianoni (1920. június 4.), valamint a II. világháborút lezáró párizsi (1947. február 10.) béke fölülvizsgálatát**, a Magyar Nép további hátrányos megkülönböztetésének megszüntetését és igazságszolgáltatását a Magyar Nép számára. A Petíció címe ***Igazságot Európának!***

A Magyarok Világszövetsége a trianoni béke 89. évfordulója előestéjén, 2009. június 3-án, 11 órakor megtartandó sajtótájékoztató keretében hozza nyilvánosságra a Petíció teljes szövegét.

Tekintettel az egyetemes Magyar Nép nevében megfogalmazódó kérés jelentőségére, arra hívjuk a pár nap múlva kezdődő trianoni megemlékezések minden szervezőjét, hogy rendezvényeiken olvassák fel a magyarság történelmében mérföldkövet jelentő, *Igazságot Európának!* című Petíciót.

Amennyiben a rendezvény időkerete nem tenné lehetővé a teljes szöveg felolvasását, úgy javasoljuk a szöveg preambulumanak, záró sorainak, valamint a tizenegy pontos indoklás azon részeinek a felolvasását, amelyeket az adott rendezvény szervezői leginkább célravezetőnek tartanak. A teljes szöveg letölthető lesz a www.mvsz.hu honlapról.

***Igazságot Magyarországnak!
Igazságot Európának!***

Budapest, 2009. június 1.

Kiss Dénes
a Trianon Társaság országos elnöke

Patrubány Miklós
a Magyarok Világszövetségének elnöke

Tomory Zsuzsa

A VILÁG LEGSZEBB EMLÉKMŰVE.....LEHETNE

*Amott kerekedik egy gomolyag felhő...
Csodálatos szarvas abból indul elő...
Csodafia szarvas, ezer ága-boga,
Ezer ága-bogán ezer fénylő gyertya
Ezer égő lángjuk az égő csillagok
Gyújtatlan gyulladnak, oltatlan alusznak.*

Magyar Adorján egy beteljesületlen, nagy álma Csodaszarvasunk emlékművének megalkotása.

Iskoláinkban igen keveset hallottunk Csodaszarvasunkról, s az ott tanított mondákban mindig csak egy igen földi történet keretébe ágyazott, úzótt vadról volt szó annak ellenére, hogy idegen szomszédjaink körében fennmaradt annak emléke, hogy agancsai között keresztet hordoz, mint a Hubertus mondában, sőt Jézus jelképnek is használták. Hazánkban csak népi emlékezetünk őrizte meg Csodaszarvasunk igazi énjét: a Világmindenség megtestesítőjeként Isten hírnökének tudta népünk a Csodaszarvast.

Kevesen emlékeznek talán már arra, hogy a szarvas fény szerepét ősmagyar neve őrzi, mely **Ágas, Ékes, Ákos** volt az **Ég** visszhangjaként. *Ágasunk az Ég ékes gyermeke...* Erdélyi Zsuzsanna ősmagyar imádságok gyűjteményes kötetében például ezt a képet őrizte meg, melyben maga a Csodaszarvas dalol önmagáról, mint Isten hírnökéről

*„...Homlokomon vagyon fölkelő fényes nap,
Oldalamon vagyon árdeli szép hold,
Jobb vesémen vannak az égi csillagok...”*
(Hegyet hágék 281. old.)

A fény korszaka most köszönt reánk, s népünk elsőként már meg is indult ezen az úton. Itt az ideje annak, hogy e fényhordozó, fényt árasztó Csodaszarvas emlékműve fennen hirdesse: népünk mindig őrizte képét, s mindig is a fény útján járt akkor is, amikor a környező világ irigysége, éretlen értetlensége ennek nem adott teret.

Beszélgetésünk során Magyar Adorján egyszer elmondta, hogy a világ eme legszebb emlékművét a Gellért-hegy tetejére álmodta (abban az

időben a szovjet szabadság szobra foglalt ott helyet), s az emlékmű művészi megjelenítését pontosan kidolgozta. Ott állna hatalmas termete magasan a város felett, testén hordozott égitestek, agancsainak gyújtatlan gyulladó gyertyái Eget és földet fénnel kapcsolnák össze.

Regéink szerint Csodaszarvasunk a Hattyú csillagképből, annak Tóállás nevű vidékéről indult, hogy Isten rendelése szerint magával hozza Napunkat, kit őseink Magúr néven tiszteltek, hogy feltárja előttünk a Világmindenség fényeit, melyeket testén hordozott: „*Ahány szőre szála, annyi csillag rajta...*”

E Csodaszarvas emlékmű megvalósítása volt Magyar Adorján egyik nagy álma, melynek szinte visszhangja Kányádi Sándor Szarvasitató című versében megörökített kép:

*Ahol a szarvas inni jár,
moccanatlan a nyír s a nyár:
még a fűszál is tiszteleg,
mikor a szarvas inni megy,
megáll akkor a patak is,
egy pillanatig áll a víz:
s ő lépked, ringatja magát,
agancsa égő, ékes ág.*

A Nemzeti Múzeumban találkoztam először a Kárpát-medencei óriásszarvas hihetetlen nagyságú, tiszteletet parancsoló csontvázával, mely nagyszerű mintát szolgáltatna a Csodaszarvas emlékmű számára: nem álom, a valóság jelenne meg bronz másában. Érdeemesnek tartom itt megemlíteni, hogy a szarvas legelterjedtebb élettere, igazi hona az őskorban a Kárpát-medence volt.

Szerény lehetőségeim szerint szeretném e gondolatot elvetni, tudatosítani, egyengetni a megvalósulás felé vezető úton. A megvalósulás Isten áldásával népünk kezében van. A megvalósítás ideje Isten kezében nyugszik. De a megvalósítás idejére el kell készülnünk a munkával, hogy az emlékmű a maga rendelt helyét az adott időben elfoglalhassa. E gondolatot eddig néhány barátommal osztottam meg, hogy segítségükkel széles kör-

ben el tudjuk hinteni, tudatosítani.

A kivitelezéssel kapcsolatban máris vannak gondolatok:

A mellékelt leírás Magyar Adorján tervezetét tartalmazza.

Azóta közel egy század telt el, s életében még nem léteztek *napelemes* világító berendezések. Egy kedves levelezőtársam javasolta ezt a megvilágítást: itt valóban élő fény-kapocs alakulna ki az égi Csodaszarvas és földi mása között.

Amikor Magyar Adorján azt javasolja, hogy színes üvegborítók takarnák a Csodaszarvas testen levő égőket a Tárihi Üngürüsz „Csodálatos színekben pompázó” Csodaszarvasát juttatja eszembe.

Magyar Adorján e szobrot sötétre idősült bronzból gondolta elkészíteni – tudom, a sötét szín a világűr sötétjét jelképezné, s ebből a háttérből lépnek elő a csillagok. Egy kedves művész barátom viszont ragyogó fényes bronzot javasol a fény kihangsúlyozására. Ugyancsak ő lenne a művészi kivitelezés terveinek elkészítője.

E gondolatokkal foglalkozva eszembe jutott, hogy a hegy ormán álló Csodaszarvas tájolásával megoldható lenne, hogy **agancsai keretében** – mint Ég felé nyitott székelykapuban – **kelne a téli napforduló napja, az újjászületett Magúr**, kit Fiacska, Szép Isten, Szerelmes Isten, Boldog Isten néven nevezett népünk.

Rovásírás szakértőink írják talpazatára a javasolt szöveget.

Zeneszerzőink tehetsége szólaltatná meg népünk ősimáiban megőrzött énekét.

Az egész nemzet ajándékozná meg önmagát ezzel az emlékművel.

A napokban olvastam a világhálón olyan – mostanában ébredező – kezdeményezéseket, melyek új emlékművet álmodnak a Gellért-hegyre. Ezt olvasva úgy éreztem, hogy érkezett a Csodaszarvas emlékmű megteremtésének az ideje, mely fennen hirdetné ég és föld közötti kapocs szerepünket, Kárpát-medencei ősi jelenlétünket.

Gondoljuk csak el, mily gyönyörű lenne a hatalmas, kivilágított Csodaszarvas, melynek égő-ékes koronája egybeolvadna a Mindenséggel... S a gondolatban elkészült alkotás megjelenik anyagi valóságában is.

Egy másik egyetértő egy erre a célra szerkesztett honlapot ajánl.

Így gyűlnek össze lassan az alkotó gondolatok, tervek körvonalazódnak a teljes megvalósulás felé vezető úton.

A Magyarok Világszövetsége VII. Kongresszusa idején érkeznek hazánkba keleti rokonaink – őket is a Csodaszarvas vezérelte, mint Hunort és Magort régen, s hozzánk vezérelt nyugaton letelepedett rokonainkat is. Figyeljünk az Ég küldötte szavára...

*Isten áldását kérem e gondolatra,
megteremtőire.*

Gondolataikat kérem a következő címre küldeni:

E-mail: magyar@acronet.net

Levélben: Tomory, 103 North St. Silver Lake WI 53170 USA

Ezen építő gondolatokat időnként közlöm.

A VILÁG LEGSZEBB EMLÉKMŰVE.....LEHETNE

Magyar Adorján

Némely lapban (a Fáklya, Warren, Ohio, Magyar Nők München, Kanadai Magyarság és az Amerikai Magyar Élet, Chicago) megjelent „Csodaszarvas” című cikkemben népi regösénekeink, valamint más népköltési adataink nyomán (például Sebestyén Gyula: „A regösök” és „Regös énekek” című könyvei, valamint Berze Nagy János az „Ethnographia” folyóiratunk 1927. évfolyamában

megjelent cikke) rekonstruáltam Csodaszarvasunk képét olyannyira, amilyen az őseink költői elképzelésében volt, vagyis valóban: csodálatos. Amely csodálatosságából és mythicus voltából csak régi, keresztény és tudálékosan okoskodó krónikásaink vetkőztették le teljesen. Elmondottam, hogy már Sebestyén Gyula és Berze Nagy János néprajztudásaink és mythológusaink közlései nyomán is

megállapítható volt, hogy népköltésünkben még fennmaradott Csodaszarvasunk: az Égen, a felhők közül tűnik elő, s hogy ott az égi Duna, vagyis a Tejút melletti, árvízutáni kiöntésben (Vízöntő csillagkép) gázolva, az ott sarjadoszó „gyöngye sásocskán” legelészik. Itt találja, és űzőbe veszi Magor és Hunor, akik ősmítológiánkban még a Nap ikertestvérpárban való költői megszemélyesítése voltak, vagyis a Napból származó erőny (energia) alkotó, de egyúttal romboló hatalmát is jelképezték. Elmondottam, hogy Magor, vagy Magyar az őseredetében földművelő magyarság (aminthogy a magyarság óriási többsége ma is dolgos, földművelő nép), és hogy Hunor meg a legjellegzetesebben harcos hunok és kunok költői megszemélyesítése is volt. Csakhogy őket a nagyon tudós, azaz tudákos, régi krónikásaink tényleg létezettnek képzeltek és prózai, vadászó legényekké alakították át, aminthogy például Tündér Ilonából (Magyar nejből, vagyis a föld megszemélyesítéséből) is náluk: az alának fejedelme leánya lett. Amiért aztán azt is el kellett hallgatniok, hogy a Csodaszarvas az Égen jelenik meg, illetve, hogy tulajdonképpen az Ég, illetve a Mindenség megszemélyesítése is volt, amiért is rajta a csillagok, a hajnalcsillag, Hold és Nap ragyognak. Mindamit azonban népköltészetünk, mindenek ellenére, mindmáig fenntartott, és amely kincseink utolsó töredékei megmentéséért Sebestyén Gyulának tartozunk örök hálával.

Elmondottam, hogy a dunántúli népi regös-énekeinkben napjainkig is még mondva, hogy

*Csodafia szarvasnak ezer ága-boga,
Ezer ága-bogán ezer égő gyertya:
Gyújtatlan gyulladnak, oltatlan alusznak.*

A népi „*Csodafia*” szó alatt „csodálatos” értendő. A Csodaszarvas agancsa hegyein égő „ezer gyertya” az égi csillagok jelképei, nyelvünkben meg az „ezer” szónak ma is van „végtelen sok” értelme. Az Ég csillagai pedig valóban esténként „gyújtatlan gyulladnak” és reggelenként „oltatlan alusznak”. De említém annak helyén azt is, hogy múzeumokban, régi kastélyokban ma is láthatunk szarvasagancsból való csillárokat, azaz „gyertyaágásokat” amelyeken a gyertyák mindig az agancs hegyein vannak. Elmondottam, hogy néprajzi adatok alapján kikövetkeztethető, miszerint a Csoda-

szarvas teste két oldalán, azaz a „szőrén” is csillagok vannak: „*ahány szőre szála, annyi csillag rajta*”. Némely szarvasfajta teste két oldalán pedig valóban fehér foltocskák sokasága van, mint például az indiai axis szarvasnak, de nálunk is a dámszarvasnak. A Csodaszarvas homlokán van a hajnalcsillag (Venus), szügyén a Hold, két szarva között pedig a „pirosan felkelő Nap” fénylik. Vagyis, amint mondám, a Csodaszarvas tulajdonképpen a Mindenség jelképe is volt. Ma pedig tudjuk, hogy a világvégtelesség fekete színű, s hogy az égitestek e feketeségben fénylenek. Valószínű, hogy az őskori (ma kihalt, de a Középkor elején is élt) óriástermetű szarvasfélék között is voltak fekete színűek is, de amelyek teste két oldalán szintén volt fehér foltocskák sokasága. Minderről más cikkeimben részletesen és adatokkal támogatva is írtam, amiért is erről itt csak röviden teszek említést.

Nos, ilyen Csodaszarvas ma bárhol, akár Amerikában is, hatalmas nagyságú bronzszoborral és villany-világítással, megvalósítható volna. Ami csak pénzkérdés. Minden bronzszobor idővel majdnem feketévé válik, de bizonyára található volna eljárás, amely a bronzot esetleg egész feketévé is tehetné. Ma villanyvilágítással e szarvaszobor agancsa hegyeire könnyen képzelhetnénk csillagokat, amelyek esténként valóban „gyújtatlan” gyulladoznának egymásután, reggelenként pedig szintén „oltatlan” aludoznának. Ehhez csupán olyan üvegből, vagy valamilyen műanyagból való égőket kellene készíteni, amelyek bárhonnan tekintve is, csillagalakúnak látszanának. Mivel viszont a szarvasfélék teste két oldalán levő foltocskák kerek (kivéve a dámszarvaséit, amelyek inkább négyszögletes-szerűek), ezért a szobor teste két oldalán kerek lukak kellene legyenek, de üveggel, avagy valamilyen műanyaggal elzártan, amelyek belülről, a szobor üreges belsejéből ki-világítottak volnának. E lukakon, a mellékelt rajzomhoz hasonlóan csillagalakú rács kellene legyen, hogy tehát a lukak, bár kerek lennének, de csillagot is mutatnának. Miután pedig az igazi csillagoknak csak többsége fehér fényű, de egy részük sárgás, kékes, pirosas fényű is, ezért a lukakat borító üveg, avagy műanyag is csak többségében kellene színtelen legyen, míg egy részük szintén halványan sárgás, kékes és pirosas színű kellene legyen és természetesen ugyanígy az

agancson lévő csillagok is. A szobor homlokán egy ugyan ilyen, de nagyobb, csillagos lyuk jelképezné a Hajnalsillagot, míg szügyén egy még nagyobb, kerek lyuk, fehér tejüveggel, avagy műanyaggal borítva, s belülről kivilágítva, a Holdat jelképezné. Az agancsok között viszont a Napot nagy, gömbölyű és piros színű műanyagból való lámpa képezné, de amelynek fölületén apró, arany színű, átlátszó pontocskák is volnának, amelyekről, adatok alapján, már kifejtettem, hogy „szikrák”, avagy „életmagocskák” jelképei, amely életszikrákat, avagy életmagokat a Nap állandóan szórja, s ezek a földet megtermékenyítik. Ezen, a Napot jelképező, gömbölyű hólyaglampa a két szarv között vékony, vízszintes bronzpálcán úgy kellene függjön, hogy szélben kissé előre-hátra inoghasson is, mivel e lámpa egyúttal a fölkelő, azaz a téli napfordulókor újjászületett, tehát még kisded Nap ringó bölcsőjét is jelképezte, amelyben ő tehát fekszik. Mindezt másutt már részletesen ki is fejtettem, amiért itt ezt is csak röviden: E réz, vagy bronzpálcára egyfelől, műanyagból való, kék, másfelől fekete kígyóalak volna fölcsavarva. Amely kígyók a Hidegséget és a Sötétséget jelképezik, vagyis a Nap ellenségeit. De ő bölcsőjében is már oly nagy erejű, hogy mindkettőt legyőzi. Illetve: napkeltekor a hidegség szűnik, a sötétség eloszlik. Eredetileg ugyanis regös énekesünk közül, amelyik a szarvasálarcot viselte, ennek agancsa hegyein nemcsak égő gyertyák voltak, hanem az agancsok között piros hólyaglampa is és az ezt tartó rézpálcára egy felől kék, másfelől fekete zsinór volt fölcsavarva a két kígyó jelképeként, amely zsinórok vége azonban a hólyaglampa tetején lévő nyílás szélénél tovább nem érhetett, mivel a bent égő gyertya, vagy gyertyák lángja elpörkölte volna. Viszont ma a villanyvilágította gömbölyű lámpa (lampion) tetején is kell nyílás legyen, hogy az esetleg kiégő villanyégőket cserélni lehessen.

Továbbá: Mivel regösénekeinkben a Csodaszarvas a Tóállásban gázol, ezért a bronzszobor is mesterséges vízmedencében kellene álljon, vagy csüdig (bokáig) vízben, vagy a vízből csak kissé kiálló talpazaton. Így pedig a szobor, s ennek fényei éjjel a vízben tükröződnének is.

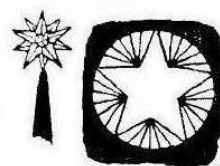
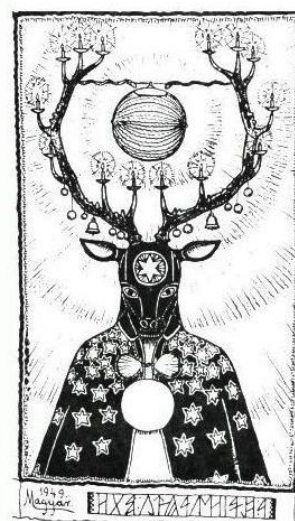
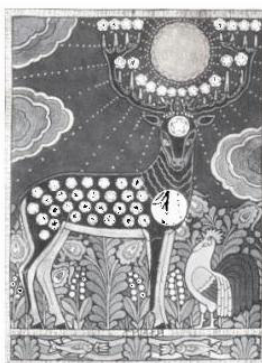
Ezen emlékmű valóban a világ legszebb és legérdekesebb emlékműve lehetne. (Először minden esetre kis mintát, egy vagy két méter magasat

kellene készíteni.)

De látjuk itt az elmondottakból is, hogy a tudomány, a művészet, valamint a művelődéstörténelem is, mily nagy hasznát láthatná a néprajz (ethnographia), de különösen a magyar néprajz alapos tanulmányozásának. Habár ezen kívül első sorban is az „ázsiai műveletlen nomádságunk” és „bejövetelünk” tévtanát kell elvetnünk, amely miatt mindent „mi vettünk át” másoktól, vagyis amely miatt magunkat szellemi koldusoknak kellett képzelnünk. Holott, ha rájövünk, hogy hiszen mi Európa legrégebb és műveltségalapító őslakosága fönnmaradott élő szigete vagyunk, akkor szinte mérhetetlen szellemi gazdagságunkat is észre kell vennünk. Mind ami közismertté válása valóságos szellemi újjászületésünket is magával hozhatná.

MAGYAR ADORJÁN CSODASZARVAS TERVEZETE

МАМАІАТІА
А Сѡдасзарвас.

Templom József

ÖRÖMHÍR ÉS TÖRTÉNELEM

Az elmúlt évtizedekben számos kísérlet történt arra, hogy történelmi és régészeti bizonyítékokkal támasszák alá a történelmi Jézus létezését és alakját, és az evangéliumi történeteket. A közelmúltban megsokszorozódtak az olyan munkák, írások, melyek „forradalmi” nézeteket: az evangéliumi történetek szereplőinek új értelmezését, újra rajzolását tartalmazzák, sokszor kiforgatva az eredeti szellemiség talajából őket.

Mit tudunk?

- A jól dokumentált római birodalomból eddig nem került elő Jézus létezését közvetlenül igazoló irat, nincs írásos nyoma a Jézus pernek.
- A kor történetét leíró kortárs, Josephus Flavius munkáiban nincs szó Jézusról. (Josephus Flavius jelentőségét többen megpróbálták már kétségbe vonni)
- A farizeus történelem Talmudjaiban sincs közvetlen bizonyíték Jézus rómaiak idejében történt megjelenéséről és tevékenységéről.
- A torinói lepel (melyet a többség minden kísérlet ellenére Jézus halotti leplének és a feltámadás bizonyítékának tart) tanúsága szerint Jézus szemére fém érméket helyeztek. Az akkori zsidó szokás szerint tilos volt fém tárggyal temetni.
- Az evangélisták egybehangzó állítása szerint Jézus galileai volt.

A fentiek fényében fel kell és lehet tenni a kérdést: ha biztosak vagyunk Jézus történelmi létezésében, lehet, hogy más korban élt és rossz helyen keressük a bizonyítékokat? Lehet, hogy nem zsidó volt?

Erre eddig csak nagyon kevés kutató illetve szerző merészkedett. Ahmed Osman egyiptomi történész és író a *Messiás háza* című könyvében a teljes első részt annak szenteli, hogy bebizonyítsa a fentieket.

1998-as III. Nemzetközi Szindonológiai Kong-

resszuson egy magyar szerző pár, Kiss Irén és Tábori László előadásukban bizonyították, hogy a lepel tanúsága szerint az eltemetett férfi nem zsidó vallású volt, hanem nap vallású volt, a szemre helyezett érmék és a lepel speciális szövésű anyaga alapján. Ezt a hagyományt egyébként még a XIX. század végén a Kárpát-medencében gyakorolják. Valószínű innen ered a szemérmes kifejezésünk.

Mikor született Jézus?

Erre közvetlen bizonyítékaink persze nincsenek. Az evangéliumi történetek alapján következtethetünk csak, ámde itt jól használható adatok kerültek elő.

A „Betlehemi Csillag”.

I. e. 7-ben ritka és jól látható égi jelenség volt. A Jupiter és a Saturnus együttállása, ráadásul a Jupiter Nap közelben volt. Az együttállás fényes csillag képében jól látható volt az esti égbolton. Az év folyamán ez az együttállás a bolygók speciális pályalefutása miatt háromszor is előfordult, és még egy furcsa jelenséget produkált: november 12/13 és 13/14 éjszakáján a bolygók látószólag megálltak.

Ez az égi jelenség jól ismert volt a kor kelet asztrológusai, mágusai előtt. Kettő babiloni ékírásos agyagtábla is leírja pontosan ezt. Az egyiket a Berlińi Múzeumban, a másikat a British Múzeumban őrzik.

Egyértelműnek látszik, hogy a napkeleti bölcsék ezt a csillagot követték. Ennek alapján a napkeleti bölcsék látogatása Jézusnál I.e. 7. November 12-14-re tehető, és Jézus születése az ezt megelőző napokban történhetett.

Időszámításunk gondjai

Heribert Illig és munkatársai több könyvükben bizonyítják azt a felvetésüket, miszerint az emberiség történelmének 300 éve kitaláció, vagyis nincs mögötte valós történelmi esemény. Ez a 300 év nagyjából i.sz. 600 - i.sz. 900-ig tart. En-

nek alapján Jézus születése óta kb. 1700 év telt el.

A feltevést igazolni látszik, hogy a magyar krónikák, egyedül az írott dokumentumok közül tényleg nem ismerik ezt a 300 évet, mint ahogy a magyar mondai hagyomány sem.

Jézus születését azonban csillagászati számítások adják meg, és ennek alapján kb. 2000 éve született.

Figyelembe véve a fentieket Jézus születése i.e. 307-re adódik.

Ez a dátum egy nagyon érdekes, véres, katolikus idősakra esik. Nagy Sándor halálát követő idősakra. Számos ellentmondást feloldani látszik ez a dátum.

A kitalált középkor 300 éves csúsztatását megelőzte az ókori 300 éves csúsztatás.

A magyar krónikák érdekes módon ezt is tudták. Kézai Simon így ír: (a hunok) „... s az **Úr 700.** évében egybegyültek, s maguk közül kapitányokat, azaz vezéreket vagy fejedelmeket választottak maguknak, hogy egy akarattal elfoglalják a nyugati országokat...” A jegyzet szerint ez egy fiktív évszám, hiszen a hunok jól tudjuk nagyjából i.sz. 400 körül indulnak nyugatra.

Figyelembe véve a jézusi 300 éves csúsztatást kiderül, hogy a fiktív 700. év valójában az **Úr 700.** éve.

Történelmi háttér

Kürosz a perzsa világbirodalom alapítója i.e. 539. október 29-én győztesen vonul be Babilonba. A zsidók szabadítóként üdvözlik őt, és Kürosz uralkodása alatt megkezdődik Júdeába a visszaköltözés. I.e. 538-ban egy kis csoport kelt útra Jeruzsálem felé a templom elrabolt felszerelésével. Azonban 23 év telik el mire az új templom elkészül.

A perzsa birodalom Júdea – Jehud néven a birodalom provinciája lett. A belügyeket a főpap intézte, a politikai irányítás pedig a perzsa udvar által kinevezett helytartó kezében volt. A helytartók többsége zsidó férfi volt.

Az első helytartó Zorobábel, Dávid király családjából az utolsó, aki politikai szerepet játszott Izrael történelmében. A legnevezetesebb helytartó Nehemiás, egy nem papi családból való zsidó férfi, akinek nevéhez Jeruzsálem újjáépítése

fűződik.

Ebben az időszakban érkezik egy nagy hazatelepülőkből álló karaván élén Jeruzsálembe Ezdrás, aki a zsidók vallási életének alakulását a következő évszázadokra megszabta. Ezdrás papi családból származott és a perzsa királytól teljhatalmat kapott vallási kérdésekben.

Ezdrás óta lett a Törvény az a feltétlen tekintély, amelynek az egész ország alávetette magát. Kialakult egy társadalmi réteg: az írástudók, akiknek az volt a feladatuk, hogy magyarazzák és konkrét helyzetekre alkalmazzák a törvényt.

A jeruzsálemi templomhoz kötött áldozati kultusz mellett a perzsa fennhatóság alatt alakult ki a zsinagógai istentisztelet, amely a törvényolvasásból, törvényt magyarázathoz és imádsághoz állt.

Amikor Nehemiás utóda, Bagoasz helytartó is meghalt, a perzsák Júdea kormányzását egy vénekből álló tanácsra bízták, amelyből később a papokból és laikusokból álló szinédrium, a főtanács fejlődött ki.

A perzsa birodalom bukásával befejeződik a régi Kelet történelme, és megkezdődik a Földközi-tenger medencéjében a hellenista korszak. Jeruzsálem ellenállás nélkül adta meg magát a hódítónak. Nagy Sándor Jeruzsálemben tett látogatásáról azonban csak a Talmud és Josephus tud. Nagy Sándor halálával (i.e. 323.) a birodalma részeire bomlott és utódai (diadókhoszok) között i.e. 288-ig öt háború zajlik.

I.e. 301-től Palesztina térségében két nagy birodalom alakul ki a szeleukidák és a ptolemai-oszok birodalma. Palesztina és Szíria birtoklásáért i.e. 198-ig öt szíriai háború történt a szeleukidák és a ptolemai-oszok között, és i.e. 198-at követően Jeruzsálem véglegesen az erősebb szeleukida király III. Antochusz kezére került. Ezzel lezárult Jeruzsálem és Palesztina legkaotikusabb és legvéresebb időszaka, melynek során **Jeruzsálem hét-szer cserélt gazdát.**

Ebben az időszakban a görög nyelvvel együtt a hellenista szellem is benyomult Palesztinába, és a régi Kelet és a Zsidóság szellemi örökségével vívott harc meghatározóvá vált.

A hellenista szellemiség erőszakos terjesztésének jellemző példája: Nagy Sándor elégetteti a zoroaszter vallás szent könyvének az Avesztának összes példányát.

A másik jellemző esemény, amely a Makkabeus-testvérek szabadságharcához vezetett, IV. Antiochusz Epiphanesz nevéhez fűződik, aki elrendeli, hogy mindenféle Zeusz képeket kell felállítani, és a görög isteneknek kell áldozatot bemutatni. Makkabeus Júdás i.e. 165-be bevette Jeruzsálemet és ledöntötte a Templomban álló Zeusz szobrot. A pogányok által megszentelt templomot újra szentelték. Júdás egyik őséről kapta a család a Hasmonaeus melléknevet. A Hasmonaeus dinasztia kerül Júdea élére. A Hasmonaeus királyok uralkodása alatt jelent meg a két párt: a szadduceusok és a farizeusok pártja.

Alexander Janneusz (i.e. 103-76) uralkodása idején a farizeusok felkelést robbantottak ki, mely hat évig tartó háborúhoz vezetett. Alexander, amikor legyőzte a farizeusokat, **800 foglyot feszített keresztre**, akiknek végig kellett nézniük feleségeik és gyermekeik lekaszabolását.

A Hasmonaeus királyok kiterjesztették uralmukat Palesztina nagy részére és az ott lakó pogányokra rákényszerítették a zsidó vallás átvételét. Ez történt Galileában is. Galilea nem volt mindig a zsidóké. A neve: Galil Hagojim, azaz a pogányok földje volt. Az asszír hódítás után a kevés visszamaradó zsidó lakosság összekeveredett a telepesekkel, majd a babilóniai fogság idejében döntően arámi, kisebb részben föníciai és görög betelepülők társultak az itt lakókhhoz. Az arámi betelepülők magukkal hozták a fényvallásukat és a reájuk jellemző szemérmes temetkezést. Vallásukat magaslatokon elhelyezkedő szentélyekben gyakorolták. Ezért a törvényhű zsidók számára Galilea a borzalmak földje volt, maga a törvénszegés.

Jézus születése i.e. 307. és tevékenykedésének ideje (i.e. 267-ig) a térség legkaotikusabb, legvéresebb és ráadásul a meghódítottság mellett egy szellemi és vallási elnyomás időszakára esett. Így érthető meg az a nagyfokú elkeseredettség és megváltóvárás, amely a térség népeit jellemezte. Ugyanez az anarchia magyarázza az írásos dokumentumok hiányát, hogy nem igazán maradt fenn Jézus tevékenységét közvetlenül bizonyító irat.

Jézus Evangéliuma

Az evangélisták egybehangzó állítása szerint Jézus galileai volt. Ezt senki nem vontja

kétségbe. Jézus születésének idején, mint láttuk csak igen csekély zsidó népesség lakta. A többség az asszír hódoltság és babilóniai uralom alatt betelepült sumér-arámi telepesekből állt. A terület központja Bet-Seán – későbbi nevén Szkítopolisz – a szkíták alapította város volt. A város a fényvallásnak is központja és egyben híres volt textilgyártásáról. A fényvallás szentélyeiben közismert, hogy szüzeket is neveltek. A Bet-Seán szentélyének ajánlotta fel agg korukba születendő leány gyermekét Joakim és Anna. A gyermeket Máriának hívták. Anna származása oldja fel a későbbi Mandylion rejtélyt. Edessza városához, ahogy a helyi, nem görög lakosság nevezte Orhay városához kapcsolódik. A legendák szerint a várost Nimród alapította, a város erődjét Nimród trónjának nevezik. Egy másik hagyomány szerint Ábrahám pátriárka az erőd lábánál lévő egyik barlangban született. Észak Mezopotámiából származik Galilea sok lakója és Orhay (Edessza) városából Anna és családja.

Mária három éves korától a szüzek között nevelkedik Bet-Seán szentélyében és tizennégy évesen férjhez megy názareti Józsefhez.

Máriát csodás jóslatok övezik, és figyelemmel tartják a fényvallás fontos központjaiban – többek közt Szippar Nap-templomában, a szkíta népek vallási központjaiban is. A szippari Nap-templom romjai közül kerül elő az a két ékírásos agyagtábla, amelyik leírja a Jupiter és a Szaturnusz vezetésű együttállását. Félelemmel vegyes figyelemmel követik a jeruzsálemi templom papjai is.

Mikor Mária csodálatos módon várandós lett a szippari Nap-templom bölcsei és a szkíta-hun törzsszövetség aranyasszonyai is segítettek, hisz jól tudták kit hord a szíve alatt. Jézus születése a Tábor hegy közelében (amelyen a fényvallás kiemelt szentélye állt) Bit-Lahmi régi városában történt és a születésnél a szkíta-hun törzsszövetség vezető aranyasszonya Mazarehi segített. Természetesen jelen voltak a napkeleti bölcsek – a szippari Nap-templom mágusai is, és a Betlehemi csillag is fenn ragyogott az égen. I.e. 307. november elejét írunk. A Skorpió jegyében vagyunk. A megváltónak alá kell szállnia a legmélyebbre, hogy a mélységet megjárva és immár sas madárként felemelkedve magával emelje az egész világot.

A szent család története immár a jól ismertek

szerint alakul. Elhagyják a forrongó, bizonytalan vészterhes időket élő Palesztinát és Egyiptom földjére mennek. Itt a felnövő Jézus Karnak templomában kapja első képzését és beavatását.

Közben látogatást tesz Szippar Nap-templomában és megismerkedik a sumír-káld hagyománnyal. A karnaki beavatást követően Jeruzsálembe megy, és a zsidó vallás beavatott tanítójává válik. Családja újra Galileában telepszik le, Názáret városában. Jézus elbúcsúzik családjától és mestereivel Indiába, Tibetbe, majd a szkíta-hun törzsszövetség vallási központjába Ordoszba megy. Harmincöt éves, mikor megkapja a legmagasabb beavatottnak járó főszámáni megbízást. Visszaindul, hogy beváltsa küldetését és sorsát Júdeába. A visszaúton, Uruk városában megkoronázzák Nimród koronájával és megalapítja az első keresztyén közösséget. Majd harminchat évesen megkezd három éves júdeai tanítását.

Jézus ott kereste tanítása vezérfonalának csatlakozópontját – figyelve korára és körülményeire –, ahol ehhez biztos támpont található. De a biztos támpont ugyanakkor és mindig is ellenállást jelent. Csak akkor érthetjük meg teljes nagyságában Jézus életét, tettét és tanítását, ha felfogjuk, hogy Ő – talán nagyobb mértékben, mint előtte vagy utána – az ellenállásban kereste a biztos támpontot. Ott kellett élnie, tanítania, meghalnia és feltámadnia, ahol a Földön akkor a legnagyobb ellenállás volt jelen, az Evilág Fejedelme a leghathatósabban működött.

A Názáreti Jézus által mindazok számára megnyílt az Istenhez vezető út, akik önmagukban az Ő életét akarják életre kelteni.

A legnagyobb szeretetre képes férfiú egy erőt keltett új életre. Olyan erőt, amelynek elnyerésére ugyan a legbölcsebbek immár ősidők óta életük egészén át törekedtek, anélkül, hogy képesek lettek volna ezt **mások számára hasznosítani**. Nem a halál, mint olyan okozza annak az erőnek a megújulását a Föld szellemi szférájában, és nem is Jézus által a halála előtt elszenvedett kínok. Egyes egyedül a Szeretet Ereje volt képes véghezvinni ezt a csodát. Ez pedig abban áll, hogy Ő, aki kint és a halált elszenvedte, képes volt „megbocsátani” az emberiségnek. Jézus megbocsátott az utolsó halálhörgésig. Egyes egyedül csak ez volt hathatós „megváltói tette”.

Visszatérése után az evangéliumokban ismert

módon tanítványokat gyűjtött. A fényvallásban meglévő egyensúly törvénye értelmében 12 férfi és 12 női tanítványt. Elsősorban hazájából, Galileából származó tanítványokat keresett. Édesanyja ekkor csatlakozott a női tanítványokhoz, s a tizenkettő között számos képzett mágusnő is volt. Egy volt közülük Magdalai Mária, akihez az apokrif evangéliumok tanúsága szerint különös kapcsolat fűzte. Tanításának vezérelve, hogy életével is bemutatja azt. Bemutatja, hogy emberként miként lehet élni ebben a világban is. Természetes, hogy az ember fiaként, mint EMBER teljes életet kellett, hogy éljen és bemutasson, és ebbe beletartozik a férfi-női kapcsolat is. Így érthetővé válik Magdalai Máriához fűződő kapcsolata, hogy földi létében női társa volt, később gyermekének édesanyja.

A férfi tanítványokkal azonban gondban volt. A korszakra jellemző kaotikus, véres, nagyfokú bizonytalanságot szülő állapotok miatt fokozott volt bennük a megváltó várásának igénye és a fizikai síkon való rendrakás vágya. Így tanítását rendre félre értelmezték. Nem akarták elfogadni azt, hogy Jézus nem áll az elégedetlenkedők élére és nem alapít földi királyságot.

A férfi tanítványok között három testvérpár is van. Kettő közismert: Péter és András, János és Jakab. Egyről csak kevesen tudnak: Kánaáni Simon és Taddeus Júdás. Egy apától származtak, és egy napon születtek, ezért Júdás beceneve az „iker”, arámi kifejezéssel Tamás volt. Ezt a hagyományt őrzi a római katolikus naptár, ugyanis minden Szent Apostolnak külön napja van, csak Simonnak és Taddeus Júdásnak van egy napon, október 28-án az ünnepe.

Nem nézte jó szemmel Jézus tevékenységét a jeruzsálemi templom papsága, a főtanács és a görög megszállók sem. Külön bántotta a zsidók önértetét Jézus származása, galileai születése.

Jézus jól tudta, hogy a világ, ahová eljött a homály, a gyűlölet és a félelem világa. Jól tudta, hogy a homály fél a világosságtól, a gyűlölet fél a békétől, és a félelem fél a szeretettől, és az Evilág fejedelme és az általa uralt világ az életére tör. Bizott az emberekben, de akkor még nem tudta a kritikus tömeget megmozgatni a szükséges változáshoz, és belátta, hogy útja végéhez ért. Be kell fejeznie a tanítás életben való bemutatását. Egy tanítás bemutatása maradt hátra:

- ha megütik jobb orcád, tartsd oda a másikat,
- ha elveszik a felső ruhád, add oda az alsót is,
- ha elvisznek egy mérföldre, menj el kettőre,
- a jó pásztor életét adja a juhaiért.

Ő jó pásztor volt. A világ reakciója tette szükségessé az áldozatot, nem az Atya akarata. A világ nem tudta befogadni és Ő az Atya akarata szerint végig ment a szeretet útján, megmutatta, hogy az EMBER egy ilyen helyzetben mit tesz: odaadja az életét és NEM ÍTÉL, sőt bocsánatot kér: Atyám bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit cselekszenek.

Ezt a helyzetet a férfi tanítványok végképp nem tudják megérteni. Buzog bennük a tenni akarás, és nem akarják elengedni a fizikai szintű megváltás lehetőségét, a földi királyság létrehozását. Az értetlenség, az elégedetlenség és a tenni akarás égő vágyában őrlődtek. Kétségbe estek és a tehetetlenség érzetének béklyójában meggondolatlan tette szánták el magukat. Elárulták Jézust a jeruzsálemi főtanácsnak. I.e. 267. húsvétját írjuk. Jézus 39 éves volt.

A szinédrium tagjai kihasználták a helyzetet. A főpap és a főtanács tagjai jól értettek a szimbolikus üzenetek mágikus nyelvéhez.

Jézus elfogásával egy időben az apostolok közül hét apostolt is elfogtak. Kínzással, érzelmi terrort, kihasználva az apostolok kétségbeesését, érzelmi szétesését rávették őket arra, hogy részt vegyenek Jézus keresztre feszítésében. Név szerint: Péter, András, Taddeus Júdás, Simon, Máté, Fülöp és az ifj. Jakab. A többiek elmenekültek és elbujdostak, mint, ahogy János cselekedeteiben írva van: „...mind másfelé szaladtunk. Amikor én szenvedni láttam őt, nem maradtam vele szenvedésében, hanem elfutottam az Olajfák hegyére, sírva a történeteken”.

A hetes szám szimbolikus értelmezése fontos üzenet – heten, mint a gonoszok. Az elfogott apostolok szó szerint részt vettek a keresztre feszítésben: ők verték be a szögeket és állították fel a keresztfát. Simon a már álló keresztről is sírva kérlelte Jézust, szálljon le a keresztről és tegyen csodát. A megváltó válaszát nem értette: – Nem tehetem meg Simon. Én már előre megbocsátottam nektek, hisz nem tudjátok mit tesztek, hamarosan megérted.

Simon nem tudta Jézus tekintetét elviselni és végső kétségbeesésében egy lándzsával kiszúrta

azt. Amikor elhangzik a mondat: Atyám emeld fel a megsebzettet a fény honába, és Jézus kileheli a lelkét az apostolok a fájdalomukba, az önvádba és a büntudatba majdnem beleőrülnek. Meghasad a lelkük és lelkük egy része, ott ragad a Golgotán. A megalázott, örületbe kergetett apostolokat kínzóik szélnek eresztik.

A kereszt körül ott áll a női tanítványok körében a két Mária. Jézus édesanyja és hitvese Magdalai Mária. Eddig ő támogatta az édesanyját, most azonban elhagyja ereje és elájul. Csak a szűzanya tudja, hogy Mária Jézus fiával várandós, úgy három hónapos.

A Golgotán ott áll a három kereszt. A megalázott, megcsúfolt apostolok szétfutottak. Csak a nők várják, hogy megkapják Jézus testét, és megadassák neki a végtisztességet. Jézus anyja csak ekkor engedheti szabadjára fájdalmát, hisz Jézuson kívül csak ő volt, aki teljes világossággal tudta mi történt. Jézus hogyan törte szét szeretet halála révén az emberiség szabadulásának kapuját elzáró tolóreteszeket. Az EMBER-t próbáló úton nem rakhatta rá Jézusra még az ő fájdalmát is. Az anyai szív fájdalmát csak ekkor engedi szabadjára, ahogy Jézus meggyötört testét végre karjaiba veheti. Magdalai Mária ekkor tér magához és együtt búcsúztatják a szeretett fiút és férfit.

Testét megkenik, a szemekre arany és ezüst érmét helyeznek, majd drága gyolcsba fektetik, és sziklasírba helyezik. Harmad napra üres a sír. Az üres lepel és a rajta maradt kép a tanúja a feltámadásnak.

A feltámadt Krisztus Magdalai Máriának jelenik meg, és ő az, aki elviszi az örömhírt a női tanítványoknak, majd az elkeseredett férfi tanítványoknak. Az apostolok ekkor világosodnak meg, ekkor értik meg igazán Jézus tanítását, ekkor lesznek készen. A bűnbánat és a jóvátétel megkettőzött energiájával indulnak szétvinni az örömhírt a világba. A fényvallás központjaiban jól előkészített talaj várja a küldötteket, és hamar szárba szökken a régi-új vallás-vállalás virága. A szkíta-hun törzsszövetség területén gyorsan elterjed az apostoli keresztyénség. Az apostolok elviszik az örömhírt Mezopotámiába, Indiába, Tibetbe és Alexandriába. Az Élet Templomában arámi nyelven, hun rovásírással Ordoszban megőrzésre kerül Jézus saját maga által leírt tanítása.

A várandós Magdalai Mária és Jézus édes-

anyja őseik földjére mennek, és a leplet magukkal viszik. Orhay (Edessza) városában – Nimród városában születik Jézus fia i.e. 267-ben. A két Mária a fiúval együtt Ephesos városába költözik, és ott is marad Szűz Mária távozásáig. Magdalai Mária a fiúval visszaköltözik Edesszába. A gyermek hét éves koráig itt maradnak. Ekkor a fiúért mágusok jönnek, akik magukkal viszik. Mária ekkor az apostolokhoz csatlakozik és hirdeti az Örömhírt. Évszázadokkal később a lepel, mint Mandylion Edessza városában tűnik fel újra.

Húsz évvel később, i.e. 247-ben indul útjára a mitikus I. Árszák királlyal a Pártus birodalom. Véletlen egybeesés? Jézus fia húsz évesen érett férfivá válhatott, akit a legjobb mágusok képeztek ki.

Az evangéliumok története

Az apostoli kereszténységben és az uruki közösségekben a tanítások szájról szájra szálltak. Az idő kereke forgott és a rómaiak által uralt Palesztinában és Szíriában megjelent egy nagyhatású tanító. A Pállá lett Saulus. A kezdetben paulianus szektának nevezett csoportok, hamarosan nagy befolyásra tettek szert keresztyén körökben. Pál, aki magát Jézus apostolának tartotta a jézusi tanításokat ügyesen vegyítette a farizeusok izraelita nézeteivel. Pál speciális teológiát alkotott, a judeo-kereszténységet, melynek alapjai inkább a zsidó vallási felfogáshoz állnak közelebb, mint Jézus tanításaihoz. Hatalmas munkabírással fogott hozzá a térítéshez és a **gyülekezetek** szervezéséhez. Az alkotó munka hevében elvesztette a határt önmaga és a Megváltó között, egyre többször hitte magát Jézusnak. A kor másik nagyhatású tanítója Keresztelő János természetesen nem találkozhatott Jézussal, csak Pállal. János tanítványai által Jézusról őrzött negatív kép ennek alapján jobban érthetővé válik.

A paulusi, judeo-keresztény teológiára épülő gyülekezetek gyors térnyerésének következtében, az a veszély helyzet alakult ki, hogy a jézusi tanítások elkallódnak. Erre reagálásként születtek meg írásba foglaltan az evangéliumok. Ahhoz, hogy hatásosak lehessenek aktualizálni kellett a rómaiak képére, így a történet a római közelmúltba került, valós történelmi szereplőket felhasználva. Az apostolok kétes szereplését teljesen leta-

gadni nem lehetett. Az apostolok bűnét egy összegyűrt, kitalált szereplővel vitették el – Karióti Júdással. A nők szerepe ebben a körben más lett, így a női tanítványok is át lettek írva. Több valós személyből új szereplők születtek, átértelmezve, kibővítve szerepüket. Érintette ez az átírás a két Máriát is. Az új evangéliumokat egyre jobban áthatotta a paulusi teológia.

Azonban a leírt példázatoknak hála Jézus tanításainak eredeti szellemisége megismerhető, egyértelműen tetten érhető a kanonizált evangéliumokban is. Jézus tanításai most is olvashatók. Úgy kell olvasni, mintha ott lettem volna, hisz Jézus minket tanít. Pontosabban az Ő tanítása nekem szól. **Csak nekem szól, és csak rólam szól, hiszen az igének bennem kell testet öltenie!** Életem különböző típus-helyzeteiben láthatom magamat tükröződni. Ez a „nézőpont” az evangéliumok megértésének titka. Mindegyik szereplőben magunkra ismerhetünk életünk egy-egy bizonyos típus-helyzetében. Az van leírva, mi a mi teendőnk, csak a miénk, hogy könnyedén tudjuk élni az életünket, megtalálva lelkünk nyugalmát.

Jézus tanítása az ember működését írja le. De nem általában az emberét, hanem a tévelygő ember működését. Az evangéliumi példázatokban különböző élethelyzetekre van „recept”. „Csak” fel kell ismernünk, hogy a minden napokban gondot okozó helyzetben melyik lelki törvény vonatkozik éppen ránk, vagyis a helyzetünk melyik szereplővel fordul elő a szövegben. És ott máris elolvashatjuk Jézus azon „jó tanácsát”, amit ha mi elfogadunk-megteszünk, akkor felülemelkedhetünk a problémákon, és megtalálhatjuk lelkünk nyugalmát.

Az eredeti apostoli keresztyénség észak, kelet és dél térségeiben tovább fejlődött és tartósan teret nyert. I.sz. III. században Mani, aki Jézus-Krisztus apostolának tartotta önmagát nagy hatással volt a korai egyházakra.

A Földközi-tenger medencéjében azonban a paulusi teológia, és az erre épülő katolikus egyház véres harcok és erőszakos hittérítő tevékenység eredményeként egyeduralmukodóvá vált, és üldözött minden „eretnek” nézetet és embert.

Nesztor pátriárka is eretneknek nyilvánított és a követői keletre menekültek. Együttműködés alakult ki a manicheus egyházakkal kialakítva a nesztoriánus kereszténységet, amely egé-

ESSZÉ

szen a mongol hódításig virágzott kelet egyes vidékein.

A Kárpát-medencébe visszatérő magyar törzsek is az Uruk-Mani egyházak követői voltak. Az Istváni térítést követően is a köznép és a kismesség körében tovább élt. A főnemesség azonban egyre inkább Rómához kötődött, átvéve annak minden erkölcsi fertőjét. Ez a konfliktus a Dózsa-féle felkelésben csúcsonyult ki, melyet előszeretettel aposztrofálnak paraszt felkelésnek, elfedve ezzel annak vallásháború jellegét. Az apostoli keresztyénség ekkor próbált meg Magyarországon újra jelentős tényezővé válni. Az emberek döntő többsége nem tudott már az apostolok bűnéről, és az apostoli egyházak igen szégyelltek is azt. Így érthető meg, hogy amikor a felkelést leverték, mit is üzentek Dózsa megdöbbenően kegyetlen kivégzésével. Róma azt üzent: tudjuk az apostolok

vétkét, ahogy Dózsa emberei részt vettek a kivégzésében, az apostolok is részt vettek Jézus keresztre feszítésében. Hát úgy vigyázzatok, hogy ország-világ megtudja a ti nagy szégyeneteket.

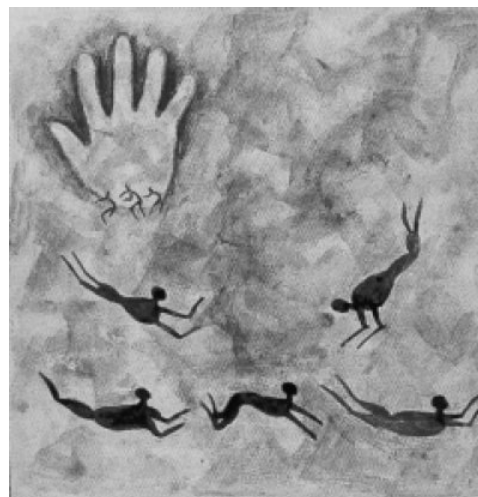
Ettől kezdve az apostoli keresztyénség rejtéki úton élt tovább. Archaikus imáinkban, népmeséinkben, a református templomok kazettás mennyezeteiben ma is megtalálható.

A kanonizált evangéliumokban sikerült megőrizni azt a tanítást, hogy hogyan működik az ember. Az apostoli keresztyénség hagyományaiban, még fellelhető élő tanításában, az található meg, hogy hogyan működik ez a világ.

A kettőből együtt születik meg a Világ-világossága. Az örökségünk, hogy ezt megvalósítsuk. Ezt kell elősegíteni nekünk, az érdek nélküli szeretetet valló, egy Isten hívőknek, vagy ahogy régen hívtak minket: Magyaroknak.

AFRIKAI BARLANGFESTMÉNYEK

Almásy László gróf által 1933 októberében felfedezett 10 000 éves rajzok a Jégkorszakból Gilf Kebir és Uweinat régióban (Internet)

GYÁRFÁS ÁGNES

HÁROMVADAS KIRÁLYFI

I.

Öreg király, öreg táltos befejezi életútját.

A világ válságban van, az isteni bölcsesség „felfelé fordul”. Új korszak kezdődik. Már női és férfi minőségek működnek.

Intés

Addig meg ne házasodjál, míg a húgodat férjhez nem adod, akárki kérje is.

Próbatétel útja

1. Genetikai örökség: a romlott lelkű nőtestvér sorsának megoldása. A hűg a zshiványban találja meg párját. Hasonló a hasonlóval. A tiszta és a megromlott világ embere nem tud egymás mellett élni. A genetika eleve eldönti a kettéválást.

2. 12 zshivány a rengeteg erdőben. A társadalmi romlottság és a mélytudat kettőse.

3. A „jobbra ötöt, balra hatot” kard a 12-ik zshiványt életben hagyta: a vezért, egy „dali szép zshiványt”.

76 szoba tele kincsel. Világi hívságok. A zshiványt a 77. szobába zárta a királyfi. A gonosz nem pusztult el. A „meghosszabbított cselekvés esélye”^(1.) fennállt. Itt a zshiváynak állt a zászló.

4. A cselvetés próbája

A gonosz hűg és a zshivány tört vet.

a.) Pusztítsd el a bátyádat, ha virágzik az eperfa az ép erő fája. Eper van a fán, akkor „mindjárt hazajő a bátyád”. Ne pusztítsd el, ha nem akarod, betegsé-

get mutass, és küldd el f o r r á s - v í z é r t .

b.) Három fenevad őrizte a vizet: oroszlán, medve és farkas. A királyfi a hűga kedvéért akkor is merítene a *vízből*, ha nem szabad.

c.) A cselvetés ellenpontjaként kap egy csodasípot, ha veszélyben van, a 3 vad segít.

A vadak tudták, hogy a hűga nem gyógyul meg a víztől, ez úgy is történt. Kiszelték a következő próbát.

d.) Hozza el a vaddisznó malacát. Nem kellett lelőni a kocát, mert adott egy malacot, úgyis hazaszalad az anyjához.

e.) Karpereccel a hűga elvette a királyfi erejét . Kisujjával kinyitotta a 77. szoba ajtaját. A gonosz világ embere ismerte a teremtés két alapmozzanata-

tát: ad-ok. (Nungál tábla).^(2.) A zshivány ellenében a királyfi síppal előhívta a vadakat, akik ízzé-porrá tépték a zshiványt.

f.) A királyfi szakít a hűgával. A várban hagyja, de Ő elmegy tovább, világgá, a 3 vaddal.

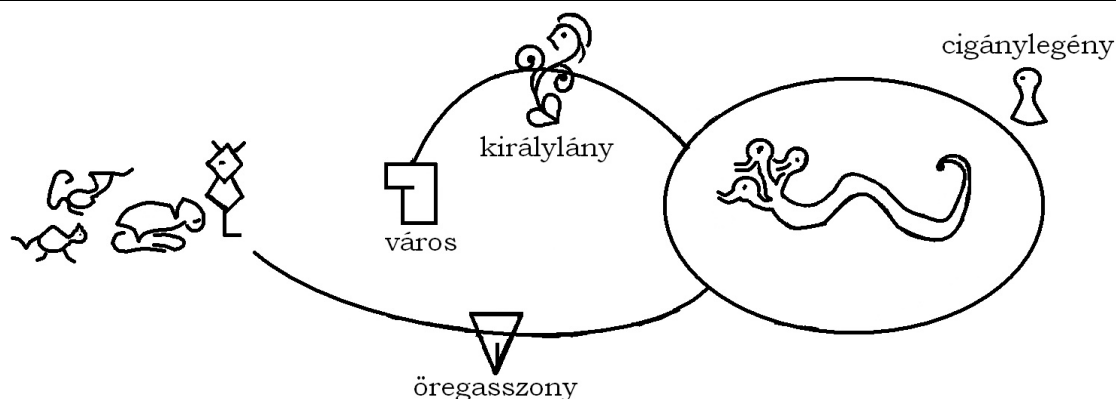
Az ifjúkori próbatétel az első hétpróba. Itt elsősorban a születésünk révén kapott nehézségekkel szemben kell megállni a sarat. Ha ez sikerül, kapunk segítőtársakat, eszközt (ilyen a síp), és célt, amiért érdemes küzdeni, ez a szépséges királykisasszony.

II.

Város fekete gyászban. Konfliktus előkészítése.

Öregasszony, mint semleges segítség: felvilágosít (informál), vizet hoz a sárkány mellől a

f e n e k e t l e n t ó b ó l . A sárkány engedi, hogy elvigye a vizet, mert senkitől a világon nem fél, csak a háromvadas királyfitól.

Vízparti jelentet, idill

Kiráylány, királyfi s a fűzfán megbújó cigánylegény. A királyfi pihen. A hős alszik a bajvívás előtt, a feje a királykisasszony ölében. Ez a keleti hős ifjak szakrális szokása. A lány költögeti az ifjat, ha közeleg a sárkány.

A sárkány legyőzése

3 fejét bírta levágni a királyfi. Az oroszlán költögette társait: „Mozduljunk meg hé, mert különben vége a gazdánk életének!” A királyfi levágta a sárkány körmeit, s elaludt.

A cigánylegény cselvetése

Mikor a királykisasszonyt örömmel elvitték a lakájok, s a királyfi aludt, a cigánylegény leszállt a fűzfáról és elvágta a királyfi nyakát, s ezután levagdosta a sárkány maradék körmeit és elvitte a palotába, ahol hajbókolva 12 párnára ültették.

A királyfi életmentői

Elküldték a farkast forrasztófűért, és újra életre keltették a királyfit.

A sors módszere

a.) A cigány sorsa

A királyfi gondolta, hogy bizonyosan a cigánynak adják a királykisasszonyt, mert nagyban lakodalmaztak a palotában.

Az öregasszony újra informál. Erre a királyfi elküldi sorba a szolgáit lakodalmi kalácsért.

- az oroszlant
- a medvét
- a farkast

Valahányszor megjelent egy vad, kiesett három párna a cigánylegény alól.

Sajnos, a farkastól a kuttyák elmarták a

kalácsot. „Nem baj, mondta a királyfi, most felmegyünk mind a négyen.” Láttukra a cigánylegény alól kiesett az utolsó három párna is. A királykisasszony boldogan borult a királyfi nyakába:

– Ez mentett meg engem édesapám!
A cigányt elküldték lófarokhoz kötve.

b.) A királyfi húgának sorsa

Folytatták a lakodalmat.

A vadak búcsút vettek.

A királyfi szíve megesett a húgán és visszament érte, egy-két év elteltével.

A lány ott élt, ahol a kedvese holtteste volt.

– Gyere velem, húgom, szenvedtél már eleget! A jó ember szíve megesik a vezeklőn. A lány azonban nem vezekelt, hanem bosszút forralt. Egy kis hegyes csontot beleszúrt a bátyja ágyába, s ez a csont átszúrta a királyfi szíve közepit.

Kőkoporsóba tették, kápolnát építettek a koporsónak. Egy év múlva a vadak is arra gondoltak, hogy meg kellene nézni a királyfit.

Az öregasszony újra informál. Most a vadaknak mesélte el a királyfi szomorú sorsát.

Nosza, nézik a vadak a testet, nézik, forgatják, s íme megtalálták a szívében a csontot. Ezt az oroszlán kihúzta, a farkas fülében éppen volt forrasztófű, összeforrasztották, s a királyfi „élőbb lett”, mint valaha.

A királyfi a húgát visszavitte a várba. „...ha kedvesebb volt neked más, mint az édes testvéred, akkor légy vele halálodig”. A hatalmas kincsekkel tömött várban örök rablásra ítélte.

c.) A vadak sorsa

– Hallod-e királyfi, háromszor mentet-

tük meg az életedet, jótettünkért fizess meg nekünk... Háromszor vágd le a fejünket, s háromszor tedd vissza.

Óckodott a királyfi.

– De bizony megteszed, mert ha nem, ízzé-porrá szaggatunk.

A három vágás után három daliás legény lett a vadakból, három királyfi.

Mementó a romlott világban

A család is megromlott. Lehet, hogy a gonoszság a családon belül a legvirulensebb.

A jó emberek el vannak varázsolva. Háromszor kell főbekólintani őket, hogy magukhoz térjenek (3 vágás a nyakukra).

A cigánylegény sunyi, csal, hazudik, élvezi a hatalmat, de alatta 12 párna van, akárha lufi volna, amely az igazság fuvallatára kipereg alóla. Ölt, ezért lófarokhoz kötve kell elhagynia a palotát.

A királyfi húga alattomos módon gyilkol. Kincek között kell örök rabságban tengődni.

A forrást vadak őrzik, elvarázsolt királyfiak, akik a jó embernek adnak a vízből, de tudják, hogy fölösleges elvinnie a korsó vizet, mert a húga csak tetteti a betegséget.

A feneketlen tó a föld vízkészlete, melyet a sárkány őriz és pusztítja a város szüzeit. A sárkány 12 feje globális hatalmi szféra. Rátelepszik a vízkészletre, de ez nem elég, fosztogatja, irtja a várost. Ha elpusztítja a lányokat, kihal az emberiség.

A hős királyfi megmenti a női nem írmagját, a királylányt, mégis a c i g á n y l e g é n y családja folytán úgy tűnik, hogy a cigányság szaporodik tovább a városban, mert Ő kapja meg a királykisasszony kezét.

A három vad, a három elvarázsolt királyfi nemcsak az igazság kiderítésében végzett hatalmas szolgálatot, hanem megmentette a várost az elfajzástól, az elcigányosodástól.

Az öregasszony a tiszta szellemű média, mindig helyesen informál. Ez a város tehát még nincs megrontva, csak a sárkány áldozata, de az áldozatvállalásnak is van határa és a királykisasszony sorsa volt megállj tábla a történetben.

A királyfi városa már megromlott, az édesapja, az öreg király látta, hogy a lánya a család történetének gyenge pontja, ezért kérte fiát, hogy adja férjhez, mindegy kihez, aki kéri, adja hozzá.

Nem került sor lánykérésre, mert a királyfi húga titokban szerette meg a zsványok vezérét, akit a királyfi a 77-ik szobába zárt. A 77. szoba a gonoszok mélytudata, amit lepleznek, takargatnak, mégis a végén kiderül, mi játszódik ott. Érdekes, hogy ez a bizonyos mélytudat mindig a gonosz lelkében lappang, onnan szeretne kitörni, kiszabadulni.

Ez meg is történt karperec és kisujj segítségével. A gonoszság kitört a mélytudat cellájából, s a mágikus praktikával legyengített királyfira rászólt:

– No, te kutya, most ütött az utolsó órát!

Kutya a Boldogasszony-Sziriusz fia, égi eredetű, égi tisztaságú, de, ha az élete forog kockán, cselhez folyamodik.

– Jól van, ölj meg, csak engedd meg, hogy búcsúzzam el az én kedves testvéremtől.

A jó királyfit a három elvarázsolt jóember, a vadak megmentik, szétépik a zsványt, de a mélytudat cellája nem marad üresen. Benne marad a c s o n t v á z , és a vezeklésre ítélt húga a királyfinak.

Itt fordult egyet a történet. Most már a királyfi mélytudata is működni kezdett és elsősorban megtelt szereplőkkel. Benne van egy csontváz, mert egy élet a lelkén száradt és benne van a húga, aki magányos maradt, mert nem teljesítette apja végakarátát, nem adta férjhez a hűgát, mielőtt Ő maga megnősült volna.

A gonosz tehát lelkileg képes megrontani azt is, aki őt legyőzi, mert képes manipulálnia lelkekkel, mert eszköztárát a pokolban készítették elő. A királyfi már nem szabad ember. Már megnyílt a mélytudata, amely, mint egy örvény magába szívta szabadlelkét és égi tisztaságát. A királyfi földivé vált, ugyanolyan lelki gyötrelmeket él át, mint a földi gonosz lelkek. Ennek jele, hogy visszamegy a hűgához, már pedig mikor elváltak, azt mondta neki, hogy:

– ...a zsványok vezérével cimboráltál, megérdemelnéd, hogy megöljelek, de nem öllek meg. Maradj itt a várban egyedül, élj, boldogulj, velem többet egy úton nem jársz, engem többet az életben nem látsz.

Ez a mozzanat a gonoszság csapdája. Ha megöli, kezén szárad a vére. Ha magára hagyja, lelkén ül a lány elhagyatottsága miatti fájdalom. Bármit tesz, a gonosz testvér vére és a sejtek kö-

zössége révén ráveti árnyékát a Boldogság Korának jellemszilárd hősére.

Elindul a történelem kereke, lineárisává válik az Idő. A hős lelkének tiszta mezejét, mintha akna robbantotta volna fel, felásta a gonoszság, a gyilkosság tényének megtapasztalása, s immár ez a selyemrét sérülten tükrözi a királyfi személyiségét. Nem kell gyilkosnak lenni, elég, ha áldozat, elég, ha ítélnie kell, máris hordozza a gyilkosság ódiúmát.

És meddig kell ezt hordoznia? Íme, a királyfi háromszor halt meg, s háromszor kelt életre, de mélytudata terhén nem enyhített. A végén igazságot szolgáltatott, elzárta hűgát, talán lezárta mélytudata celláját is, de az emlékek élnek, s nem kell hozzá karperec és kisujj, csikorogva kinyílik minden este és elősettenkedik az árnyakkal. Ezzel a tudattal a királyfinak meg kell birkóznia, s megtalálni Istennel a feloldást és a felejtést.

A feneketlen tó a világ vízkészlete, amely a gonosz kezébe került. A város szomjazik, a királyfinak nemcsak a királylány életét kell megmenteni, hanem a városét is, vagyis az emberiség sorsa a kezében van, hiszen a népet a kiszáradás veszélye fenyegeti.

Hogyan jutott ide a világ? Hiszen itt, ebben a városban jók az emberek. Jó a királyi család minden tagja. Hát igen, éppen ezért arat itt a gonosz 12 fejű sárkánya. Ott szeret lenni, ahol a jóság uralkodik. Neki nem a gonosztevők kellene, hanem a tiszta, szűz lányok. Mozgósító erővel közli a mese: Magyarok vigyázzatok, mert a 12 fejű sárkány körbevette a világot, és mindenki jól megfér vele, csak nektek, magyaroknak terhes, mert a sárkánynak rátok vásik a foga. Ti vagytok egyedüliek, akik nem tudtok vele egy gyékényen árulni, mindenki más kiegyezett vele, vagy azt lesi, hogy ha elpusztítod a gonoszt, hogyan tud a hőstettedből hasznot kovácsolni, mint a cigánylegény. A vízkészlet az emberiség közös kincse, a teremtés szerves tartozéka, szerves alkotóelemünk, általa vagyunk egyek a Világmindenséggel. A gonosz azért uralja a vizet, mert az emberiséget akarja leuralni, kézben tartani, apródonként feladni, s a végén kipusztítani.

Azzal nem törődik, hogy ezáltal saját sorsát is megpecsételi. Ő addig él, amíg a „város” ellátja élelemmel, a királykisasszony az írmag, ha elpusztul, kihal az emberiség. A gonosz logikája rö-

vidtávú. Csak a pillanatnyi éhségét szeretné csillapítani. Semmivel nem különböznek a városlakók, csak a pillanatnyi szomjúságukat akarják csillapítani, s ezért feláldozzák a jövőt, a szülőanyaikat.

Van tehát különbség a sárkány és a városlakók között, annyi, hogy a sárkány címkézetlen gonosz, a városlakók pedig kiszolgáltatottak, elvesztették született szabadságukat. Tetteiket, döntéseiket a kényszer motiválja. Ha kell a sárkánynak reggelire a szomszéd lánya, adjuk oda, ha kell a saját lányunk, adjuk oda, hogy kapjunk annyi vizet, amennyi megment a szomjanhalástól.

Mit tett ebben a helyzetben a király? Végignézte városa pusztulását, mígnem egy szép reggel arra ébredt, hogy a trónterem ajtaján is kopog a végzet, s elviszi kedves, szeretett lányát is a sárkány martalékául. Talán ráébred a férfiúi próbatétel elévülhetetlen fontosságára: nem elég jónak lenni, h ő s n e k is kell lenni.

A hőst megilleti a Boldogság kori idill

Ez az idill a feneketlen tó kies partján a királyfi sorsa lett. Végveszélyben, a sárkányt várva élte át, de megélte „Szépen a királykisasszony ölébe fektette a fejét, s mindjárt el is aludt”. Ezt az idillt, csak az igazi hősök élük át, akiknek lelkében talán már sérült az aranykori rét selyemfüve, de mélytudata fájalmát férfiasan, erős akarral viseli és a cellát, ahová a halál ismeretét zárta, nyafogó önsajnálattal nem mutogatja.

Milyenek még e város lakosai? Kimennek meglesni, él-e a királykisasszony, s mikor látják, hogy a sárkány elpusztult, boldogan felrakják a kocsiba a királykisasszonyt, hazaviszik nagy ovációval, s eszük ágában sincs a kimerült királyfit is hazavinni, őt sorsára bízzák.

A királyfi sorsa pedig a cigánylegény volt, aki előre eltervelt szándékkal, haszonszerzésből követ el gyilkosságot. Megöli a királyfit, aztán, mint álhős, álvőlegény, álkirály 12 párnán ücsörögve ünnepeletti magát. A bugyuta, bólogató jánosok városában ezt meg lehet cselekedni, mert nincs, aki körmére nézzen a gonosztevőnek.

De igen, mégis van helye az igazságnak, van, aki elrendezi a kuszaságban az erkölcsi kívánalmakat, ők a három vadak, az elvarázsolt királyfik, akik lelkét tisztán tartotta az állati lét természetközelsége, akik képesek újra és újra életre

kelteti a hőst és mindig átlátnak a gonosz manipulációján. Kik lehetnek ők? Talán a „Zenélő sivatag tigrisei”, ahogy Nyirkai jóslat írja? Vagy talán a kiseded látogatására készülő Három királyok, akik aranyat, mirhát és égi koronát hoztak az Élet Királyának? Talán ők az almakereki templom három magyar királya, aki négy, mert Könyves Kálmán is köztük van? Így néznek ki helyesen, mert a mesében is a hős királyfival együtt éppen négyen vannak a „királyok”.

A világ vízkészletét eluralta a sárkány, egy korsónyi jutott belőle a hősnek, amit az „öreg-asszony” elhozott a feneketlen tóból. Ez a korsó a

Kárpátu, a Kárpát-medence , ennyi a miénk, de egyedül rajtunk múlik, hogy hogyan zajlik le a v í z k é s z l e t sorsa: kisajátítja-e a sárkány, s önemésztő módon pusztul a várossal együtt, vagy megmenti a hős

a szerelmet
a vizet
és a várost.

Ez az emberiség sorsa s ez ma a mi mese-hősünk sorsa, mert az Ő kezében van a szépség idilli állapota és a szerelem, Ő mentheti meg az élet vizét és a várost, amelynek népe talán esendő, közömbös és ostoba, de ahol a királykisasszony szívében életre kelt a tiszta szerelem, s ez életet

teremtett a mulandóság tavának múlhatatlan partján, és idillük szépsége egy maroknyi por az örökélet földjéből.

JEGYZETEK

1. ”A meghosszabbított cselekvés esélyének” nevezem a drámában azt a mozzanatot, amikor nem végeznek a bűnössel, hanem börtönbe zárják, bitót faragnak, bíróságot hívnak össze stb., szóval szinte esélyt adnak a kiszabadulásra.

2. Az ú. n. Nungál táblán ábrázolták először a teremtés

duális működését, a női AD képjel és hímnemű Sz hang együttesével ADSZ, ADOK.

Szántói Krisztián: A háromvadas királyfi (Internet)

A HÁROMVADAS KIRÁLYFI

Magyar népmese

Volt egyszer egy öreg király, s annak egy fia meg egy leánya. Nagy beteg lesz a király, hívatja a fiát s mondja neki:

– Édes fiam, érzem, hogy meghalok, azt hagyom hát neked, hogy addig meg ne házasodjál, amíg a húgodat férjhez nem adod, de akárki kérje, annak add oda.

Meghal a király, a királyfi s a királykisasszony ketten maradnak. Eltelik egy esztendő, eltelik kettő, három, a királykisasszonynak nem akad kérője. Az igaz, hogy nem is volt erősen szép leány, s a lelke sem volt valami jó. Azt mondja egyszer a királyfi:

– Hallod-e, húgom, én többet nem istrázsállak, mert én országot, világot akarok látni.

Kéri a leány, hogy maradjon, ne menjen még egy esztendeig, hátha addig szerencséje akad.

Várt a királyfi még egy esztendeig, nem jött senki a királykisasszonyért.

– De már többet nem várok – mondotta a királyfi. – Eleget ültem itthon, lássak már én is világot.

Mondotta a királykisasszony:

– Vigy el engem is magaddal, legalább nem jársz egyedül.

A királyfi beleegyezett, az országot a miniszterekre bízta, vittek magukkal tenger kincset, aranyat, ezüstöt, s elindultak hetedhét ország ellen. Mennek, mendegélnek, s beérnek egy rengeteg erdőbe. Egyszerre csak nagyot sikolt a királykisasszony:

– Jaj, Istenem, nézd, ott jó tizenkét zsvány!
Vége az életünknek!

– Ne félj, húgom, itt a kardom – mondja a királyfi, s kirántja a kardját.

Ez a kard – közmént legyen mondva – olyan kard volt, hogy ez volt ráírva: Jobbra hatot, balra ötöt vághatsz.

Megsuhintja a királyfi a kardot bal felé, s öt suhintásra levágja öt zsvány fejét, suhint jobbra is hatot, s levágja még hat zsvány fejét. Csak egyetlenegy maradt életben, a zsványok vezére, egy dali szép legény. Mondta a zsványok vezére:

– Hagyd meg az életemet, s ihol itt a váram az erdőben, neked adom.

Jól van, a királyfi megkegyelmezett a legénynek. Mentek hárman a várba, sorba kinyitatta a szobákat. Volt éppen hetvenhét szoba, tele volt drága kincsekkel, minden szoba sarkában volt egy-egy kád, arannyal, ezüsttel színig tele. Ahogy a hetvenhetedik szobába érnek, azt mondja a királyfi a legénynek:

– Az életedet meghagyom, hanem a szabadságot elveszem. Itt maradsz halálig ebben a szobában.

Nem szólt semmit a legény, beült a szobába, a királyfi rázárta az ajtót. A királykisasszony sem szólt semmit, de félrefordult, elpityeredett. Megakadt a szeme a zsványok vezérére, megsajnálta szíve gyökeréből.

Telt, múlt az idő, a királyfi eljárt az erdőbe vadászgatni, mert hiába volt a tenger kincs, abból nem lehetett megélni. Egyszer, mikor a királyfi oda volt vadászni, dörömbölni kezd a legény az ajtón.

Odaszalad a királykisasszony, kérdi tőle:

– Mit akarsz?

– Nyisd ki, édes húgom, az Isten megáldjon.

– Nem lehet – mondotta a királykisasszony, félek, hogy megölsz.

– Dehogy öllek, dehogy – mondotta a legény csak eressz ki bátran.

– Nem lehet, megöl a bátyám.

– Akkor hát gyere az ablakhoz. Látod-e ott azt az eperfát, milyen szépen zöldül?

– Látom bizony, immár virágzik is – felelte a királykisasszony.

– Hallod-e, te leány, pusztítsd el a bátyádat, s csak ketten leszünk ebben a nagy várban. Te az enyém, én a tiéd, élünk együtt holtig boldogságban.

– Jaj, mit beszélsz – mondotta a királykisasszony –, hogy öljem én meg a bátyámat!

– Hát jól van, ne öld meg, hanem mondd neked valamit. Feküdj le az ágyba, s mondd, mikor hazajön a bátyád, hogy nagyon beteg vagy. A váron túl van egy forrás, mondd neki, hogy hozzon onnét egy korsó vizet, mert amíg abból nem iszol, meg nem gyógyulsz. De igaz, mondd csak nekem, virágzik-e az eperfa?

Felelte a leány:

– Érett eper is van rajta.

– No, akkor mindjárt hazajő a bátyád.

Hát csakugyan jött a királyfi, s a királykisasszony ott feküdt már az ágyban, s jajgatott, nyögött, hogy a bátyjának megesett a szíve rajta.

– Mi bajod van, édes húgom?

– Jaj, meghalok, édes bátyám, ha meg nem gyógyítasz. Az imént egy kicsit elszenderültem, s azt láttam álmomban, hogy a váron túl van egy forrás, s ha annak a vizéből egy cseppet ihatnám, mindjárt meggyógyulnék.

Hamar egy hordót keresett a királyfi, szaladott a forráshoz, telemeríti, de amikor el akar indulni, elejibe áll egy oroszlán, egy medve s egy farkas.

Megszólítja az oroszlán:

– Hé, ember, tudod-e, hogy ebből a vízből csak vadállatnak szabad inni?

– Én azt nem tudtam, honnét tudtam volna, mondotta a királyfi – de ha tudtam volna, akkor is meríték, mert a húgom halálán van, s ettől meggyógyul.

A három vad összenézett, egyszerre megszeliődtek, s azt mondotta az oroszlán:

– Jól van, látjuk, hogy jó szíved van, nem bántunk, de sőt inkább adok neked egy sípot is, s ha valahol bajba kerülsz, csak fuvints belé: ott leszünk mind a hárman. Hanem ezt a vizet akár vigyed, akár ne, ettől nem gyógyul meg a húgod.

– „Mindegy – gondolta magában a királyfi –, ha nem használ, nem is árt, én megpróbálom.”

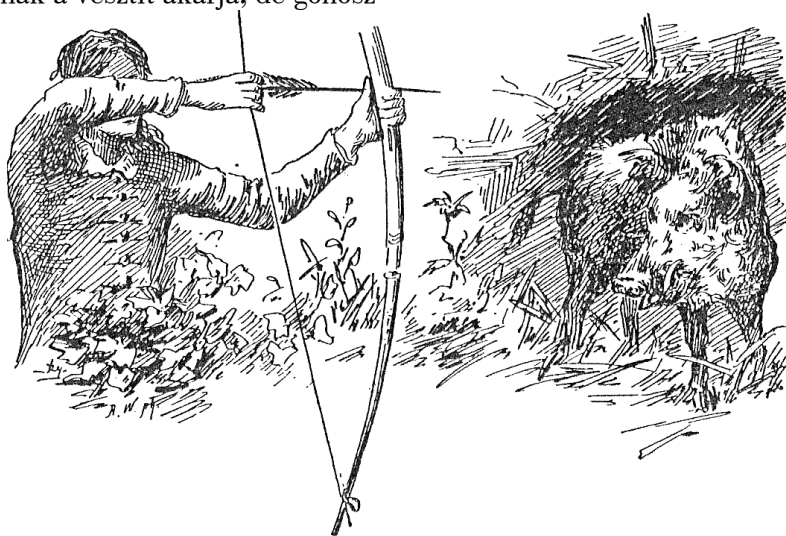
Megköszönte a vadaknak a jóságát, elbúcsúzott tőlük, s ment a várba vissza. Amint ment visszafelé, kérdezte otthon a zsványok vezére:

– Virágzik-e az eperfa, húgom?

– Már érett eper is van rajta – felelt a királykisasszony.

– No bizony, ha van érett eper rajta, mindjárt itthon is lesz a te bátyád. Hanem te még nagyobb betegnek tettesd magadat, s monddad neki, van a vár keleti oldalán egy szikla, ennek a sziklának a barlangjában van egy vaddisznó hét malacával, s addig meg nem gyógyulsz, míg a malacnak a húsából nem eszel.

Mármost igazán látta a királykisasszony, hogy a legény az ő bátyjának a vesztit akarja, de gonosz

A királyfi leeresztette a nyílát. Nem lőtt a malacra. A vaddisznó odaadott egy malacot, s még egy sípot is adott neki, hogy csak fújjon belé, ha bajba kerül. Megy a királyfi a vár felé, s amíg ment, azalatt a zsványok vezére kérdezte a királykisasszonytól:

– Nézd meg, virágzik-e az eperfa?

– Eper is van rajta – mondta a királykisasszony.

– No, akkor mindjárt jön is a bátyád. Ne is tedd magadat többet betegnek, monddad, hogy meggyógyultál, süssél neki őzcombból vacsorát, hozz fel neki sok bort a pincéből, itasd le. A het-

volt az ő lelke is, s mikor a bátyja hazajött, még keservesebben jajgatott:

– Jaj, jaj, ne hozd azt a vizet, mert a szagát sem állhatom. Eredj, van a vár keleti oldalán egy szikla, ennek a sziklának a barlangjában lakik egy vaddisznó hét malacával, hozz el egy malacot, mert míg annak a húsából nem eszem, addig meg nem gyógyulok.

Meg sem állott a királyfi, levett a szegről egy nyilat, s vitt hét nyílveszőt, gondolta magában: lelövi ő, ha kell, mind a hét malacot, csak a húga meggyógyuljon.

Elmegy a barlanghoz a királyfi, hát annak éppen a szélén hevert a vaddisznó a hét malacával, süttették magukat a jó meleg nappal. Megáll a királyfi, s célba vesz egy malacot. De mikor éppen löni akart, megszólalt a vaddisznó:

– Ne lőj ide, te vadászember, adok neked én jó szívvel egy malacot, ha szükséged van rá, de ha nem lenne szükséged, ereszd el, visszatalál ide magától.

venedik szobában egy kicsi ládikában van egy arany karperec, azt vedd ki, tedd a bátyádnak a két karjára, s monddad neki tréfásan: próbálja meg, szakítsa ketté. Ő megpróbálja, de nem tudja kettészakítani, úgy el lesz gyengülve. Akkor te a kicsi ujjadat dugd be a kulcs lyukán, erre az ajtó kinyílik, én kijövök, s egymásé leszünk halálig.

Hazajő a királyfi a malaccal, s hát a királykisasszonynak semmi baja. Vígan szalad fel s le a szobákban, énekel, készíti a vacsorát.

– No, hál’ istennek – mondja a királyfi –, hogy meggyógyultál, akkor ezt a malacot el is eresztem.

S mindjárt el is ereszti a malacot, az meg nagy sebesen visszaszalad az anyjához.

Eközben elkészül a vacsora, asztalhoz ülnek, esznek, isznak. Biztatja a leány a bátyját:

– Igyál, bátyám, igyál! S mikor jól leitta magát, elővette a karperecet.

– Tedd össze a két kezedet, bátyám – mondotta a királykisasszony tréfásan.

A királyfi összeteszi a két kezét, s a húga rácsatolja a karperecet.

– No, szeretném látni, ketté tudod-e szakítani?

Próbálja a királyfi, de hiába, nem volt már ereje.

A leánynak sem kellett több, szaladt a hetvenhetedik szoba ajtajához, a kisujját bedugta az ajtó kulcslyukán, arra kinyílt az ajtó, s kiszökött a zsványok vezére. Ment egyenesen a királyfi szobájába.

– No, te kutya, most ütött az utolsó órád.

A királyfi alig tudott megmozdulni. Nézte, hol a húga, de nem volt a szobában. De ha nem volt ereje, volt esze. Azt mondta a legénynek:

– Jól van, ölj meg, csak engedd meg, hogy elbúcsúzzam az én kedves testvéremtől.

Kimegy a királyfi, de nem a hűgához, hanem letántorgott az udvarba, ottan belefűjt a sípjába, s egyszeribe ott termett az oroszlán, a medve s a farkas.

Kérdi az oroszlán:

– Mit parancsolsz, édes gazdám?

Mondja a királyfi:

– Nem parancsolok semmit, csak annyit mondok, hogy van odafenn a várban egy ember, aki hitvány fortéllyal az erőmet elvette, s meg akar ölni. Ne hagyjatok elveszni.

Hiszen a három vadnak sem kellett egyéb. Felszaladtak a várba, s ott ízzé-porrá tépték, szaggatták a zsványok vezérét. Akkor a királyfi felment a hűgához, s azt mondotta neki:

– Hallod-e, húgom, a zsványok vezérével cimboráltál, megérdemelnéd, hogy megöljelek, de nem öllek meg. Maradj itt a várban egyedül, élj boldogul, velem többet egy úton nem jársz, engem többet az életben nem látsz. Azzal otthagya a hűgát, s indult világgá.

Mondotta az oroszlán:

– Veled megyünk mi is, királyfi, hűséges szolgálid leszünk, jóban-rosszban el nem hagyunk.

Elindultak négyen, mentek hetedhét ország ellen, hegyeken-völgyeken át, erdőkön-mezőkön keresztül. Egyszer egy városba érnek, s hát az a város fekete gyászba van borulva. Kérdi egy öregasszonytól a királyfi:

– Mit gyászolnak, kit gyászolnak, öreganyám, talán bizony meghalt a király?

– Nem halt meg – mondta az öregasszony –, hanem van a város szélén egy feneketlen tó, abban lakik a tizenkétfejű sárkány, ennek minden nap egy leányt kell adni, mert különben felszítja mind, ami vize van a városnak, s szomjan pusztulunk el. Ahány leány volt a városban, már mind odaadták a bestiának, ma került a sor a királykisasszonyra, ezért borult a város fekete gyászba. Hej pedig ha valaki a királykisasszonyt megmentené, a király annak adná a leányát s fele országát, s holta után az egész országát.

Mondja a királyfi:

– Öreganyám, van-e egy pohár vize?

– Nincs nekem, lelkem fiam, egy cseppet sem tudok adni, az éjjel mind megitta a tizenkétfejű sárkány, ami a kutakban volt, s addig nem is lesz, míg a királykisasszonyt ki nem viszik neki.

– Nem baj – mondja a királyfi –, menjen a feneketlen tóhoz, hozzon onnét egy korsóval.

– Dehogy megyek, lelkem, hiszen megöl a sárkány.

– Csak menjen kend, s ha kérdi a sárkány, hogy kinek kell a víz, mondja, hogy a háromvadas királyfinak.

Na, nekibátorodik a vénasszony, elmegy a tóra, merít egy korsó vizet, s ahogy indulni akar vele, kiugrik a sárkány, s rákiált:

– Hé, megállj, vén szipirtyó, hogy mersz innét vizet vinni? Tudod-e, hogy nem szabad, amíg a királykisasszonyt ide nem hozzák?

Mondja a vénasszony:

– Tudom, de te is tudd meg, hogy a háromvadas királyfinak viszem a vizet.

– Jaj, csak vigyed – mondotta a sárkány –, mert senkitől a világon nem félek, csak a háromvadas királyfitól.

Hazaviszi a vénasszony a vizet, jót hajt belőle a királyfi, megitatja a vadakat is, azzal fölmegey a királyhoz, jelenti, hogy ő megverekszik a tizenkétfejű sárkánnyal. Egyet se sírjanak, egyet se búsuljanak a királykisasszony miatt.

Hiszen mondhatta, hogy ne sírjanak, ne bú-

suljanak, de bizony sírtak, búsultak. Keserves sírásuk felhatott a magas egekig. Fekete gyászba öltöztették a királykisasszonyt, úgy vitték fekete gyászhintón a tóhoz, ott a király s a királyné keserves könnyhullatások közt elbúcsúzott tőle: nem hitték, hogy többet látják ez életben.

Visszament a király és a királyné, vissza az egész város népe, csak a királykisasszony maradt ott, no meg a királyfi a három vaddal.

No, nem mondtam igazat, maradt ott még más is, csak ezt nem látta sem a királyfi, sem a királykisasszony. Egy cigánylegény, ez fölmászott egy fűzfára, s onnét várta, leste, hogy mi lesz.

Leülnek a tó partján, s kérdi a királyfi a királykisasszonytól:

– Miről ismerjük meg, hogy jó a sárkány?

Mondja a királykisasszony:

– Arról, hogy háromszor egymás után felzavarodik a víz színe.

– No, akkor én egy kicsit lefekszem s pihe nek – mondja a királyfi –, de amikor a víz színe másodszor felzavarodik, költés fel, ha el találnék aludni.

Szépen a királykisasszony ölébe fekteti a fejét, s mindjárt el is alszik.

Hát egyszer csak felzavarodik a víz színe, hogy egészen megfeketedett belé, aztán megint kitisztul szépen. Egy kis idő múlva megint felzavarodik a víz színe, de a királykisasszony nem vette észre, úgy rajtafelejtette a szemét a királyfin. Ha-

nem mikor harmadszor is felzavarodott a víz színe, nagyot loccsant, s abban a szempillantásban kiugrott a sárkány a tó partjára. Megrázza a királykisasszonyt a királyfit:

– Kelj föl, kelj föl, háromvadas királyfi, itt a sárkány!

Fölugrik a királyfi, kirántja a kardját, egyet suhint, s leesik a sárkánynak két feje. Hanem aztán tovább hiába erőlködött, egy fejét se tudta levágni. Gyengült az ereje, szakadt a verejték a szegény királyfiról. Felsőhajtott keservesen:

– No, szegény királykisasszony, vége az életednek, vége az enyémmek is.

Hanem akkor megszólalt az oroszlán, azt mondta a társainak:

– Mozduljunk meg hé, mert különben vége a gazdánknak.

Azzal nekiesnek a sárkánynak háromfelől, s ízzé-porrá szaggatták a tizenkétfejű sárkányt. Akkor a királyfi elővette a kését, levágta a sárkány hosszú körmeit, s belétette a tarisznyájába. De többre nem is volt képes, úgy el volt fáradva. Lefeküdt a tó partján, s egyszeribe elaludt.

Jönnek estefelé a népek, jön az egész udvar, hadd lássák, mi történt, s hát uram, teremtóm, semmi baja a királykisasszonynak, ott sétál a tó partján. Eszükbe sem jutott a királyfi, mi van vele. Fölkapták a királykisasszonyt, hintóba ültették, s vitték haza. A királyfi pedig aludt tovább, szépen, csendesen.

Azt mondja az oroszlán a farkasnak:

– Hallod-e, farkas, mi most medve komával lefekszünk, s egy kicsit alszunk, te vigyázz addig, nehogy valami baja legyen a gazdánknak, mert

látod-e, egy cigánylegény ül a fűzfán, annak valami rosszban jár az esze.

Elalszik az oroszlán, el a medve, s egy jó félóra sem telik belé, a farkast is elnyomja az álom.

Alszanak mind a hárman.

No, egyéb sem kellett a cigánynak. Leszáll a fűzfáról, levágja a királyfi fejét, s vesz a sárkány körmeiből, amit a királyfi hagyott. Azzal elszaladt, fel a királyi palotába.

Egyszer fölébred az oroszlán, s látja, hogy a gazdájának a nyaka vérzik. Fölrázza a farkast, s jól eldöngeti:

– Hát te kutyának való, így vigyáztál a gazdánkra? Nézz oda, mi történt! Szaladj hamar forrasztófüért, mert különben ízzé-porrá szagatlak!

Elszalad a farkas, vissza is kerül nagy hirtelenséggel, hozza a forrasztófüvet. A királyfi fejét szépen összeforrasztják a nyakával, s talpra állítják.

– Jaj de jót aludtam – mondja a királyfi.

– Bizony jót – mondja az oroszlán –, s aludtál volna ítélet napjáig, ha mi itt nem vagyunk.

Elmondja, hogy mi történt.

Mindjárt gondolta a királyfi, hogy most bizonyosan a cigánynak adják a királykisasszonyt. Nem volt maradása, bemennek a városba, s kérdi az öregasszonytól, hogy hazavitték-e a királykisasszonyt.

– Ó, már lakodalmaznak is – mondja az öregasszony.

– Úgy-e? Hát csak lakodalmazzanak!

Azt mondja a királyfi az oroszlánnak:

– Eridj, szolgálom, menj fel a palotába, mondd meg a királykisasszonynak, adjon neked is abból a lakodalmi kalácsból, talán megérdemled.

A nyakába akasztanak egy nagy kosarat az oroszlánnak, azzal megy a palotába, de az istrázsák nem akarják beereszteni a kapun.

Nagyot ordít az oroszlán, félrelódítja az istrázsákat, s fölment a palotába. Ott éppen javában folyt a lakodalom, húzták a cigányok, táncoltak a legények s leányok. A cigánylegény tizenkét párnán ült, olyan nagy volt a becsülete. Hanem, mikor az oroszlánt megpillantotta, egyszeribe kiesett alóla három párna.

Eleget mondta a királykisasszony, hogy nem a cigány ölte meg a sárkányt, nem hittek neki, mert a cigánynál volt a bizonyosság. No, hanem azért a királykisasszony jól telerakta a kosarat kaláccsal, mindenféle jó pecsenyével, borral.

Visszamegy az oroszlán a királyfihoz, esznek, isznak, s egy idő múlva a királyfi felküldi a medvét. A cigánylegény alól megint kiesett három pár-

na, s a királykisasszony a medvétől is küldött egy kosár ételt, italt.

Mikor ezt is megették, megitták, azt mondja a farkas:

– No, most én megyek el.

Fölmegy a farkas is, s a cigánylegény alól megint kiesik három párna.

Hanem mikor a farkas visszatért a sok étellel, itallal, az utcán megtámadták a kutyák, kirángatták a nyakából a kosarat, s nagy szégyenkezve vissza kellett mennie étel nélkül.

– Nem baj – mondotta a királyfi –, most felmegyünk mind a négyen.

Hej, Istenem, ahogy beléptek a szobába, kiesett a cigány alól a három párna is, ami még alatta volt. Szaladt a királykisasszony a királyfihoz, a nyakába borult, s kiáltotta nagy örömmel:

– Ez mentett meg engem, édesapám!

Most már mutathatta a cigány a bizonyosságát, mert a királyfi elővette a sárkány körmeit, úgy, amint levágta. No, szegény cigány, meleg lett most a hely neki. Egyszeribe lófarkára kötötték, s úgy hurcolták végig a városon.

Folytatták a lakodalmat, összeeskették a királyfit a királykisasszonnyal, hét nap s hét éjjel szólott a muzsika, döngött a padló a táncról.

Lakodalom után a három vad elbúcsúzott a királyfitól, de az oroszlán azt mondta:

– Elmegyünk, de meglehet, hogy még szükséged lesz reánk. Ne félj, visszajövünk a világ végéről is.

Telt, múlt az idő, egyszer a királyfinak eszébe jut, hogy vajon mit csinál az ő húga. Gondolta magában elmegy utána. Ami elmúlt, elmúlt, s ha még él, elhozza magához, hadd éljen velük.

Elmegy a királyfi, s hát ott találja a hógát a várban, éppen abban a szobában, ahol a zsványvezért széjjelszagatták a vadak. Mondta a királyfi:

– Gyere velem, húgom. Ha rossz voltál irántam, szenvedtél eleget.

Hálálkodott a királykisasszony, ment a bátyjával nagy Örömmel, de a zsványok vezérének a csontjából egy darabot magával vitt: egy jó hegyes csontot.

Egyszer a királyfi elmegy vadászni, s késő este jött haza. Azalatt a húga besurrant a szobájába, s azt a hegyes csontot beleszúrta az ágyába.

Hazajön a királyfi, lefekszik az ágyába, s az a

hegyes csont belemegy a testébe: éppen a szíve közepét szúrta keresztül.

Várják reggel, nem jó a királyfi. Délre harangoznak, nem jó a királyfi; bemennek a szobájába s hát uram teremtmő, meghalt a királyfi. Hej, volt nagy bánat, szomorúság, sírás, de hiába sírnak, szomorkodnak, azzal föl nem támasztják. Az öreg király egy szép kápolnát épített a palota elé, s kőkoporsóban befektetik a királyfit.

Telik, múlik az idő, eltelik egy esztendő, azt mondja az oroszlán a társainak:

– Már egy esztendeje, hogy hírért sem hallottuk a gazdánknak. Menjünk, nézzük meg, hátha valami baja esett.

Elindul a három vad, mennek egyenesen az öregasszonyhoz. Kérdik tőle:

– Mit csinál a királyfi?

– Ó hát azt sem tudjátok! Esztendeje, hogy eltemették – mondja az öregasszony.

Mennek a kápolnába, felrántják a koporsó fedelét, nézik, vizsgálják a királyfi testét, s megtalálják benne a hegyes csontot.

– Szaladj, farkas, forrasztófűért! – kiált az oroszlán.

– Van a fülemben – mondja a farkas –, tartok ott én mindig.

S kiveszi a füléből a forrasztófűvet. Azzal az oroszlán szépen kihúzza a csontot a királyfi testéből, a forrasztófűvel összeforrasztják a sebet, s ím, abban a pillanatban fölébred a királyfi;

– Jaj, de sokáig aludtam!

– Bizony sokáig aludtál – mondja az oroszlán, s aludhattál volna ítélet napjáig, ha mi ide nem jövünk. Egy esztendeje már, hogy alszol. De én tudom, hogy kinek köszönheted ezt: a te édes húgodnak.

Megy föl a királyfi a palotába, de lett nagy öröm, Istenem! A felesége, az öreg király s az udvar népe nem találták helyüket szertelen nagy örömükben, csak az a gonosz lelkű leány nem örült egyedül.

Mondta neki a királyfi:

– No, te leány, kedvesebb volt neked más, mint az édes testvéred, hát légy vele halálod órájáig!

S visszavitette hűgát a várba, s bezáratta oda, hogy többet onét ki ne jöhessen. Akkor eléállott a három vad, s azt mondotta a királyfinak:

– Hallod-e, királyfi, háromszor mentettük meg az életedet, jótettünkért fizess meg nekünk.

– Ó, Istenem – mondotta a királyfi –, hát mivel tudjak én nektek fizetni? Adok mindent, amit szemetek, szájatok kíván, maradjatok itt udvaromban.

– Nem az kell nekünk – mondotta az oroszlán, hanem háromszor vágd le a fejünket, s tedd mind a háromszor vissza.

– Hát azt én hogy tenném? Ne kívánjátok ezt tőlem.

– De bizony megteszed, mert különben izzéporrá szaggatunk – mondotta az oroszlán. Mit volt, mit nem tenni a királyfinak, mind a három vadnak levágta háromszor a fejét, s vissza is tette. Ím, halljatok csudát, mi történt. Abban a pillanatban a három vadból három deli szép legény lett. Mondta a legidősebb:

– No, te királyfi, látod-e; mi sem voltunk mindig vadállatok, legények voltunk mi is; mégpedig királyfiak. Hanem egy gonosz boszorkány vadállatnak varázsolt, s arra kárhoztatott, hogy mindaddig vadak maradjunk, amíg egy királyfinak háromszor az életét meg nem mentjük. Megmentettük háromszor az életedet, királyfiak lettünk ismét.

De még csak most lett igazi dínomdánom, hejehuja lakodalom. Hét nap s hét éjjel folyton ettek-ittak s táncoltak. Akkor a három királyfi elbúcsúzott, mentek az ő hazájukba.

Az Öreg király még életében általadta az egész királyságát a királyfinak. Még ma is él, ha meg nem halt.

A LÉLEK NYELVE A NÉPMESE

A HAGYOMÁNYOKRÓL

„Napjaik úgynevezett neurotikus betegek között nem kevés az olyan, aki régebben nem lett volna neurotikus, vagyis nem hasonlott volna meg magával. Ha olyan időben és környezetben élnek, amikor és ahol az embert a mítosz még összekötötte az ősök világával, és ezáltal az átélte és nem csupán a kívülről látott természettel, akkor elérhették volna a meghasonlást önmagukkal. Olyanokról van szó, akik nem viselik el a mítosz elvesztését, de egyrészt nem találnak utat egy csak külsőleges világhoz, vagyis a természettudomány világképéhez, másrészt nem elégíti ki őket az intellektuális játék a szavakkal, aminek a legcsekélyebb köze sincs a bölcsességhez.”

C. G. Jung

Megláttam ezt az idézetet, és nem tudtam szabadulni tőle. Mit is jelent ez valójában? Hogy minden mai problémánk abból ered, hogy a múltunkat elengedjük, megtagadjuk, lenézzük?

Őseink harmóniában éltek a természettel, a láthatóval és a láthatatlannal. Tiszteletben tartották a testi-lelki-szellemi hármasságot. Tudták, ha valamelyik hiányzik, felborul az egyensúly. Egy nép és az egyén maga is a hagyományaihoz kötődik, ismernie kell a szellemiségét, a lelkiségét saját kultúrája megértéséhez.

Mindannyian hűséggel tartozunk hagyományaink felé, mert ide születtünk, és csak a saját kultúránkon keresztül érhetjük el a teljességet. Genetikailag erre vagyunk kódolva. A saját kultúránk szimbólumait, kifejezéseit, mozdulatait sokkal könnyebben érthetjük és tanulhatjuk meg, mint a más kultúráját. Az idegen, azt nem érthetjük. Utánozhatjuk, de sosem lesz a miénk.

Az embert legkönnyebben érzelmein keresztül lehet befolyásolni. Kötődünk kell valahova érzelmileg, családhoz, barátokhoz, közösséghez, csak így lesz erős az egyén. A mag bennünk van, engedni kell kicsírázni.

Minden nép a maga ízlése és kultúrája szerint ruhazza fel istenét, és az istenétől kapott szellemiséget sugározza vissza. A Jóisten felénk a magyar arcát mutatja, ez alakította a hagyományainkat,

népművészetünket, díszítőmotívumainkat, táncainkat, dalainkat, meséinket. Kell-e több bizonyosság arra, milyen hatalmas szellemi kincset örököltünk őseinktől, mint végignézni a népi motívumainkat, építészeti, öltözködésbeli hagyományainkat, használati tárgyaink díszítőelemeit, hallgatni hihetetlen gazdag népdalkincsünket, és megmerítkezni népmeséink ősiségében.

Magyarok vagyunk, magyar a beszédünk, a gondolkodásunk, a kultúránk. Ebben éreznénk jól magunkat, ha lenne elég erőnk megtartani, élővé tenni, és nem múzeumok falai közé és vitrinek üvege mögé zárni, és szembe mernénk fordulni az anyagba süllyesztő globalizációval, a „gyűrjünk mindent mindenhol egyformává” akarattal. A hagyományait ismerő ember erős, ismeri a gyökereit, tud hova kapaszkodni, visszanyúlni, erőt gyűjteni. A ma embere lóg a levegőben. A sajátját nem ismeri, a másé viszont idegen számára. Védtelenné és kiszolgáltatottá válik.

Őseinktől kincsekkel teli tarisznyát kaptunk örökségbe, de mintha egyre gyakrabban tétlenül néznénk ennek háttérbe szorulását, elfelejtését. Vegyük birtokba, ismerjük meg, fényesítsük újra és adjuk tovább az eleinktől kapott, élethosszig érvényes, értékes, unokáink számára is feltétlenül megőrzendő, mesebeli kincseket!

A NÉPMESÉRŐL

A népmese a szóbeli költészet legnagyobb műfajcsoportjainak egyike, évszázadok során létrejött és alakult történet, aminek mondanivalója valami általános, örök érvényű igazság. A népmesék számos szállal kapcsolódnak az őket alkotó társadalomhoz, az adott világképhez, hiedelemvilághoz. A társadalm szerkezet, amit meglátunk önmagában feltételez, a civilizációs fejlettség fokán áll. A mesemondók többnyire a paraszti réteghez tartoztak, de a népmesék nem kötődnek szorosan a paraszti rétegekhez.

A népmese nemcsak szórakoztatásként funkcionál, sőt! Bemutat bizonyos magatartásformákat, megoldást kínál problémás helyzetekre. A gyermekek nevelésében ezért is volt fontos szerepe. Minden élő alkotás őrzi a kialakulás korának

életét, annak részleteiről is beszámol, s mindezek mellett mély tudományos és természetismeret rejlik bennük. Kimeríthetetlen kincsesbánya ezért a Magyar népmesék több tízezres köre a rég letűnt világok ismeretéről. Számos népmesénk őrzi például a búzatermesztés és a kenyérsütés technológiáját: Két bors ökröcske, Kicsi dió, de az A part alatt c. énekmondóka is.

A népmese az élőbeszéd művészete. A mesének az elmondó és a hallgató is részese. A kifejezőeszközök a beszéd és az azt kísérő gesztusok és mimika, illetve a két ember között lévő viszony. Ezért szinte lehetetlen feladat, hogy a népmeséket írásban rögzítsék. Az erre történő kísérletek csak vázlatokat illetve műköltészeti szövegeket tudtak produkálni.

A magyar ősköltészetnek feltehetően része volt a népmese hősmese, illetve bolondmese formájában. A honfoglalás idején már valószínűleg varázsmeséink és tündérmeséink is voltak. A magyar legendamesék bizánci és nyugat-európai forrásokból táplálkoznak. A szólásmagyarázó mesét Nyugaton nem ismerik. Később olasz reneszánsz alakzatok kerültek be a népmesék anyagába. A német tündérmesék 18. századi virágzása itt is éreztette hatását, a Grimm fivérek gyűjtése a polgárok körében volt népszerű.

Nagyban hozzájárultak a népmesekincs megőrzéséhez Kriza János, Jókai Mór, Arany László és Benedek Elek gyűjteményei. Napjainkban a népmese még mindig a gyermekek mulattatására, nevelésére szolgál, bár a szóbeliség szerepe visszaszorult az írásbeliséggel szemben.

A meséhez kapcsolódó szólások, szóláshasonlatok jól kiemelik a népmese két alapvető tulajdonságát. Egyrészt a mese költött, a mindennapi valósággal össze nem egyeztethető voltát: *mesebeszéd*, másrészt arra utalnak, hogy a mese valami nagyon szép dolog: *mesés, meseszép, mesébe illő*. Ezek a szavak a *csodaszép*, a *hihetetlen*, a *váratlan* szavak szinonimái.

Mindezekben a kifejezésekben, szólásokban, szóláshasonlatokban a népmesére valóban ráillő megállapítások találhatók. A mesében ugyanis sok minden olyan van, ami a valós világban lehetetlen: beszélő állatok, tárgyak, mindenkit legyőző kard, halál utáni csodás feltámadás, sárkányok, boszorkányok, óriások és óriáserejű törpék stb.

A népmesében azonban – szemben a belőle

kialakult műmesével – mégsem lehetséges minden. A mesei csodás dolgok egy nagy rendszer tagjai, amelyek mint meseelemek és mesemotívumok a népmese sajátos építőköveiül szolgálnak. Bennük az ősi néphit, népszokások, a világról alkotott ősrégi kép emlékei őrződnek tovább.

A népmese sajátos bája és sajátos realizmusa abban áll, hogy sok szempontból is érdekes és különleges tükrözője a valóságnak: a népmesét fenntartó nép múltjának, jelenének, mindennapi életének elemei éppúgy megtalálhatók benne, mint a becsületesebb, igazabb életbe vetett hitnek a mesei igazságszolgáltatásban megtestesült kifejezése.

A csodás elemek mellett a népmesékben a mindennapi élet: a gazdálkodás, földművelés, pásztorkodás, halászat, építkezés, közlekedés, étkezés, szórakozás, ünnepek emlékei is megőrződnek, valamint a múltat idéző nyomtatás, a kézzel vetés vagy a hagyományos nagycsalád életének jellemző momentumai.

A népmese gazdag és sokszínű alapanyaga magán hordja eredetének, a mítoszokból, mitikus elbeszélésekből való származásának nyomait. Benne a régi hitvilág alapján kialakult hármas világfelosztást találunk: a mi földi világunkat, amely alatt, illetve fölött egy-egy, a mi világunkhoz hasonló, de csodás tulajdonságai miatt attól jelentős mértékben eltérő világ van. A fenti és lenti világba vezető utat – a régi néphit elképzelései szerint – a varázslók, táltosok, sámánok, illetve félistenek és hősök tudták megtenni. Az előbbieket utódai a mesében a csodás erejű törpék, boszorkányok, táltoslovak, sárkányok, griffmadarak, az utóbbiaké a mesehős, akit csodás képességű, jóindulatú ősz öregemberek, hálás állatok segítenek, illetve gonosz szívű vasorrú bábák, sárkányok és óriások akadályoznak célja elérésében.

A régi hitvilág képzetei szolgálnak a népmesék alapvető építőköveiül, meseelemek és mesemotívumok formájában. Mindezek ma már nagyobb részben a mesei hagyomány által fenntartott ősi emlékek, kisebb mértékben azonban a mai néphit tartozékaiként is élnek.

A magyar népmese olyan kincs múltunk keresésében, amelyet a mai napig nem aknázunk ki. Gazdagsága, sokfélesége a világon egyedülálló. Tulajdonsága, hogy teljes tisztaságában tükrözi az ősi tudás áthagyományozott egyetemességét. A nép sokkal igazabban tudta a magyar történelmet,

mint a krónikaírók. Bebizonyosodott, hogy a "parasztok csalfa meséi" és a "hegedősök csacska énekei" nemegyszer hűségesebben őrizték múltunkat, mint a történetírók.

A magyar nép ősköltészetének gyökerei a valóság, nevezetesen az őskultusz világába nyúlnak vissza. Az ősök szellemének tiszteletével együtt járt tetteik emlékének megőrzése és felelevenítése.

Egy idő után a vallási szempontok háttérbe szorultak és megszülettek a hősmondák. A hősmondák mellett a nép ajkán mesék keletkeztek, melyeknek középpontjában csodás természeti tüntemények, szörnyállatok, az ember sorsát irányító jó és rossz szellemek, tündérek, boszorkányok, ördögök és a szellemekkel cimboráló varázslók álltak.

A kereszténység felvétele után e régi mondák és mesék egy részét az újak kiszorítják és csak néhányat őrzött meg közülük népi hagyományunk. Ezek azonban a nép lelkébe olyan erősen beleivódtak, hogy hősi énekeink, balladáink és meséink minden idegen hatás ellenére megérték a márt. A magyar népköltészet a világ leggazdagabb mesekincsével rendelkezik.

Népmeséink hősei és alakjai az európai vallások egyikéhez sem tartoznak, természetfeletti lények. Kalandjaik európai gondolkodással nem érthetők. Ősi mitikus elemeket és motívumokat tartalmaznak. A "távoli ország", az azon túl, nem egyszer az égbolt feletti vagy a földalatti világ csakis az "életfás" gondolatkörrel magyarázható.

Az ősi magyar mesékben szereplő "csodák" nem az egyéni képzelet teremtményei, hanem az évszázadok – évezredek – alatt megformált alkotások. A hősmesék csakis a belső-ázsiai táltosvilággal érthetők. Ezek a hősök szabadítják ki a Napot, a Holdat, a csillagokat, az életadó vizet a sárkány hatalmából, ők másszák meg az égigérő fát, és az ő okos, emberi nyelven beszélő lovuk vív táltospárbajt Tündér Ilona ménesének vezérménjével.

A magyar népmese-műfaj megoszlásáról csak megközelítőleg lehet képet adni, mivel a lejegyzett meséknek csak mintegy fele jelent meg nyomtatásban. A magyar népmesékben kifejeződik az igazságba vetett hit, a játékoság, a csoda öröme, a kaland szeretete, szóval mindaz, ami az elbeszélésben gyönyörködtetni tudja az ismeretlen vi-

lágokat ismerni áhító hallgatót.

- 1). Aki mesét hallgatott vagy igazi beleéléssel olvasott, sohasem figyelhetett meg a csodás részek elmondásánál különösebb hangsúlyt, a csoda kiemelését. A mesében a nép ajkán a csoda természetes eleme a történetnek. A csoda a magyar népmesék legjelentősebb csoportjának, az úgynevezett *tündérmeséknek* értelmezője, végső elve. A magyar paraszti mesevilág legismertebb műfaja, mely az egész magyar mesekincs mintegy felét adja. Tündérmesének mondjuk a mitikus vagy valódi meséinknek azt a csoportját, amelyben tündérek változni tudó, csodás szépségű ember- és természetfeletti lények szerepelnek.
- 2). A népmesék másik jelentős csoportja az úgynevezett *tréfás mesék* néha kíméletlen humorral mulatnak a gyöngébb botladozásain, és ha a gonosz póru jár, alaposan megkapja büntetését. Kemény, kegyetlen humor ez.
- 3). A *falucsúfoló* mesék csak 4,5%-ban részesülnek a magyar népmesekincsben. Ezek a mesék és mondák között helyezkednek el, előfordul bennük természetfölötti elem is.
- 4). A *legendamesék*. A moralizáló legendamesék népi eredetűek, a többiek nagy része újabb keletű és nem népi gyökerű.
- 5). Az *állatmesék* viszonylag ritkák nálunk; ezek lehetnek többnyire hindu eredetű tanítómesék és európai eredetű állatmitosz témájúak.
- 6). A *hősmese* kis számban fordul elő népmeséink között.
- 7). A *novellamese* ritka nálunk; a XVI-XVII. században került a magyar néphagyományba. Nem ősi eredetű és távol áll a magyar gondolkodásmódtól.

A MESÉK ÉS A GYÓGYÍTÁS KAPCSOLATÁRÓL

Minden történetbe olyan üzenetek vannak kódolva a világról, az emberről és a bennük lévő lehetőségekről, amelyek elképesztő energiákat képesek megmozgatni a mesehallgatókban. Mesét mondani és mesét hallgatni az életben maradásért – ez a meseterápia egyik legfontosabb célja ma is.

A mesét azért lehet olyan jól alkalmazni az élet minden területén – kiváltképp a gyógyításban és a felnőtté válás, valamint a felnőttkor útvesz-

tőiben –, mert a történetek mindig valami olyan dologról szólnak, ami az élet működését, folyamatát veszélyeztetik. Mondhatni: az egyensúly megbomlása alaphelyzetnek számít a mesékben, s a mese hősei nem csinálnak mást, minthogy megmutatják azokat az utakat, amelyek kivezetnek az adott vészhelyzetből vagy problémából.

Persze a kivezető utak a valóságban mindig veszélyeket és kudarcokat rejtenek magukban, s nincs ez másképp a mesékben sem. A lényeg az, hogy a hős elinduljon, ne ijedjen meg a változás lehetőségétől, hiszen épp erre építheti további életét, méghozzá egy újabb, vélhetőleg magasabb fejlődési fokon. A mesék egyik áldásos hatása a terápiában épp az, hogy erőt adnak az első lépések megtételéhez, azaz kimozdítják a pácienszt a holtpontról.

A meseterápia egy magasabb szinten a szellemi utakra vonatkozó tanításokkal látja el az embert, és segít abban, hogy megtisztítsa a szellemi továbbhaladás előtti akadályokat. Ebben az esetben a mese már nem a pszichikus rendet erősíti, hanem a spirituális rendet.

A mese képes felemelni az embert a szenthez, a szellemihez, megnyitni az elmét a magasabb tudatállapotok felé. A mesemotívumok megmutatják, hogy létezik egy, a profán létmódtól különböző létezési mód, és azt is, hogy szellemi értelemben bármikor többek lehetünk annál, mint amik éppen vagyunk. De mivel szellemi felemelkedést végrehajtani addig úgysem lehet, amíg feldolgozatlan problémahalmazok vannak előttünk, első lépést jelent a meseterápia azon áldásos hatása, ahogyan ezeket a problémahalmazokat segít eltüntetni belőlünk. Ez mindenképpen kikerülhetetlen ahhoz, hogy ez a bizonyos spirituális rend legalább alakot kezdjen ölteni bennünk.

A mese ősidők óta, évezredekken át az emberiség fontos sorvezetője volt: évezredes bölcseséget, milliók tudását, tapasztalatát adták vele tovább a mesemondók. Az emberek – nem a gyerekek: a mese jó kétszáz évvel ezelőttig felnőtt műfaj volt – sok más mellett megtanulhatták belőle, hogyan éljenek és haljanak, hogy mi a dolguk a világban, mi fontos és mi lényegtelen. A mese gyarapodást, örömet hozott – és hozhatna ma is, ha betöltené még azt a funkcióját, amit rég, s ha nem veszítettünk volna, veszítenénk el oly sok mindent, lassan mindent a nagy kapkodásban.

MIT „TUD” PSZICHOLÓGIAI SZEMPONTBÓL A NÉPMESE?

A népmeséknek, a szórakoztatáson és a játékban való szerepükön túl típusuktól függően van olyan többlettartalmuk, melynek lélektanilag is nagy jelentősége van.

A mese gyökerei a különféle elméletek szerint lehetnek álmok, az archaikus lelki minták, a társadalmi és történelmi események, vagy a mítoszok. Pszichológiai szempontból azonban a mesék a lélek mélyén, múltban gyökereznek, érlelődtek, csiszolódtak és így, ami fennmaradt, az általános, közös, lényeges és fontos a léleknek (kortól függetlenül).

A mese egy forrás, lehetőség olyan folyamatok követésére, megélésére, tanulására is, melyek a tudattalan mélyével kapcsolatosak, és hozzátartoznak életünkhöz.

A mese lehetséges lélektani funkciói:

- *Feszültségcsökkentés, vágyteljesítés*
- *Nevelési célok megvalósítása* tanulságok, információk átadása által
- *Önismeret növelése*, problémamegoldás javítása, új lehetőségek és megoldásmódok felvetésével
- *Személyiségfejlesztés*, archaikus problémahelyzeteket érintve megoldásokat kínál, lelki fejlődésutakat ír le.

A meséknek a múltba és a lélek mélyére nyúló gyökerezettségük miatt eredeti és magyar népmesékre van szüksége a magyar léleknek.

HOGYAN HAT A NÉPMESE?

A mese lehetőség, szimbolikus formában hordozza az üzeneteket, amelyeket munkával, belső odafigyeléssel fejthetünk meg a magunk számára. A lélekkel kell egybetennünk a jelet és a jelentést, a szétválasztottból egészet alkotnunk, és a több értelmezhetőségi lehetőségéből, feldolgozási mélységből az egyénit, a számunkra akkor és ott érvényeset megtalálnunk.

A szimbólummal való munka, azáltal, hogy az objektív értelemadás helyett szubjektív élményeket, érzéseket is mozgósítva munkára fogja a lelket, egyénivé teszi az értelmezést is – bizonyos mértékben. Ha a hallgató beleéli magát a saját

meséjébe, a mese élővé válik, és a hallgató értelmezheti, használhatja a számára aktuálisan leginkább szükséges módon. A beleélés szerepe a mese újraalkotásában és hasznának élvezetében elsődleges.

Azáltal, hogy a mese „csak” lehetőség, szabadságot is ad a hallgatónak, hogy jelenlegi állapota, lehetőségei és szükségletei szerint „használja” a mesét. Így egy olyan személyre szabottságot ér el, mely szándékosan, direkt módszerekkel nem megvalósítható.

A mese a biztonság érzését is nyújtja, egyrészt, mert nem kényszerítő jellegű, „csupán” csábít, csal a világába, másrészt, mert a világa messze van, „az Óperenciás tengeren túl” vagy valahol a távoli múltban, egyszer valamikor. Tovább növeli a biztonság érzését a mese tartalma, a mindig jó vég és a mesén belüli íratlan szabályszerűségek, amik az ismeretlen mesével szemben is bátorra tesznek. Ez a biztonságérzés már önmagában is megnyugváshoz vezet, ami a belső rendeződést segíti elő, de mindenképpen alapot teremt a mese (egyéni) üzenetének befogadására.

A népmesék a kontrasztos, hihetetlen eseményekkel, szereplőkkel, a határtalan lehetőségek világának csábításával alkalmassá teszik a lelket arra, hogy megnyíljon az új lehetőségek, ismeretek előtt és hogy elég erős és bátor legyen szembeülni és befogadni az újat. Mindezt természetesen csak akkor, ha megfelelő módon kerülnek a hallgatóval kapcsolatba.

A MESÉVEL VALÓ TALÁLKOZÁS FELTÉTELEI

Annak érdekében, hogy a népmese – pszichológiai szempontból felvázolt – lehetőségeivel élhessünk a mesével való találkozásnak, meseolvasásnak, mondásnak vagy hallgatásnak feltételei vannak.

A mese, mint lélektani lehetőség, csak akkor él az ember számára, ha alkalma van dolgozni vele. A szimbólumokat saját maga számára megtalálni, a mese személyes üzenetét meghallani és feldolgozni, időre van szüksége a hallgatónak. Ezért fontos a mese dinamikája – hosszúsága, az ismétlődések, és a hallgató érzése, hogy bátran utazhat az elvarázsolt világban, mert tudja, hol lesz a vége.

A munka másik feltétele a gyorskiszolgálás

mellőzése. A kész válaszok, megalkotott képek, készen táltal értelmezések lehetetlenné teszik a spontán és egyéni belső munkát. Ha a hallgató kérdez, az inkább a feszültség és a munka jele, amit egy kész válasszal lehetetlenné tehetünk. Éppen ezért a feltett kérdésekre nem kell azonnal választ adni, a személyes választ úgy is csak maga a hallgató tudja megkeresni.

Továbbá minden kész értelmezés a mesében meglévő és nem lévő üzenetek meghallását teszi nehezkessé. A hallgató ugyanis olyan üzenetet is meghallhat, ami számára aktuálisan fontos, és a mesében levő valamely mozzanatról jutott eszébe csupán, de a mesében magában nem is találják meg. Éppen ezért a mesék megbeszélésekor elég a személyes vonatkozásokat hangsúlyozni, az általános igazságok ugyanis csak annyiban fontosak, amennyire bennünk visszhangot keltettek.

Nálunk a népmese évtizedeken át gyermekműfajnak számított, manapság azonban újra egyre több felnőtt foglalkozik vele.

A Nagyküküllő újságban 1899-ben jelent meg Baumel Fanny tárcája, melyben megfeddte a tudós urakat, akik a népmesét száműzni akarták a népiskolai oktatásból. A tanítónő cikke végén ezt írta: „Nohát, az Isten szól hozzánk olyan nyelven, melyet a gyermek is megért.”

Hagyományos műveltségünk szellemisége teljes értékűen megmaradt a mesékben, ezért műveltségünk más megjelenési formáit, a meséket sem lehet gyermek, felnőtt, ifjúsági és egyéb műfajokra szegmentálni, ahogyan néhány évtizede megtörtént.

A gyermek egész életre meghatározó magatartásformákat, erkölcsi értékrendet meríthet a mesékből. A mese olyan ősi, univerzális tudást idéz meg, kelt életre bennünk, mindnyájunkban, amely lehet, hogy szunnyad, és nem tudunk róla, amíg mesét nem hallunk, de mindenkiben él ennek az ősképi világnak a szikrája, s ezért ha meghalljuk, rögtön érezhetjük, hogy valami többlettartalom van a mesékben.

Ezért rossz az, amikor a mai meseírók, rajzfilmesek, bábfilmesek a „negatív” mesefigurák tulajdonságait tompítják. A sárkány például a nyugati mesékben negatív figura, a keletiekben pozitív, nálunk a mesehóst próbára tevő szereplő. Ha a mesékben nincs aki próbára tegye a legkisebb fiút, akkor az élet próbái előtt is tanácstalanul áll,

akinek ez a tapasztalat nem épül be a személyiségébe. Hárítja az akadályokat, menekül, akár a szellemi-lelki, vagy az anyagi drogokhoz is.

Régebbi keletkezésű vagy hagyományos stílusban írt szövegekkel, fordulatokkal szemben gyakori kifogás, hogy halottak, korszerűtlenek, nincsen bennük nyelvi erő. Benedek Elek Hajnal című meséjében a címadó főhős fejbe teremti a sárkányt. A mai ember ebből a nyelvi fordulathól agresszív cselekedetre következtet, holott a mese és a nyelv pontos képi logikája szerint arról van szó, hogy a főhős a sárkány fejét, vagyis a szörny szellemét, gondolkodását változtatja meg, teremti újjá.

Erről van szó. A mese azonban nem áll meg ott, hogy pontos képekben megvilágítsa egy-egy élethelyzet lényegét, megoldását. A gyakori záróformula: „aki nem hiszi, járjon utána” azt fejezi ki, hogy a mese fontosnak tartja a hitet, a bizalmat, a tudást, de arra ösztönöz, hogy amit megtudtunk, megértettünk, használjuk fel az életben is.

Ennél aktuálisabbat aligha üzenhetne a hagyomány korunk tudós urainak és alkotóművészeinek. A magyar irodalom és filmművészet azonban elszakadt az efféle gyökereitől. Nehéz számon kérni ezzel kapcsolatban bármit egy generáción, amely egyetemi katedrákról azt hallja, hogy a mese kizárólag a szórakoztatást szolgálja.

Szükségünk van a mesekincsünkre, és a világnak is szüksége van rá, mert páratlan értékeket hordoz, senkinek sem az kell, ami üres, gyenge utánzás. Ahogyan a magyar népmese minden viszontagság után ki tudja kerekíteni a világot, különösen ebben a reményvesztett korban, az mindenkinek szükséges.

A NÉPMESE ÉS A VALÓSÁG

A népmese igazságértéke és valódi jelentősége megértéséhez alaptermészetével kell tisztába jönnünk. A mesét ma többnyire a képzelet termékének tartják. Eszerint a mese valóság értékének felbecslésekor a képzelet és a valóság viszonyát kell értékelnünk. A mai világban pedig a képzelet és a valóság szinte ellentétet alkot: a valóság attól valóság, hogy, úgymond, nem áll lényegi kapcsolatban a képzelettel.

A mai felfogás szerint a valóság legfőbb ismérve és követelménye a tudatunktól független-

ség, az "objektivitás". De így volt ez mindig, a régi időkben is, az emberré válásig visszanyúló időkorszakok egész során át? És ha a mese a "valótlan" képzelet terméke, akkor miért tölt be lélek-építő, gyógyító, a valóság emberivé tételére felkészítő szerepet? Ha pedig – a közkeletű felfogással szemben – a mese a valóságot emberivé tenni igyekvő képzelet terméke, akkor a képzelet és a valóság eltávolodása inkább társadalmi, és nem természeti jelenség.

A mese valóságértékének a társadalmi felfogásban egyre csökkenő szerepe a társadalmi valóság elembertelenedésének következménye. Ha a modern társadalmak már szembefordultak a Természettel, honnan ered ma is élni vágyó emberi természetünk? Hol rejlik az emberi természet végső magja? És ha emberi természetünk és a mese – egyaránt emberi lényegűek, akkor hogyan lehetne a mese valótlan természetű? Talán az emberi természet lényege – nem valóság? És ha az emberi természet lényege is valóság, nem az lenne-e emberi tevékenységünk legfőbb feladata, hogy a magunk élete, utódaink, szeretteink, közösségeink élete javára olyan valóságot teremtsünk a társadalomban, ami megfelel legmélyebb emberi természetünknek, belső valóságunknak?

Emberi lényegünk megismeréséhez tehát fontos feltárni a mese világának valódi természetét. Természetes alapot ad az értelmezéshez a mesehelyzet. A mese a régi világra vonatkozik, ezért a mese tényleges kibontakozását be kell vezesse egy időutazás, utazás a mából a régmúlt világába! a "hol volt, hol nem volt", tehát a mese világa és a mai világ között feszülő időhíd.

Tény, hogy az idő varázslatos természetű, hiszen nincs olyan külső érzékszervünk, amivel láthatnánk azt, ami tegnap volt. A mesevilág nem egy tetszőleges, önkényes világ, aminek nincs valódi súlya, ami csak egyfajta pótszerként mondva csinált vigaszként szolgál, hanem fordítva: egy olyan valóságos világ, ami teljes valóságos súlyával élni akar bennünk, és aminek szemeit csak úgy tudjuk felnyitni, láttatni, életre bírni, ha felfogjuk valóságos természetét, a különböző világkorszakokon átívelő mivoltát.

Másképp alakítjuk életünket, ha tudjuk, ha Napnál világosabban tudjuk, mert beragyog belső világunkba a népmesék időközön átívelő fénye, hogy eredeti természetünk a boldogságé, az emberi, vi-

lágos értelemé, az Aranykoré, a csodálatosan kiteljesedő, önmagának érvényt követelő jóságé. És nem a vademberé, az ősi, rabló, állatias lényé. A mese értelme a találkozás legmélyebb indíttatásainkkal, belső világunk irányának összekapcsolása a mese világának irányával.

Ha pedig a mese világának iránya az emberi természet lényegének érvényre juttatása, akkor a mese átélésekor belső világunk iránya az emberi természet eredeti irányával állítódik egy irányba. A mese eredeti értelme tehát egyéni belső világunk és a természeti létezők birodalmának egy irányba állítása, azaz az ember és az embert teremtő Természet összhangjának megteremtése.

Ennek az egységnek átélése és tudatosulása fájóan hiányzik a mai világ emberéből, hiszen a mai világ (a mai társadalmak valósága) az ember és a Természet (újabbán: természet) szembeállításán, az összhang megbontásán, a Természet alávetésén, leigázásán alapszik. A mese valósága azonban valóságos súlyt ad az átélésnek, az élet értelmének, annak a ténynek, hogy meg kell felelnünk belső emberi természetünknek. Vagyis ez a belső emberi természet kell legyen számunkra az elsődleges valóság.

Ez a meseerő, ami életünket meseszerűen kiteljesedővé szeretné alakítani, varázsolni, egy elsődleges valóságot képvisel, egy olyan alapvalóságot, amire minden más valóság valóságossága vonatkoztatandó. Ezért van az, hogy a mese legfőbb igazsága, hogy "jótett helyébe jót várj", hogy a jótettért a Természet emberi módon megsegít! Ezért van az, hogy a mese a jóság, a szépség elsődlegességét hirdeti a pusztá értékmentesség, vagy értékfosztottság világával szemben. Ezért van, hogy a mese minden helyzetben képes segítséget adni, irányt mutatni, hiszen a mese igazsága, hogy az erkölcsi világrend a legelső világlétező, és minden más világlétező csak ez után következik, és csak ebben az elsődleges világrendben nyeri el igazi valóságosságát az üzenet: **MINDEN JÓ ÖRÖKNEK SZÜLETETT.**

A jó világból jöttünk, és elkerülhetetlenül oda tartunk, a jó világa vesz minket vissza magába. Legfőbb erkölcsi feladatunk ezen a földi világon, hogy valóságosan érvényre juttassuk ezt a jóságot, hogy a jóság ereje legyen az érvényes erő itt az anyagi burkú világban is. A népmese világának fényénél feltárul előttünk az anyagi világ előt-

ti, melletti világ: az élet, a tudat, az öntudat, az erkölcsi felelősség valóságosságának világa. Ebben a szellemi természetű, eredendő értelemről ragyogó világban minden élőlény társas viszonyban áll egymással, mindannyian ugyanannak a fénylő értelemnek vagyunk sugarai, és a magunk módján érvényre juttatói.

Saját legbelsőbb természetünket, eredendő életünket tagadjuk meg akkor, ha hagyjuk magunkat a sötétségtől elhomályosíttatni. Ha nem figyelünk oda felnőttként, amikor már tenni kéne valamit mesevilágunk érvényre juttatásáért, megvalósításáért, belső meseerőnkre. A világ meséből van, mesebeli varázserőből, és ami a legcsodálatosabb benne, az az, hogy ez a varázserő a legvalóságosabb erő, ami csak létezik a világon. Ez vonz az igazsághoz, csak oda kell figyelni, érzéseinkkel ápolni, és ettől kisarjad, virágba borul a világ. Ebben a természetes világlátásban az anyagi világ nem a semmiből született, hiszen az anyagi világ előtt ott él az Élet birodalma, a Tudat birodalma és az Öntudat kozmikus fénye. Az anyagi világ tehát szükségképpen az Élet birodalmából született, az élet óceánjából, ami a kozmikus Értelem ragyogó, tündöklő fényével telített. Ez az az ősvilág, nem a teremtett, hanem a teremtő világ, ami hol volt, hol nem volt,

A népmese különleges helyet foglal el az irodalmi termékek sorában. Szinte olyan, mintha nem is az ember, hanem közvetlenül a természet műve volna. Az évszázadok során létrejött és fennmaradt, számtalan ember nyomát hordozó történetekben valami nagyon általános, örök érvényű igazság kristályosodik ki. Mindaz, ami nem fontos, ami esetleges, ami nem igaz, ami érdektelen, ami nem időtálló: lekopott, lecsiszolódott róluk. Csak az maradt meg, ami kortól és egyéni tulajdonságtól függetlenül mindenki számára érvényes és létfontosságú.

A mese a szimbólumok nyelvén szól a hallgatóhoz. Közvetlenül hat a tudattalanra, nyelve a tudattalan nyelve, világa a tudattalan világa. A népmese szimbolikus igazságtartalma mégis eléri a tudattalant, és ott jótékony hatást fejt ki. A mese világa mágikus, nem racionális. Olyan, mint a kisgyermeké és a tudattalané. Csodák történnek benne, a tárgyakkal, állatokkal tudatuk és lelkük van, bármi, még a halál is visszafordítható, sőt élő és élettelen között eleve sem éles a határ.

Minden világos, egyértelmű, nincsenek árnyalatok, fokozatok, kétértelműségek. A belső tulajdonságok ugyanolyan szélsőségesek, mint a külsők (valaki vagy gyönyörű, vagy irtóztatóan csúnya; vagy jószágos, vagy határtalanul gonosz).

A mesék a maguk tárgyilagos, egyértelmű módján nyíltan szólnak az emberi lélek sötét, veszedelmes oldalairól: az irigységről, a féltékenységről, az uralomvágyról, a féktelen szenvedélyekről. A mesék megfilmesítése, sőt a mesék illusztrálása is káros lehet és felesleges. A mese ugyanis akkor érheti el igazi hatását, akkor léphet valódi kapcsolatba a gyerek tudattalánjával, ha a gyerek számára a saját tudattalánjából származó képekben jelenhet meg. A gyerek mesehallgatás közben képeket lát, ezek a képek az ő fantáziájából, az ő tudattalánjából származnak, és így segíthetik hozzá a lelkében élő káosz rendezéséhez. Így találhatja meg a gyerek a kapcsolatot a mese általános igazságai és az ő konkrét érzései között. A kész, felkínált képek ezt a folyamatot megzavarják. Az illusztrátor nem tudhatja, hogy az adott gyerek számára milyen a sárkány, ő csak a saját sárkányát rajzolhatja meg. A gyönyörű királylány mindenkinek másképpen szép, és igazán mély közünk csak saját képeinkhez lehet.

Minden mese valamiféle probléma megoldására épül. Az érdekes és sokszínű történetek segítenek megtanulni, milyen helyzetben milyen lehetséges megoldások léteznek; megtanítja a hallgatóságot logikusan gondolkodni, megoldásokat keresni és számolni azok következményeivel. A

világ történetkincse kimeríthetetlen; gondos kutatással minden élethelyzet megtalálható benne.

A történetmondás egyidős az emberiséggel. Sokáig az egyetlen módja volt a hagyományok, az ismeretek és az értékek továbbadásának. Ezt a szerepet tölti be ma is; a következő generáció az idősebbektől hallott személyes történeteken keresztül tanulja meg a társadalom viselkedési normáit és az alapvető értékeket. A világ minden részén létezett és létezik; mindannyiunk közös hagyománya.

Szerkesztette: Harsányi Zsuzsanna

IRODALOMJEGYZÉK

Fischer Eszter: A népmese és a gyermeki tudattalan. 2001. <http://www.fischereszter.hu/index.php?t=irasok|index.htm>

Grandpierre Attila: A népmese igazságáról. in. IPM 2003. aug-szept. 84-85.

Kiszely István: A magyar nép őstörténete. Kard és Jogar Kiadó. Gödöllő, 2006.

Magyar Néprajz V. Folklor I. Magyar népköltészet. Akadémia Kiadó. Bp., 1977.

Raffai Judit: A magyar mesemondás hagyománya. Hagyományok háza. Bp., 2004.

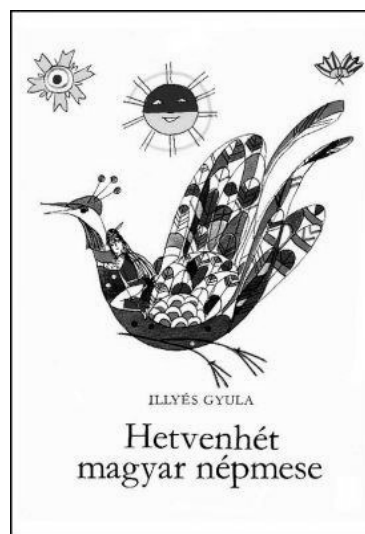
Stiblar Erika: A népmesék pszichológiája 2007. <http://www.nepmese.hu/>

Varga Klára: Isten szól hozzánk a gyermek nyelvén. in. Magyar Nemzet. 2007. 09. 27.

Wikipédia

1956

2008

SIKLÓSI ANDRÁS
Busó télbúcsúztató

Mohácson és környékén emberemlékezet óta a busójárással köszönnek el a téltől s a farsangi mulatságoktól is, hiszen ilyenkor már küszöbön áll a tavasz s a húsvétot megelőző nagyböjt időszak. Mielőtt az idei – általam is közvetlenül s egyben először átélt – események taglalásába kezdenék, talán nem árt röviden feleleveníteni ezt a messze földön elhíresült pogányos középkori hagyományt.

A mohácsi sokácok (egy katolikus, főképp baranyai, részben bácskai délszláv népcsoport) busójárássának idejét a tavaszi napéjegylenlőséget követő első holdtölte határozza meg, tehát a keresztény húsvéthoz és a pünkösdhöz hasonlóan ez is „mozgó ünnep” a naptárban. Általában nem egy napra korlátozódik, hanem 4-5 napon át tart (rendszerint a farsang utolsó szombatjától húshagyó keddig), de a fő eseményei mindig vasárnap történnek. A Kárpát-medence más vidékein is bőven akadnak hasonló télbúcsúztató, tavaszköszöntő, termékenységet varázsló, bőséget és jólét őhajtó népszokások, de távolabbra tekintve a velencei, riói karneválokkal, sőt egyes afrikai népcsoportok maskarás alakoskodásaival is rokoníthatók.

Mohácson a busójárással eredetét a törökűzés mondájához kapcsolják, azonban ezt semmilyen megbízható történelmi dokumentum sem igazolja, hiszen a város csak 1687-ben szabadult fel a török iga alól, a sokácok nagyszámú betelepítése pedig 10 évvel ezután kezdődött, azaz jóval később. Így valószínű, hogy a horvátok (szlávok) közös balkáni őshazájából hozták magukkal ezt a legendát, ill. népszokást, mely azután Mohácson, a XVIII. század végétől formálódott tovább, s nyerte el mai arculatát. Lényege, hogy a Mohács-szigeti mocsárvilágba menekült lakosság megelégette a törökök garázdálkodását, ezért a bátrabb férfiak az éj leple alatt csónakokkal átkeltek a Dunán, s ijesztő álarcokba, maskarákba bújva,

hangos kereplőkkel, dobolással, dudaszóval elkergették a megrémült „ebhitű” megszállókat. Erre a (képzelt) hőstetre emlékeznek azóta is minden évben, az események látványos felidézésével.

Az autentikus (bevált, korhű) busó öltözet kelléktára nagyjából a következő: fűzfából faragott, állatvérrrel festett, birkabőr-csuklyás álarc, szalmával kitömött fehér gatyka, szőrével kifordított rövid bunda, övvel vagy kötéllel összefogva, valamint színes gyapjúból kötött bütykös, cifra harisnya és bőrbocskor. A derekukra marhakolompokat akasztanak, a kezükbe soktollú buzogányt, vagy vasvillát és kereplőt fognak. Bizony, ha nem számít rá az ember, könnyen megriadhat e „félelmetes” alakoktól és fegyverzetüktől. Ma már a menetben csúcsos süvegű, fekete köpenybe burkolódzó boszorkányok, s a csúfolódó gyermekhadat, a tolakodó utcanépet távol tartó jankelék is kísérik a vonuló busókat, s hamuval, liszttel vagy fűrészporról kitömött zsákjukkal „püfölik” az óvatlanabbakat. Régebben a regölökhöz, betlehemekhez hasonlóan házról házra is jártak a busók, hogy kifejezzék jókívánságaikat a gazdának és családjának, valamint elvégezzék „varázsoló” szertartásaikat, s természetesen, hogy mindezekért étel-ital adományokban is részesüljenek. Persze mostanság az eredeti hagyomány jórészt idegenforgalmi kuriózzummá, pénzbevételi forrássá vált, azonban az etnográfiai veszteségek mellett bizonyos értelemben igazi látványossággá, turisták és érdeklődők tömegeit vonzó rendezvényé is fejlődött. Még annyit, hogy a beöltözött busók jelentős része ma már tősgyökeres magyar, hiszen a sokác kisebbségnél is kevés a fiatal, alacsony a születések száma, ez azonban nem okoz a felek közt nemzetiségi villongást, és senki sem vitatja e farsangi népszokás valódi eredetét.

Kegyves volt hozzánk az ég, amikor (2009. február 22-én) vasárnap korán reggel egy autóbusszal s egy mikróbusszal Makóról, valamint

Szegedről elindultunk a tetthelyre a Magyar Máltai Szeretetszolgálat szervezésében. Csípős hideg, ámde száraz, gyönyörű napsütéses idő volt, aminél kívánni sem lehetett ideálisabbat. Sima utazást követően még délelőtt megérkeztünk, éppen akkor, amikor kezdetét vette az egész napos vásári forgatag, így semmiről sem maradtunk le. A városközpont főutcája egyetlen nagy bazárrá alakult, az út mindkét oldalán végestelen végig sorakoztak az árusok sátrai: a népművészek, mesteremberek szebbnél szebb portékáit kínáló asztalokkal, a lakonyhák és kürtőskalács-sütő vendégvárók, a pálinkát, forralt bort és egyéb italokat kínáló ideiglenes kocsmák, valamint a cukorka- és édesség-árusok tömkelege. Persze minket főként a busójárás borsos áron vesztegetett maszkjai és egyéb velejárói érdekelték, amelyek megvásárlását bizony kevesek engedhetik meg maguknak ilyen mélyre süllyed, mostoha gazdasági és szociális állapotban. Azért bővli, kommersz áru is akadt bőven, de ez ma már elkerülhetetlenül hozzá tartozik minden hasonló mulatsághoz, itthon és külföldön egyaránt.

A főbb események a Városháza s az inkább törökös dzsámihoz hasonlító, új keletű katolikus templom által határolt főtéren zajlottak, ahol a színpadot s a később szerepet kapó gigantikus máglyát is fölállították. (Itt most nem térnék ki arra, hogy Mohács nem túl gazdag értékes, tetszetős műemlékekben, sőt néhány épületet és szobrot leszámítva az egész városkép felejthető, a kőből, fémből s még ki tudja milyen anyagokból összetákoltsz posztmodern szörnyszülöttek pedig kifejezett merényletek a jó ízlés ellen!) Délelőtt néhány néptáncsoport nyújtott ízelítőt tudásából, de a kíváncsiabbak beavatást nyerhettek a busómaszk-faragás műhelytitkaiba is. Utána sokác táncházz volt, pódiumra került egypár népi zenészbanda is, majd megtekinthettük a busók csónakos átkelését a Dunán.

A nap legnagyobb érdeklődéssel várt fénypontja, a jelmezes busó-felvonulás, a tulajdonképpen farsangi karnevál délután 3 körül kezdődött. Ekkor már lépni sem lehetett a belvárosban

az általam mintegy 40-50 ezresre becsült tömegben. Épp csak annyi hely volt, hogy a beöltözött szekeres, traktoros, trabantos („busómobil”!), ördögkerekes és gyalogos csoportok magukat megmutatva elhaladhattak előttünk a főtérré irányába. A sípok, dudák, kereplők, dobok, kürtök s az időnként elsütött vén elöltöltős ágyú iszonyú zajt, hangzavart keltettek, ám ezt senki se bánta. A maszkok, ruhák hihetetlen változatosságot és ötletességet tükröztek, s néhány dévajabb busó a csinosabb hölgyeket is megkergette, megölelgette, azok sikoltozása s a közönség derültsége közepette. Üdítő volt látni ennyi vidám, mosolygós, felhőtlen arcot, a hétköznapok zárkózott, rosszkedvű, sanyarú ábrázatait helyett. Itt valóban eltemettük nyomasztó gondjainkat, s legalább néhány órán át jókedvűen, fölszabadultan viselkedhettünk. Már ezért érdemes volt ide eljönni!

A közbeeső időt a busókkal való személyes ismerkedéssel, barátkozással, valamint intenzív kocsmalátogatással töltöttük (az éttermek, borozók, sörözők, presszók ekkorra zsúfolásig megteltek!); utóbbira bizony erős szükségünk is támadt, mivel a kinti hideg ellen a legjobb orvosság ilyenkor a belsónket melengető tüzes nedű bármilyen formája. Lassan szürkülni kezdett, amikor vízre bocsátották a kompról a farsangi koporsót, hogy általa végleg elvigye a telet a Duna, s immár – reményeink szerint – beköszönthessen egy enyhébb, kellemesebb évszak, a mindenenket megújító tavasz. A nap utolsó hivatalos aktusaként egy hatalmas szalmabábút helyeztek a legalább 4 méter magas máglya tetejére, majd körben, több ponton meggyújtották a tüzet. Lassan, feketén füstölögve kaptak lángra a nedves venyigék, rőzsenyalábok (no meg a rádobált sok szemét!), s előbb csak felfelszikkasztott a negyedik őselem, de azután hirtelen föllobogott az ég felé, megnyaldosva, majd végleg elemésztve a kitárt karokkal álló, néma szalmabábut. E javában pattogó, messze világító, pogány időket megidéz, varázslatos tűz és a busók mágikus körtáncának látványával búcsúztunk Mohácstól, s lelkiekben megizmosodva indultunk hazafelé, Szegedre. (Az éjszakai sokácból sajnos már nélkülünk zajlott.)

A mohácsi busójárás képei

Busóriások (a „civil” a fiam, Siklói Gergő)

Vitézek találkozása
(egy páncélos lovagkirály és jómagam)

Álarcok mustrája a busó bazárban (Siklói András)

Míves munkák fából és fakéregből

Árusok stílszerű öltözetben

Az állítólag elkergetett törökök békésen masíroznak

A mohácsi Városházán kiállított maszk

Busó kupaktanács

Síppal, dobbal, kereplővel űzik el a telet

Gondolni kell a busó útanpótlásra is

A busók is gyakran megszemjárnak

Busó nemzedék

Egy vidám arc a sokaságból

Lovas kocsin az új tavasz felé

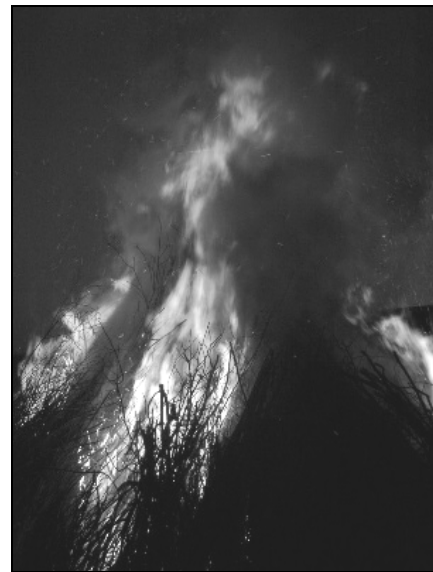
Vonulnak a busók a főutcán (+két boszorkány)

„Délceg” szalmabábu a tűzre vetés előtt

„Sztrájkoló” busók az út közepén

Varázsos, szent máglyatűz lobog földtől égi,
lángjában a rút s a rossz végleg elenyészik!

Fotók: Siklósi Gergely, képszövegek: Siklósi András

SZENTMIHÁLYI ANDRÁS

Amikor a sárkány* dalra fakadt...

Hun őseink zenéjének hatása a kínai zenekultúrára

Történelmi áttekintés

Először is arra keressük a választ, hogyan és hol találkozhattak a hunok a kínaiakkal? A hunok elődeinek (akik egyúttal a magyarok elődei is) egyik őshazája a Kárpát-medence volt. Ezt jól megőrizte a hun-magyar mitológia Csodaszarvasmondája, valamint a nemrég újból (az 1970-es években) előkerült Tárih-i Üngürüsz magyar krónika. Most idézek ebből a kulcsfontosságú forrásból, amely forrást a Magyar Tudományos Akadémia egész egyszerűen elhallgatja, régi magyar-nyelvű szokásához híven. „...az említett Hunor népét támadás érte... és Pannonia tartományába költözött. Amikor abba a tartományba (Pannóniába) érkeztek, látták, hogy csodálatosan bőséges folyamai vannak nagy számban, sok gyümölcs és bő termése van annak az országnak, és az ő nyelvükön [azaz Hunor népének a nyelvén] beszélnek [az ottani népek]” (Tahir-i Üngürüsz A magyarok története. Madzsar tarihi. 1988. 21.). A Vízözön körüli időkben elődeink egy részének el kellett hagynia ősi földünket, ezután pedig több ezer kilométerre a Kárpátoktól, Közép- és Kelet-Ázsiában telepedtek le. A mai Góbi-sivatagtól északra a Selenga folyó völgyéig, a ma Kínához tartozó Belső-Mongóliában, Ordos vidékén, a Tárím-medencétől az Iszik kölig és a Szaján-hegységtől egészen a Bajkál-tóig. Ez egy hatalmas terület. A birodalmuk határai állandóan változtak. Tehát mindenképpen bizonyítottnak vehetjük, hogy a hunok és a kínaiak hosszú évezredekken keresztül (legalább 1500-2000 évig) éltek egymás szomszédságában, a kínaiak sokszor hun dinasztiák vezetése, illetve uralma alatt. A történészek sokáig mindössze legendaként tartották számon azt, hogy a kínai kultúra továbbfejlesztője egy xiongnu, azaz egy hun fejedelem volt. Igen, egy személyben a kínai kultúra magasabb szintre hozója! Ő a legendás Huang Di (ejtsd: Huang Ti). A „Huang” jelentése: Fenséges; a „Di” jelentése: istenkirály. Tehát Huang Di a Fenséges Égi Származású Király. Nemcsak, mint az első „kínai” uralkodó-

család megalapítójaként emlékeznek rá, hanem egyszer s mind arra, aki megtanította a kínaiakat a textilkészítésre, a paloták megépítésére, a hajózásra, az orvostudományra, a részletesebb csillagtudományra, a kormányzati intézmények kialakítására, ő volt az, aki bevezette a mezőgazdasági kalendáriumot. A legújabb régészeti leletek tanúbizonysága szerint (melyekre itt részletesebben nem térek ki), a Xia-dinasztia, melynek megalapítója volt Huang Di, a legendák megkérdőjelezett világából átlépett oda, ahová tartozik; a legendák valóságának világába. (A hun Xia-dinasztia fejlődései Kr. sz. előtt 2100-tól 1700-ig uralkodtak Kínában).

A tárgyi kultúrát tekintve tehát mindenképpen vannak kapcsolatok a hunok és kínaiak között. *„De legalább ennyire fontos a zenei ősnyelv is, hiszen a zene is van olyan időtálló, mint a nyelv, amely a magyar népzene és népdal-kincs prekoncepció nélküli, legkorszerűbb vizsgálata alapján nemcsak a Kárpát-medencei magyarság központi szerepét mutatja, hanem a Volga-vidéki és a kínai zene dallamtípusai is a legteljesebben a magyar népzeneben vannak meg. Eurázsia zenei műveltségeit a Kárpát-medence kapcsolja össze egy egészé, vagyis volt egy közös zenei ősnyelv, amelynek alaptípusai a legteljesebben a magyar népzeneben vannak meg. A magyarság őseinek (a Kárpát-medencei ősnépek, aztán a szkíták, hunok – saját megj.) tehát fontos közvetítő szerepük kellett legyen a Volga-vidéki és a kínai kultúra zenei kapcsolatainak a kialakulásában, azaz őseink bizonyos csoportjainak huzamos ideig kellett Kína szomszédságában élniük”* (Bakay Kornél, 2006, 10.).

A fentebb felsorolt igazán magas fokú kulturális hatások áttekintése után tisztázzuk azt, hogy

Mi a zene?

A zene élőlény. Bartók Béla szerint *„az igazi népzene a természet tüneménye”*. Hogy ez mit is

jelent? Azt, hogy „*ez az alkotás ugyanazzal a szer- ves szabadsággal fejlődött, mint a Természet egyéb élő szervezetei: a virágok, állatok...*” (Bartók Béla, 1981, 9., 14., 30.). Tehát a zenében benne lüktetnek a Természet törvényei, alapelvei. „*Az első magaskultúrák kozmológiái egyben zenei kozmológiák is voltak. Az ókori kínai filozófia sze- rint a zene a Mennyek ajándéka, alapelvei a világ- mindenség törvényeiből adódnak, és rendkívüli erővel képes hatni az emberekre*” (Grandpierre Attila, 2005, 135.). A zene a világegyetem, a vi- lágegyetem zene. A zene a mindenség leképezése. A kozmosz hangokban, dallamokban, ritmusok- ban. „*A látható-tapintható világ felett különös, bármikor felidézhető varázslatként terül ki a zene világa. A zene a világtörvény egy titkos részét fedi fel.*” – Grandpierre Attila.

A zene tehát él. A zene képes arra, hogy fel- frissítsen, felpörgessen. Ugyanakkor a zene ella- zít, megnyugtat, gyógyít. Ennek bizonyítására, íme egy érdekesség a tudomány világából:

Egy New York-i kutatás során azt vizsgálták, hogyan hat a zene műtéten átesett betegek- re. A vizsgálatban 40 hályoggal műtött beteg vett rész önkéntesen (átlagéletkoruk 74 év volt), akiknek a fele a hagyományos ellátást kapta, míg a másik fe- le ugyanilyen ellátás mellet fülhallgatón zenét hallgatott a műtét előtt, alatt és közvetlenül utána. Az átlagos vérnyomás mindkét csoportban hasonló volt, és mindkettőben hasonlóan emelkedett az operáció előtt, akárcsak a pulzusszám. Ám míg a csendben műtött betegek vérnyomása magas ma- radt a beavatkozás alatt végig, addig a zene- hallgatóké gyorsan helyreállt.

Akik zenét hallgattak, arról számoltak be, hogy nyugodtabbnak és jobban érezték magukat a műtét alatt. A szemészeknek nem okozott gondot, hogy a zene mellett kommunikáljanak a beteggel, azt azonban a kutatók nem kérdezték meg tőlük, hogy a betegek jobb vérnyomása rájuk is nyugtató hatással volt-e munka közben. A szemészeti műtét komoly stresszt jelent, csakúgy, mint a szívroham.

Egy Wisconsinban folytatott kutatásban azt találták, hogy a zene a szívbetegeknek is segíthet. Ebben a vizsgálatban olyan önkéntesek vettek részt, akik a megelőző 72 órában estek át szívro- hamon, még az intenzív osztályon feküdtek, de

állapotuk már stabilizálódott. Egy véletlenszerűen kiválasztott csoportjuk klasszikus zenét hallgatott, míg a többiek hagyományos ellátást kaptak. Mind- annyiukat figyelték, és azt találták, hogy amint a zene elkezdődött, az azt hallgató csoport tagjainak pulzusa, légzésszáma és a szív oxigénigénye is csökkent.

Kína zenéje és a hun hatások

Kína zenéje a félhang nélküli pentaton stílus összefoglalása. Ez a rendszer 12 hangkészletből áll, ám a gyakorlatban 5 hangot használ: *f* (kung), *g* (csang), *a* (kio), *c* (cse) és *d* (yu). Ezekhez csat- lakozhat még az *e* (csung – közvetítő-hang) és *h* (ho – vezető-hang). A különböző skálákat jelképe- sen különböző hónapokkal és órákkal társították. A dallamvilág bonyolult, csiszolt, kifinomult. A hangszimbolika követi a birodalom rendi megerő- södését. Alaphangja: a *Sárga Harang*, a császár hangja. Az ének messze elsődlegesebb a hang- szeres zenénél.

Az államvezetés területén a konfucianizmus alapvető szerepet játszott, és az ehhez szükséges alapelvek között a kezdetektől fogva erősen hang- súlyozta a szertartások szerepét. Ezen legfonto- sabb szertartások körébe beletartozott a zene is. A konfucianizmus állami ideológiává válásától kezd- ve (i. e. 1-2. sz.) egészen a császárkor végéig (1911) a szertartási zene egyben állami zene is volt. Egy másfajta udvari muzsikát lakomákon játszottak. Ez a fajta zene tetőpontját a Tang- korban érte el. Az ún. „tízféle muzsika” között meg lehetett találni az indiai, koreai és öt belső- ázsiai város zenéjének változatait, kínai népd- lokat, amelyeket táncjátékok kísértek. A hivatalos udvari zenét, a hangot adó anyag minősége alap- ján nyolc osztályba sorolták. A fémhez tartoztak a harang, a csengők, a kőhöz a csengőkövek, a bambuszhoz a furulyák, sípok különböző fajtái, a selyemhúros hangszerekhez pedig a lant- és ci- teraféléket sorolták.

A színpadi zene többnyire népies dalla- mokból állt, ezért a művelt elit lenézte. Ennek ellenére több mint háromszázféle helyi színjáték- stílust különböztettek meg, melyek mindegyiké- nek megvolt a sajátos zenei világa. Kínában a színházi és operazene az udvarban fejlődött. I. sz.

10. században jelent meg a CSUKUNGTIAO – párbeszéddel, énekkel, tánccal előadott elbeszélés.

200 évvel később kialakult a kínai opera, ahol a tánc, énekszöveg, dialógus és akrobatika jól ötvöződött. Gazdag jelmezekkel, hagyományos mozdulatokkal előadott műveikben a női szerepeket is férfiak adták elő. A JANGKO, népi dalostáncos előadás.

A klasszikus kínai zene a nyugatitól eltérően nem a harmonikus szekvenciákat választotta a szerkesztési elvének alapjául, hanem a dallamvariációkra, refrénekekre, hangszín és a regiszter árnyalataira épít. (A hangszerek közül több önálló szimbolikával is rendelkezik, l. még mandolin, dob, szájorgona.)

A mezőgazdasági év ünnepeit dallal és tánccal ünnepelték. A császári udvarban a legrégebbi időktől fogva énekeltek balladákat és ódákat. A 13.-14. századtól a kínai zene idegen hatásokkal gazdagodott. Az alapvető, az életet elsődlegesen meghatározó tényezőkre mind ritmikus párhuzam jellemző. A kínai kultúrában temérdek ilyen ritmikus párhuzam fedezhető fel. Erre utal például a jól ismert JING-JANG szimbólum. Fehér fele (JANG), a világegyetem pozitív, napfényes, hím-nemű vezérelvét jelképezi. Önmagában hiányos, teljes egészségre csak a JING-gel válik, ami a világegyetem nőnemű, sötét, nedves erőit szimbolizálja. E két alapelv harmóniája, az étellel azonos dinamikája működteti a világmindenséget. A zene és a tánc közös alapja a ritmus.

Kínai krónikaírók feljegyezték, hogy az ottani hatalmasságoknak hatóságilag kellett betiltaniuk a hun zenét ahhoz, hogy az ne vegye át újra az uralkodó szerepet a kínai zenekultúrában! Ezt honnan és kitől tudjuk? Ecsedy Ildikó kelet-kutató egyik feljegyzéséből: „*A kínai történetírók saját, kínai származású lázadóik és az idegenek (hunok) kárhoztatásakor egyaránt valami buja, kicsapongó zenén botránkoztak meg, amely veszélybe sodorja a kínai szertartásokat, s a kínai zene megújulásai, fellendülései tagadhatatlanul és ki-mutathatóan idegen (hun) gyökerűek.*” (idézi Grandpierre Attila, 2005, 137.)

Talán mindez ma furcsának tűnhet sokak szemében. Csakugyan olyan erős hatással lehetett a hun zene a kínaiakra? Olyannyira erős hatással,

hogy be kellett azt tiltani? Minden bizonnyal igen. Hiszen az történhetett, hogy a kínaiak felismerték a magával ragadó hun dallamokban saját, ősi zenéjüket. Azt a zenét és a zenével együtt azt a világot, amelyet olyan hosszú ideje őriztek magukban. A kínaiak egyszerűen rájöttek arra, mert megérezték, hogy ezek a hun dalok – akkor – születtek. Abban a korban, amikor boldogságban, egészségben éltek, amikor elsajátították a csillag-tudományt, amikor szabadok voltak. Abban a korban, amikor a sárkány* dalra fakadt...

* A hunoknak jelentős sárkány-kultuszuk volt, valamint a kínaiak a hun származású Huang Dire, a Sárga Császárra sárkányként is emlékeznek. Néhány tudós úgy gondolja, hogy Huang Di, akinek neve leggyakoribb fordításban „a Föld császára”, kígyót viselt kabátja ujjain. Fontos itt azt is megjegyezni, hogy az ősi kínai mitológia szerint a kínaiak „a sárkány le-származottai”.

IRODALOMJEGYZÉK

BAKAY Kornél, GROOT, J. J. M. De: Hunok és kínaiak. A hunok története a Kr. sz. előtti évszázadokban – kínai források alapján. Bp.: Respena Bt, 2006.

BARTÓK Béla: A népzeneről. Bp.: Magvető Könyvkiadó, 1981.

GRANDPIERRE Attila: A lélek halhatatlansága. Bp.: Barrus Kiadó, 2003.

GRANDPIERRE Attila: Attila és a hunok. Bp.: Napkút Kiadó, 2006.

TAHIR-I Üngürüsz. A magyarok története. Madzsar tarihi. Fordította: Blaskovics József. Bp.: Magvető Könyvkiadó, 1988.

TÁVOL-KELET Zenéje. In: Verslista [online]
http://verslista.freeweb.hu/zene_elemei/8folklor_elemei/azsi_a_elemei/kina.htm

Egy újkőkori kínai kultúrából való, túzokcsontból készült hétezer éves csontfurulya, Belső-Mongólia és Liaoning északkelet-kínai tartomány határán találták (Internet)

BOGNÁR FERENC

A Szűzanya (Fekete Madonna) fattyú népei

A tudomány által megvetett útra térek, amikor a mesék világát igyekszem a realitás köntösébe bújtatni. Azért merek még is nekivágni a lehetetlennek, mert tanulmányaim oda vezettek, hogy a modern világ megítélése a mesék valótlanágáról, pusztán egy korszakos értelmezési zavar következménye. A mesék valóságtartalma, szimbólumokba kódolt, ősi élettudást hordoz. Ezért igazsága, csupán a mára idegenné vált megközelítéssel, a rég elveszett analógiás látásmód képi olvasatával hüvelyezhető ki. Természetesen az ekkor élénk táruló irracionális világ képe eltér a megszokottól, de ma már tudjuk, hogy a ráció csupán egyik agyfelünk terméke, és a másik agyfélteke absztrakt, irracionális képei, mint az alkotó folyamatok részei, a valóság egy mélyebb, elvonatkoztatott körébe tartoznak.

Kimondhatjuk, hogy az életünket tekintve, van egy szokványos hétköznapi valóság, de mellette van egy nem-szokványos elemekből és észleletekből összeálló valóságoldal is, amely mára a tudattalan működések látens körébe került át. Legyen elég itt a két agyfél eltérő működésére utalni, hogy az egyik oldal ért és szavakba tudja önteni az észleleteket, míg a másik erre képtelen ugyan, de a látás mezejét uralva, a vizuális és érzelmi észlelés elemeinek összerendezését, racionalitás nélkül is kiválóan elvégzi.

A tudattalanba merült érző-látó folyamatokkal együtt, egy varázslatos ismeretvilág is elveszett. Robert Graves angol történész Az aranygyapjú c. könyvében erre utalva megjegyzi:

– A rómaiak általában unalmas, betű szerint gondolkodó népség voltak, a képi ábrázolás zavarba hozta, sőt többnyire felbosszantotta őket. Horatius is maró gúnnyal beszélt a kentaurokról. „Ugyan ki látott, – kérdi – félig ember, félig ló szörnyszülöttet?”

Nem fogta fel, hogy a kentaurok, szilénoszok, szatírok és más hasonlók egyszerűen pelaszgok, (öslakosok) akik e képszerű jelzés szerint a lovak, kecskék vagy más totemállat testvériségéhez tartoztak.”

Így veszett el a meg nem értés által lassan-

ként, a képekbe és utalásokba ágyazott mitikus tartalom, az ősi ismeretvilág. Ma, kizárólag egyetlen megközelítésről tudva fordulunk a környező világ felé, holott már a prehisztorikus korban élt elődeink tudtak az ember kettős észlelőrendszeréről, és ezek párhuzamában alkották meg a Világ létének elméletét. Így szólt erről Cato a Töredékeiben:

„És ugyan a világ eredetéről az írók nem egyféleképpen gondolkodnak. Mert a Chaldeusok elhittetik magukkal, hogy öröktől fogva áll. A Phoeniciaiaknak pedig és a Ságoknak, inkább tetszik, hogy kezdete volt. Ezek közül mind a két rész megegyez abban, hogy Ninus előtt mint egy két száz ötven évvel, mellyek alatt az Arany Kor folyt, a földet az árvíz elborította, és Ság szkitiában született újra a halandó Emberi Nemzet. Ugyan is akar öröktől állónak tartasad a világot, s azt véd, hogy először mindent a tűz foglalt el, és lassan az összejövő anyagok embereket képeztek, akár úgy gondolkodjál, hogy az Arany Kor előtt az összemolott földet árvíz lepte, és a megszáradott anyagból kitüntek az emberek, minden esetre az eredet elsősege a Scytáknak tulajdonítatik, kik megszáporodván a világ részeire gyarmatokat küldöttek.”

Hogy itt mélyen ható lélektani jelenséggel állunk szemben, amikor párhuzam adódik a két elmélet vetélkedésében, a féltetekék, illetve a hozzájuk tartozó kulturális berendezkedések rivalizálásával, az a későbbiekben válik teljesen világossá.

Nagyító alá véve a két felfogást, korunk evidenciája a kezdettel bíró Világegyetem, akár Istent teremtése, akár a Nagy Bumm robbanása indította el. Értelmünk központosító természete az Egyre figyel, a lineárisan egy-vonalon mozgó fejlődéseméletre, ez látszik az egyetlen járható, értelmes útnak.

A teljesség kedvéért érdemes még az Örök Világ vélelmébe is belepillantani!

Ez az érző-látó féltetekéből született leírás szintén számol a fejlődésemélettel, csupán egyidejűségeket érzékelve, a Világnak is egyes helyi részleges megújulásai mellett, az egy időben, de más

helyütt zajló részleges pusztulásait látja reálisnak. (Ráadásul mindezt a földi viszonyok hasonlóságára, hiszen az északi félteke tavaszi megújulásával egyidejűleg, a déli féltekén az elmúlás össze köszönt be.) A kozmoszi viszonyokat is éppen így képzeltek el. Míg egyik helyen éppen egy új csillag, illetve csillag-rendszer születik, addig a mindenség egy másik szegletében összeomlóban van egy előregedett rész. (Lám a tudomány ennek nyomait is megtalálta már.)

Tegyük tehát félre a tyúk vagy a tojás vitáját, és vizsgáljuk meg az értelmileg kreált lineáris eredetelméletnek irracionális kiegészítő párját adó Örök Világ, kevéssé ismert tanát! Az érző-látó „nőies” félteke jellegzetességeit magán hordó tan sokszínű, érzem-, és formagazdag szimbolikája mára idegenszerű lett. Az általa hirdetett ciklusos öröklét, az örökké eljövő halál gondolata mellett, az örök megújulás reményével bízott, jelképe, analógiás megfelelője a kör lett, illetve nem véletlenül illesztették be még a természettisztelő időkben a vedléssel ciklusosan megújuló, saját farkába harapva kört alkotó kígyót is. A kígyó korábban központi figurája, a később uralomra jutott férfi Isten világteremtésében is jelentős szerepet kapott, de ott már negatív előjellel, éppen a bűn jelölőjévé válva.

A körkörös visszatérő érzelmek mintájára körrel ábrázolt Örök Világ, minden tekintetben érzelmes nőies eszme, ha az értelmet fogadjuk el férfias hozzáállásnak, és nem véletlenül lett a hím-elvű teremtélméletekben a végső szubsztancia férfi, azaz Atyaisten, és ennek ellentétére, az Örök Világ végső lényege a nő, az Istenanya. Minden Szűzen-születés allegóriája a nő-elvű alapokról mesél, arról, amikor a Világmindenség, az ő Anyaistennő-jelleg, önmagából újul meg. A szó szerint értelmező racionális utódok ezzel a képpel már nem boldogultak, és a férj nélkül szülő anya költői hasonlatában, az Istennő szajhaságát látták. Így vált a hím-felfogású zsidók szemében az ő Istenanya képét magára vevő Szűz Mária is szajhává, fia Jézus pedig fattyúvá.

Az a makacs tény pedig, hogy az indogermán ősul kijelölt iráni perzsa árják ősnyelvének mondott pehlevi nyelven, (amely valójában a még korábbi bactriai hunoknak, a pártusoknak szent nyelve volt,) nos ezen a nyelven a JAZISU szó, a Révai Lexikon tanúsága szerint „áldozat bárányt”

jelentett, bizony teljesen átírja a közfelfogás valóságát. Mert a jazisu szónak Jézus Urunk nevével és áldozati bárányságával meglévő szoros egyezésének véletlensége kizárható. Vagyis a legalább Jézus előtt 4-500 évvel használt jazisu vallási fogalomnak, a történeti Jézus személyében való életre kelése is, a korábbi vallási hagyományok átvételére illetve rekonstrukciójára utal. Az Új-Szövetség, csak az ottani leromlott állapotokban jelent meg újnak, valójában a nő-elvű őshagyományok újjáélesztését igazolják az egybevetések, mint a Szűztől eredés újra behozott allegóriája is.

Körül nézve a történelem színpadán, észrevehetően viszonylag korszakos egyöntetűséggel jött el az Istenatyák vallása, lásd Egyiptom, Irán, India, és a Szentföld ez irányú eseményeit. Az Atyák fiatal vallása, furcsa fensőbbrendűséggel, „egyisten-hívő” jelzőt kapott annak ellenére, hogy az elődvallás Hármass Istenanyája sem volt három különböző istennő, hanem mint R. Graves is megállapította, követői jól tudták, hogy csupán hármass arculatának tiszteletéről volt szó. A Szűz, az Anya és a Banya, sosem volt három különálló személy, ahogy a Vénusz-Hold-Föld istenanyái is egyazon női lényegiségnek voltak az aspektusai csupán. Való igaz, hogy ezek eredetileg mind Fekete Istennők voltak, de feketeségük a legkorábbi csillagtiszteleték éjjeli időszakához kötődtek, minden elítélő felhang nélkül. Fekete Madonnáink túléltek az idők viharát.

Az Életfa csillaggyökerei c. tanulmányomban már alaposan körbejártam a görög, római, és kínai forrásokból fellelhető bizonyítékokat, amelyek a hunnak illetve a puszták kiejtési módosulattal létrejött, jon-ion népnek egyaránt a prehellén IO-JÓ Holdanyától való származástudatáról szóltak. A korai közös Holdtisztelet miatt kerülhetett a latinba is az IU-GURUM = Holdterület, mint földmérték, és lám, mi magyarok is nyilván a Holdanya tiszteletére mértük holdban a földet.

Minket magyarokat, a nyelvünk, és a kultúránk és vallási hagyományaink, a Szűzanya, illetve a Boldogasszony gyermekeinek tartott meg még mind a mai napig, egy olyan ősi tudás birtokosaként, amely már rég tudattalan álomba merült. De a régi tudás feléleszthető, őshagyományainkból és érző-látó féltekénk mélyéről felszínre hozható.

Nagy előnyünk, szent örökségünk az egyezte-

tő, analógiás képi megfeleltetésre berendezkedő nyelvi kifejezőmódunk, azaz a szóképeink, melyek éppen az eddig emlegetett érző-látó féltekét ingerlik, aktiválják, és innen ered a magyar alkotó tehetség. Népi díszítőízlésünk formagazdagsága szintén az ősi nő-vallásunk hagyatéka.

A középkorban még számtalan népen ott virított a Bastard, illetve Spurius, azaz Fattyú bélyeg! Ezek mind a testvéreink, kulturálisan a Szűzanya gyermekei voltak, de sajnos a nyelv és vallásváltások kitörölték az ősiség emlékét.

Minél visszább megyünk az időben, annál nagyobb körben lehet tetten érni az Anyavallás hagyatékát. Sőt, történelmi nyomokból bizonyíthatóan, létezett egy ősi, mondhatni érzelmi-műveltség, amely az ember lelki felépítésének megfelelően rendezte be a társadalmat és az életvitelt. Ez volt a mesévé degradált Aranykor. Ismeret-kincse a psziché azon adottságairól szólt, melyeket a közfigyelem elől elrejtve ugyan, de annál nagyobb intenzitással kutat a mai tudomány. (Lásd a N.A.S.A. kutatásait) Az Alfa-állapotként ismert kreatív agyműködésről van szó, mely az érző-látó félteke aktiválódásával teremti meg az elme harmonikus egyensúlyi állapotát, ahol felerősödnek az ember intuitív alkotó erői. Ismeretei által a régi műveltség, szokatlan lelki hatásmechanizmusokat aktiválva, a köznapi halandót is mély, élő, érzeti viszonyba kapcsolta a léttel, és annak történéseivel. Persze, hogy a maival ellentétesen, a békés egymás mellett élés kapta az életben a hangsúlyt. Az ÉLet, Eleve ILLeszkedést jelentett.

Elénk került tehát a mitikus Aranykor, melynek matriarchátusi szellemisége, történeti szereplőivel együtt az enyészet sülyesztőjébe került. Csupán a természeti életmódot követő földműves népünk szokásai és hagyományai mentettek át elemeket, a nőelvű idők magasrendű kultúrájából.

Eltűnt az ősfelfogás, pedig a mainál sokkal színesebb és izgalmasabb kalanddá érlelődött az élet, amíg sarkalatos vallási és gyakorlati tételként az ókori ember szeme előtt lebegett a tény, hogy belső készítetéseit alapvetően két impulzus mozgatja. A korabeli tanítók bölcsen, a kettős valóságrend kinyilvánításával tartották harmonikus egyensúlyi mederben, az emberi megismerés két fő iker-áramlatát.

Más szavakkal mondva hajdan, biológiai feleztetésünk és ikerhajlamaink kettősségének reali-

tásában, az egyediségre hajló értelmi féltekénk meglátásai mellett, kellő teret kaptak a társas viszonyba hívó érzelmi félteke igényei is. Vagyis az antik korok emberének életét különös kettősség itatta át. Életvitelében irányadó lett a valóság és a jelképesség egyidejű jelenléte, amitől kettő az egyben módra, egyszerre járhatta az ész értelmi, és a lélek érzelmi útját.

Ezért a szántóvető paraszt, (GÉ-ORGOS = földművelő) is szenté vált, amikor a tavaszi szántással megszentelte GÉ-GAIA Földanyát, és vetéskor Szent Nászt (Hierogamos) ülve vele, a Földanya méhébe (a belső SZÜNT világba) dugta, illetve vetette, az Életnek mondott magokat. (Nyelvünk innen rokonítja a SZENT, a SZÁNT, és a SZÜNT szavakat!)

A figyelem energia-természetét tehát már korán felismerve és hasznosítva, szimbolikus képi megjelenítésen valamint rituális cselekményeken keresztül, figyelmi energiával telítve életre hívták, a lét ma rejtezésbe vonult, érzelmi-szellemi oldalát.

Figyelmezve Cato szavaira, mi szerint a népek közti ősiség elsősége a szkítákat illette, akkor magyarai hagyományaink szkíta eredettudata különös jelentőséget nyer. Egy olyan élettudás örökösei vagyunk, amely ugyan a tudattalanba merülve látszólag végleg elveszett, de ennek ellenére a magyarság, képes még azt onnan előhívni, és a kor kívánalmainak megfelelően aktualizálni, azaz

Graves szerint kb. 3000 évvel ezelőtt, az olymposzi istenek élre törésével egy időben kezdődött el az a teljes szemléletváltással végződő folyamat, melyben a nő-központú műveltséget felváltotta a „hím-elv” uralma, és lassan eltűntek az emberi boldogság eléréséhez szükséges ismeretek belső érzelmi folyamatainkról. A klasszikus műveltség alapjául szolgáló RÁCIO születésével párhuzamosan született meg az értelmi félteke gyermeke a félelem, és ennek zászlója alatt hódító újukra indultak az újdonsült értelmi ideológiák harcos képviselői, hogy a földi hatalom megszerzéséért, ha kell, eltörölgessék az előd műveltség vívmányait és képviselőit. Mára a nőelvű, békés földművelő kultúra lelki örököseit vagy ádáz szellemi és fizikai harc folytán kiirtották, vagy vallási agy mosás által, ősi gyökereik emlékét is kilúgozták.

Kivesztek a boldogító ismeretek, és egyedül a mélyről jövő remény mondatja velünk magyarok-

kal, hogy nem véletlenül jelent az ó-görögben **BOLDOGOT** a népvünkkel szinte pontosan egyező **MACAR-MAKAR** szó, amely az ősi Makar isten nevééről jött.

Fennmaradt, hogy a görög Szamosz, Kiosz, Kosz és Rodosz szigetek, Macar Isten boldogbékés uralmának emlékére viselték a „makarok szigetei” jelzõt, (mint boldogok szigetei) e mellett Ciprus, Rodosz valamint az a Kréta, melynek magas műveltségét a későbbi görögök vették át, korábban szintén Macariának hívatott. Ugye a békés Aranykor történeti emléke köszön ránk, amikor a kréta régészeti feltárásaiból teljesen hiányoznak a katonai jellegű maradványok.

MACAR Isten car (ejtsd **KAR**) népének neve, feltűnően emlékeztet a honfoglaló **KÉR** és a **KURTU**-germatu törzsekre, de ennél is szorosabb egyezést ad, a középkori német krónikákban fennmaradt **aGAREnus**, és **aCKERenus** (akerénus) nevünkkel. (Pl. A szent galleni portyázó magyarokat.) Magyar népvünkről már az említett tanulmányomban kimutattam a régi analógiás névadásból eredő többértelműség egyik jelentéséül, a „földműves” értelmet. (Ne zavarjon meg minket a honfoglaló turk törzseink harciassága!)

Ha tehát Makar Isten a kréta-mükénéi műveltség földművelő ura volt, akkor nevének boldog értelme analógiás megfelelője is volt a földműves jelentésnek, hiszen a korai szemléletről fennmaradt, hogy Cato idejében (i.e. III. sz.) a legnagyobb dicsőretnak számított, a: „**jó földműves, jó telepes**” kifejezés. Makar Isten krétai „**Boldogsága**” tehát, ősi Földműves jellegéből eredt.

Ebből kiviláglóan az ókori Kar-ok eszmeilelki rokonaink lehettek, Makar, azaz Boldog Istent tisztelve, hisz a „szegény ember szándékát Boldog Isten bírja” közmondás, nálunk is megőrizte régi Istenünk Boldog nevét, ezzel szépen egészítve Boldogasszony Istenanyánk tiszteletkörét. Kultikus összetartozásukat mutatva együtt állt a régi palóc házban a mestergerenda két tartóoszlopa, a **Boldoganya** és a **bálvány**. A pogány körű, de lényegtelen női isten-fél, a Boldogasszony bár a keresztény Szűz Mária képében rejtve ugyan, de tovább élhetett, ám a hím rivális Boldog Istenünknek mindenképpen tűnnie kellett, s maradt helyette a „neve-sincs” azaz csak utaló, bálvány szó.

Ósvallásunk Boldog Isteneinek összetartó-

boldogító ismereteire az enyészet, gyermekeire pedig az üldöztetés sorsa várt. Holott a mai viselkedés-kutatási ismeretek is oda mutatnak, hogy ősi egyeztető szemlélet tette hasonlóvá például a **BAL** és a **BELSŐ**, szavakat, hiszen a Bal oldali testrészünket felügyelő félteke a Belső érzelmek idegi fészke is egyben, aminek működési dominanciája főleg éjszaka érvényesül, ami pedig a régi istentiszteleti maradványnak, a **BÁLozásnak** az ideje volt.

Nyelvünkben Istennel telt **BELSŐ** állapot a **BOLdogság**, a **BÖLcsesség** és **BOLondság**, melyekhez az érzésalapú belvilági ősműveltség ősi istenének beszédes **BÉL-BAÁL** neve értelmileg kapcsolódik. Nyilván, a téli alvilágba készül **BOLDOG** avagy **BÁL** Napisten nyár végi búcsúztatójáról szól, a vidéki búcsú, (régén **BULcsú**,) ünnepünk szava. A pogány isteneket a szent áldozati állatok **BELSőségei** illették meg, ez volt a szent rész, így nem véletlenül jósoltak eleinte ezekből, stb.

A női entitások, az éjjel domináló termékenységi, valamint a létfenntartó vegetatív, azaz ösztön (ösztön-isten) folyamatokhoz kötődtek, ezért jelentek meg a legkorábbi ábrázolásokon az Istennők fáklával, avagy csillagokkal, holddal együtt.

A Szűzanyák fattyú-népeinek, a földművelő korszak föld-gyermekeinek, „fekete” megjelölése pedig lealacsonyító értelmet kapott. Köznépi (közönséges) földművességük feketesége, alantassá lett az Atyaisten győztesen felemelkedett „nemes és fényes égi természetű” népének szemében, ami megint a modern pszichológia szóhasználatát juttatja eszünkbe, mely a tudattalan károsnak ítélt területeit sötét árnyékoldalnak mondja.

Előttünk a feladat, az elsötétült tudattalanunk átvilágítása, az elmerült boldogító ismeretek feltárása!

Csíksomlyói Madonna

MENNYEI PRÓFÉCIA KRISZTUS ELŐTTÉRŐL

KOTSIS ÁRPÁD közleménye

Az a Peruban fellelt kézirat, amely Krisztus előtt 600 körül keletkezett arámi nyelven, azt jóslja, hogy az emberi társadalomban a XX. század utolsó évtizedeiben óriási változások fognak lezajlani. Ez lesz a tudat reneszánsza

A kézirat tanításai jellegükben nem vallásiak, hanem spirituálisak, valami újat fedezünk fel ezen a bolygón az emberi élettel, az élet értelmével kapcsolatban és ez gyökeres változást idéz elő az emberi kultúrában.

A mű fejezetekre oszlik és mindegyik egy-egy, az élettel kapcsolatos felismerésről szól. Ebben a korszakban, az emberiség sorban eljut majd ezekhez a felismerésekhez, egyikhez a másik után, míg végül eljutunk egy tökéletesen spirituális kultúrához a Földön. Rávilágít továbbá, hogy az ezzel a tárgykörrel kapcsolatos keleti és nyugati gondolatok, vallási tanítások egy magasabb rendű igazsággá Integrálhatók. Megmutatja, hogy a nyugatnak igaza van, amikor fejlődésről, egy magasabb szint eléréséről beszél. Ám a keletnek is igaza van, amikor hangsúlyozza, hogy az égő – önző – hatalmától meg kell szabadulni 'Teljesebb tudatra kell szert tennünk, belső kapcsolatot kell létesíteni Istennel, mert csak akkor haladhat fejlődésünk valami – magasabb – felé, ha önmagunk magasabb rendű kormányozza.'

Az alábbiakban röviden ismertetjük a kéziratban foglaltakat, vagyis a kilenc felismerést.

ELSŐ FELISMERÉS

Lényege: az életünket megváltoztató véletlenek tudatosítása. Az az érzés, hogy a háttérben

egy másik folyamat is zajlik.

'Mélyebb spirituális erő munkál mindenben, amit cselekszünk.'

Az emberi élet során előforduló véletlenek kapcsán újragondoljuk milyen rejtélyek veszik körül életünket ezen a bolygón. Még nem értjük, de sejtjük, hogy a titokzatos véletlenek igazából nem véletlenek. Érezzük, hogy az életnek van egy másik oldala, amelyet még föl kell fedoznünk egy másik folyamat, amely a felszín alatt zajlik.

Az első felismerés akkor következik be, amikor tudatosodnak bennünk az életünkben bekövetkező véletlenek.

MÁSODIK FELISMERÉS

Lényege: az új világszemlélet kibontakozásának folyamata.

E felismerés történelmi rálátást biztosít a nyugati gondolkodás számára. Szélesebb történelmi perspektívába helyezi jelenkori tudatunkat.

A jelenlegi modern világszemlélet kibontakozása kb. 1000-2000-ig, mint egy ezer évig tart. Mint az emberi társadalmakban annyiszor, ebben az időszakban is a vallás és papjai fontos szerepet játszanak. Az első ezred forduló táján a keresztény egyház vezetői határozzák meg a nép valóságtudatát. Egyszer – akkori ismeretek szerint – azt tanítják, hogy Isten a földet és rajta az embert a világmindenség közepébe helyezte. Ez a nézet a későbbiekben módosul. Másrészt, azóta is fennáll a tanítás, miszerint az ember földi élete lényegében – spirituális – vizsgaként szolgál. Az embernek magának kell, döntenie az isteni üdvözülés és az örök kísértő mesterkedései között.

A középkori világszemlélet a XIV-XV. század táján kezd széthullani, az emberek egyre gyakrabban veszik észre a papok viselkedési rendellenességeit (pl. fogadalmuk megszegése, stb.). Luther és társai kijelentik, hogy a papság romlott és korrump. Új egyházak létesülnek, melyek azt hirdetik mindenkinek joga van hozzáférni a Szentíráshoz, és személyesen értelmezni.

Kb. a XVII. századra megkérdőjeleződik az

egész addigi világszemlélet. A csillagászok bebizonyítják, hogy nem a Föld van a kozmosz közép-pontjában. Ekkor új meghatározást követel az Istenhez fűződő viszony is. Ez az újkor kezdete, megindul a világ módszeres felfedezése, mely 400 évig tart. Új magatartásformává válik a tudományos kételkedés, hogy elhiggyenek bármit. Bizonyítékot követelnek fizikai síkon. 'Az ember ellenőrzése alá vonja a világot'.

A tudományos felfedezések azonban nem hátrózzák meg az ember valódi spirituális helyzetét, de elég ismeretet adnak ahhoz, hogy segítségükkel emelje az életszínvonalát. A természet készleteinek felhasználásával saját életkörülményeit javítja. Eközben tökéletesen eltéved az anyagi biztonság, a földi örömök utáni hajtásban. Önnön kényelme és élvezete megszállott hajszolása közben gátlás nélkül keresztülgázol mindenben, és ilyen módon az összeomlás szélére juttatja közvetlen és tágabb környezetét. Az újkor végén egyre több az olyan ember, aki a munka megszállottjává válik, aki kikapcsolódás helyett is a munkát használja. Ezt sokan azért teszik, mert nem akarnak, illetve nem mernek szembenézni a kérdéssel, miért is élnek. Az eredeti kérdést, hogy mi is történik életük során spirituális értelemben a Földön, fokozatosan félretolják.

A Második felismerés megmutatja, hogy a tudat átalakulása elkerülhetetlen. Leleplezi a tév-eszméket, és ezáltal akarja elérni, hogy fölébük emeljen. A kézirat szerint a második évezred az emberiség fejlődésének szükségszerű fokozata, de ennek vége felé már ideje felocsúdni, és újra föltenni a kérdést mi áll az élet háttérében ezen a bolygón? A további felismerések magyarázatot adnak erre.

HARMADIK FELISMERÉS

Lényege a mindenség egyetlen nagy energia rendszer.

A kézirat itt azt állítja, hogy megtanuljuk a korábban láthatatlannak tartott energia érzékelését. Ez a fizikai világegyetem felfogásának eddigi módját változtatja meg.

Az ezredforduló táján az emberek felfedezik az energia új formáját, amely lényegét képezi minden dolognak, kisugárzik mindenből, beleértve saját magunkat is. Ennek az energiának az érzékelése azzal kezdődik, hogy az ember mind érzé-

kenyebbé válik a szépségre (pl. egy óriásfa formájának látványa kellemes érzéssel tölti el vagy egy koncert olyan energiatöltődést idéz elő az egyénben, hogy utána sokkal jobban érzi magát stb.). A szépség érzékelése barométer, amely jelzi milyen közel járunk ahhoz, hogy ténylegesen érzékeljük az energiát.

A teljes Univerzum energiából áll, amelyre gondolataink által hatni tudunk. Az előző példánál maradván, nem csak nekünk kellemes hatású, hanem a fának vagy a másik embernek is jólesik, ha megcsodáljuk.

A mindenség olyan energiából áll, amely reagál az elvárásainkra. A többi dolog, élőlény is része ennek az energiauniverzumnak, tehát ha 1 kérdésünk van, valamely képviselője megjelenik és meghozza a választ. Azáltal, hogy mit kezdünk saját energiánkkal, befolyásolni tudjuk az Univerzum többi résztvevőjének (növényeknek, állatoknak, embereknek, stb.) az energiáját, ezen keresztül életfolyamatait és mindnyájan együtt az egész Univerzum működőképességét.

NEGYEDIK FELISMERÉS

Lényege, az emberi konfliktusok az energia hiányából, az érte való harcból fakadnak.

A kézirat megállapítja, hogy a 'tudatlan' emberek küzdenek egymással az energiáért. A világ-mindenség egyetlen, dinamikus energia halmazból áll, amely fenntart bennünket. Mi emberek azonban – különböző okoknál fogva – elszakadunk ennek az energiának a bőséges forrásától. Mivel energia nélkül gyengének és védtelenné érezzük magunkat, ennek leküzdésére – látszólag spontánul – pszichológiai eszközökkel (a másikat lekezelve, kritizálva, lelki kínokat okozva, stb.) elvonjuk másoktól az életközeget, az energiát. Empátia nélküli emberek esetében, ez a tudattalan, ösztönös törekvés húzódik meg minden konfliktus mélyén.

Amikor egyszer megértjük ennek a harcnak a lényegét és hajlunk a jóra, akkor jöhet szóba a konfliktusokon való túllépésünk.

ÖTÖDIK FELISMERÉS

Lényege: Az emberi konfliktusoknak úgy tudunk véget vetni, ha fogadni tudjuk egy magasabb forrásból származó energia beáramlását.

A kézirat itt egy új típusú megértésről beszél,

amelyet hosszú időn át misztikus tudatnak neveztek. A XX. század utolsó évtizedeiben egyre többen képesek a megérzésekre. Ez fontos szerepet játszik az emberi konfliktusok felszámolásában. Amikor ugyanis a dolgok, élőlények szépségét és egyediségét csodáljuk, energiát veszünk fel. Ha eljutunk arra a szintre, hogy egyúttal szeretetet is érezzünk irántuk, akkor vissza is adhatjuk az energiát. Gyakorlás által, végül automatikusan jutunk abba a szeretetteljes állapotba, hogy őszinte együttérzéssel élve, beengedi önmagába a szeretetet. De ahhoz előbb – megtisztítva gondolkodását – megfelelő állapotba kell hoznia tudatát. 'Az univerzum mindannyiunkat képes ellátni energiával, ha megnyitjuk magunkat a forrás számára'.

Ha rosszkedvűek, nyugtalanok vagy fáradtak vagyunk, ez energia hiányt jelez. Amikor szükségét érezzük, álljunk meg és töltsük fel magunkat energiával. 'Legyünk állandóan tele, őrizzük meg a szeretet állapotát!'. Ha elértük ezt az állapotot, senki és semmi nem képes annyi energiát elvonni, amennyit azonnal ne tudnánk pótolni. Sőt, a belőlünk kiáradó energia ellenirányú áramlást gerjeszt, amely ugyanolyan mennyiségű energiát vonz magához, így az soha sem fogyhat ki. De ennek a folyamatnak állandóan tudatosnak kell lennie, különben nem működik. Ez különösen akkor fontos, ha emberek között vagyunk.

Testünk egy bizonyos szinten rezeg. Ha engedjük, hogy energiánk túlságosan lecsökkenjen, azt testünk sínyli meg. Ilyenkor könnyen megbetegszünk. E téren a hajszoltság, a stressz nagyon sokat ronthat. A szeretet által tudjuk a rezgést magas szinten tartani és ettől maradunk egészségesek.

Ha rendszeresen fel tudunk töltekezni energiával, majd egy 'véletlen' előre lendíti az életünket, ez az energiaszint állandósodik bennünk, és ettől kezdve magasabb rezgésállapotban létezünk. Gyermekünk átveszik a mi rezgésállapotunkat, és még magasabb szintre emelik. Az ember így viszi tovább az evolúciót. A korábbihoz képest a mai nemzedék annyiban különbözik, hogy mi már készek vagyunk ezt a folyamatot tudatosítani, s így meggyorsítani.

Mikor véletlenszerűen vagy később mind gyakrabban feltöltjük magunkat belső (isteni, szeretet) energiával, a tudatunkban már nem a másik ember kijátszása munkál, hanem ettől teljesen el-

térő gondolatok lépnek működésbe, amelyek identitásuk magasabb szintjéről származnak. Ezek az intuíciók, ezek másként működnek, mint a megszokott gondolatok. A tudat háttérben bukkannak fel, akár éber állapotban, akár álmom vagy látomás formájában, de közvetlenül érkeznek az egyénhez, hogy irányítsák.

Ezen szeretet energiák mozgósítására, a szeretet és rezgés állapot egyensúlyának pozitív irányba történő elmozdítására az emberiség már képtelen. Külső beavatkozásként, fokozott rezgés szinttel, és kódolt szeretet forrással jelenik meg az ismeretlenből egy ember csoport, akinek feladata lesz, ennek az egyensúlynak jó irányba való elmozdítása. Fénymunkásként világosságot hoznak majd a sötétségben.

HATODIK FELISMERÉS

Lényege: fel kell hagynunk, régóta ismételt drámáinkkal, hogy megtalálhassuk igazi önmagunkat.

E részben ismerhetjük meg, hogy az egyén – a legtöbbször tudattalanul – milyen módszerekkel 'uralkodik' másokon. A kézirat ezt azért ismerteti, hogy rádöbbenve ennek tarthatatlanságára hagyjunk fel a használatával. Ugyanis valahányszor visszatérünk ehhez a beidegződéshez, mindannyiszor leválaszthatjuk magunkat az előre vivő forrásból. Nem könnyű megszabadulni ettől a szokástól, mert eleinte mindig tudattalanul működik.

A mások fölötti 'uralom' módszere többnyire azonos azzal, amit gyerekkorunkban használtunk, hogy magunkra vonjuk a figyelmet, magunk felé irányítsuk az energiát. Ennél a módszernél rekedtünk meg, ezt ismétljük újra. Ez a mi tudattalan hatalmi drámánk.

Ha az energia megszerzése, megtartása érdekében mindig ugyan azt manipulációs viselkedési formát alkalmazunk. Az egyik mindig ellenkezik (ő az örök 'ellenzéki'), a másik folyton veszekszik vagy kritizál (ő a 'vallató'), a harmadik bizalmatlanul hallgat ill. elhallgat (ő az 'elzárkózó'), a negyedik a 'szenvető'.

A megtisztulás folyamata mindannyiunk számára az, hogy saját, személyes 'hatalmi drámánk' tökéletesen felszínre hozzuk a tudatalattinkban. 'Az igazság mindig (jótékonyan) hat.' A konfliktusok miatt ne a másikat okoljuk, hanem magunkban kutakodjunk. Nem lehetséges a továbblépés,

amíg szembe nem nézünk önmagunkkal, és fel nem fedezzük, miként manipulálunk másokkal az energia megszerzése, kétes sikerű megtartása érdekében.

Saját igazi spirituális identitásunk felkutatásához úgy kell végignézni életünket, mint egy hosszú mesét, melynek magasabb rendű értelme, tanulsága van. Azzal kell kezdeni, hogy miért épp ebbe a családba születtem? Ennek mi lehetett a valódi célja? Milyen közeget nyújtottak szüleim, rokonaim? Engem milyen viselkedésre készítettek megnyilatkozásaik? Stb. Ennek a vizsgálódásnak során többször azonban sohase ítéljük el hozzátartozóinkat, mert az ő ösztönös viselkedésük a mi tanításunkat célozták (csoportkarma). Ha tudatosítjuk önmagunkban saját hatalmi drámánkat, akkor képesek leszünk felismerni a magasabb rendű igazságot a családdal kapcsolatban: azt az igazi értéket, amely az energiával összefüggő konfliktusok mögött rejtőzik. Ha egyszer rájövünk erre, akkor egész életünk könnyebben feltöltődik energiával, és megtaláljuk azt az igazságot is, hogy mi magunk kik vagyunk, milyen úton járunk valójában.

Az élet értelme, hogy meghaladjuk múltbéli beidegződéseinket és továbblépünk, elegendő energiára kell azonban szert tennünk ahhoz, hogy túljussunk súlyos hatalmi drámánkon és továbbléphessünk a spirituális folyamatban. Erő kell a múlt tisztázásához, amelynek során tudatosodik bennünk a korábbról magunkkal hozott manipulációs technikánk. Ha sikerül meghaladnunk ezt a szokást, akkor megtaláljuk magasabb rendű önmagunkat, következő evolúciós identitásunkat.

HETEDIK FELISMEERÉS

Lényege: a valódi én evolúciójának mozgásba hozása a helyes kérdésseltevés, a tennivaló intuitív megérzése és a válaszadás folyamata révén részesülni ebben a varázslatos folyamatban, ez a boldogság igazi titka.

A kézirat kifejti a tudatos önfejlesztés szükségességét oly módon, hogy állandóan fel kell figyelni minden véletlenre, minden válasza, amelyet a világ rendelkezésünkre bocsát. Az életben nem az a nehéz, hogy válaszokat kapjon az ember, hanem az, hogy helyesen ismerje fel, mi a kérdés. 'Ha jó a kérdés, mindig megérkezik a válasz.'

Még az egyáltalán nem 'tudatosodott' emberek is képesek belebotlani a megfelelő válaszba, visszamenőleg helyesen értékelni a véletleneket. A Hetedik felismerés azonban akkor érvényesül, ha az ember már abban a pillanatban megérti a választ, amikor az felmerül (a szinkronicitás azonnali felismerése). Ez emeli 'magasabb' szintre a mindennapi életet.

A kézirat a válasz megkapásának módjaként beszél az álmokról is. Azt mondja, hogy össze kell hasonlítani az álmunkat életünk történetével. 'A rossz álmok hordozzák a legfontosabb üzeneteket.'

Nem csak az álmok nyújtanak útmutatást az ember számára, hanem a gondolat és az intuíció is. A kézirat szerint, mindenkinek sokkal több ilyen sugallata van, mint hinné. Ahhoz, hogy felismerjük őket, megfigyelői álláspontra kell helyezkednünk. Ha eszünkbe ötlük egy gondolat, fel kell tenni a kérdést miért? A megfigyelői álláspont segít lemondani a vágyról, hogy mindent magunk irányítsunk.

A negatív gondolatokat, a félelem képeit meg kell semmisíteni abban a pillanatban, amikor felmerülnek. Azután a tudat által egy másik, kedvező és kellemes képet kell a helyére képzelni. Az ember nemsokára eljut oda, hogy az intuíció, csupa pozitív dolgokat sugall majd. Ha ez után mégis előfordul, hogy negatív kép keletkezik – mondja a kézirat – azt nagyon komolyan kell venni, és nem szabad követni. (Ha pl. megérzése révén teherautó roncsai között látja magát és nem sokkal ezután teherautón, akarják elvinni valahova, akkor arra a kocsira nem szabad felszállni!)

Minden velünk kapcsolatos eseménynek jelentősége van, és valami módon minden a kérdéseinkre vonatkozik. Ez különösen azokra a dolgokra igaz, amelyeket rossznak minősítünk.

A Hetedik Felismerés kijelenti, hogy minden eseményben, legyen az bármennyire negatív, meg kell találnunk a pozitívumot.

NYOLCADIK FELISMERÉS

Lényege: a többi emberhez való újszerű viszonyulás révén lehet kihozni belőlük a lehető legjobbat. Ez a kulcsa annak a titokzatos folyamatnak az állandó működéséhez, hogy a válaszok mindig megérkeznek.

A kézirat elmagyarázza, hogyan segítsünk azoknak, akik meghozzák számunkra az általunk

keresett választ. Ne utasítsuk el a fényességet hozókat, ha ők keresztezik utunkat, mindig hordoz valamilyen nekünk szóló üzenetet. Véletlen találkozások nincsenek. De az, hogy át tudjuk-e venni az üzenetet, attól függ, miként reagálunk ezekre a találkozásokra.

Ha az ember mélyebb szinten figyel meg valakit, észre veheti a valódi énjét a magára öltött álcák alatt. Ha erre a szintre koncentrálunk, a vizsgált személy arcának finom rezdüléséből kiolvashatjuk, hangjának más csengéséből meghallhatjuk, mit gondol, mi az igazság.

Úgy koncentráljunk az emberekre, hogy egyúttal energiát küldjünk nekik. Ha valaki ellen-szenvet vált ki belőlünk, ne visszatetsző vonására koncentráljunk, ne haragosan nézzünk rá, hanem vegyük észre szépségét vagy más értékét, és ily módon energiát küldjünk felé. Ehhez már bizonyos 'lelki nagyságra' kell tudnunk szert tenni.

Az ember beszéljen, ha rajta a sor, és sugározzon energiát, ha valaki másnál van a szó. Az így együttműködő emberpár vagy csoport tagjainak emelkedik az energiája és rezgésszintje. Ily módon mindenki egyéni energiája egy közös energiabankká egyesül. Itt minden csoporttag tudja, mikor szólaljon, meg és mit mondjon. Ez a tudatos társalgás, amelyben mindenki igyekszik a többiekkel a lehető legtöbbet kihozni, ahelyett, hogy 'uralomra' törne fölöttük. Így létrejönnek a szerelmi kapcsolatnál is említésre kerülő 'szuperszemélyek' vagy más néven – a múltból ugyan némi pejoratív felhanggal csengő, de valójában igen pozitív egyének – a 'magasabb rendű személyek'.

A kézirat itt lényegében egy teljes, új etikát ír le. Az Interperszonális Etika arról szól, hogy még több üzenet jusson el mindenkire. Ha az emberek eszerint bánnának egymással, az mindenkinek a fejlődését elősegítené.

A Nyolcadik felismerés óva int attól, hogy – esetleg elvakult kötődéseink (személyhez, elvhez, stb.) miatt – megtorpantsuk fejlődésünket.

Fontos rész a gyerekekkel való bánásmód. A felnőtt egyszerre csak egy gyerekre tudja összpontosítani a figyelmét. Ha a felnőttek számához képest túl sok a gyerek, akkor a felnőttek túlterheltté válnak, és nem tudnak elegendő energiát adni, a gyermekek pedig versengeni fognak a felnőtt idejéért. Emiatt az emberek megtanulják kitégítani a család kereteit a vérrokonság határain túlra

is. Így mindig lesz valaki, aki képes teljes figyelemmel fordulni a gyermek felé. Egyébként – a gyermek fejlődése szempontjából – jobb is, ha nem minden energia származik ugyanattól az embertől. Gondoskodjék azonban bárki a gyermekről, teljes figyelmét neki kell szentelnie!

A kézirat megmagyarázza a szerelmi kapcsolatok problémáját is. Amikor felüti fejét a szerelem, a két ember tudattalanul árasztja egymás felé az energiát. Ez egy igen feldobott érzés, melyre sokan áhítoznak és ezért – sokszor bármi áron is – keresik a szerelmi kapcsolatokat. Az emberek zöme ezt a 'felpörgetett' érzést a partnertől várja és elvágja magát az univerzális energiaforrástól. Idővel a szerelmi energia általában fogyatkozni kezd. Ezt megakadályozandó, a szerelmesek többnyire hatalmi drámájukhoz folyamodnak, amivel manipulálják egymást és a szükséges energiát maguk felé terelik. A kapcsolat – rossz esetben – hatalmi harccá válik. E szerelemmel kapcsolatos problémánk még gyerekkorunkban kezdődött otthon- a családban. Az ottani 'energiaharok' miatt nem voltunk képesek integrálni önmagunk ellenkező nemű oldalát. Azért tud az ember kötődni az ellenkező nem valamelyik tagjához, mert tulajdonképpen szüksége van az ellenkező nemű energiára.

Létezik azonban az Univerzummal harmóniában élő emberi lényben az a misztikus energia, amelynek belső forrásából elvileg mindenki méríthetne, és amely kétnemű férfi és női egyszerre. Ha spirituális fejlődésünk megfelelő, akkor meg tudunk nyílni mindkét energia irányában, de az evolúciónk kezdetén ez még nehéz. Idő kell ahhoz, hogy az integráció folyamata végbemenjen. Az igazság az, hogy eddig mindannyian megrekedtünk azon a fejlődési fokon, amikor az ellenkező nemű energiát önmagunkon kívül keressük, a nő egy férfiban, a férfi egy nőben. (Jó esetben, ugyanabban a partnerben, legrosszabb esetben – szexuális torzulásként – ugyanolyan nemű partnerben).

Fejlődésünk kezdetén automatikusan kezdtük elfogadni az ellenkező nemű energiát. Ez is természetesen árad be lényünkbe a világmindenségből. De – a dolgok kellemesebbnek tűnő megoldásként – ha felbukkan egy olyan ember, aki közvetlen formában kínálja ezt az energiát, akkor könnyen elvágjuk magunkat az univerzális forrástól.

A kézirat szerinti megoldás, saját erőnkől kell teljessé tennünk magunkat. Szilárd, őszinte alapra kell helyeznünk kapcsolatunkat. Ha ezt megtesszük, akkor emberi kapcsolataink magasabb rendűek lesznek. Ha – adott esetben – ilyen alapon vesz részt mindkét fél a szerelmi kapcsolatban, akkor a férfi és a nő, mint egy 'szuper-személy' működik, és ez nem téríti le egyik felet sem saját egyéni evolúciós útjáról. Csak azok létesíthetnek ilyen kapcsolatot, akik tökéletesen felfedik önmagukat, és nem titkolják, miért teszik azt, amit tesznek. Csak őszinte alapon lehet kölcsönösen bizalommal teli kapcsolat. Ily módon válhatunk újra szabadabbá és a világmindenséggel összekapcsolódottá.

Az ember társas lény, de csak arra 'méltónak' jut vele teljes harmóniában élő társ. Ehhez 'fel kell nőni' mindkét félnek. A társsal élő embereknek olyan tiszta lelkiismerettel, odaadón kell viszonyulniuk egymáshoz, mint saját magukhoz. Úgyis mondhatnánk, hogy társukat mintegy önmagukon belül kell hordozniuk. Így léphet, előre mindkét fél az evolúcióban és találhatja meg örömet, mivel képes kölcsönös harmóniát termelni.

Összefoglalva: a másokhoz való viszonyulásunk szabja meg evolúciónk ütemét. Gyakoroljuk az energia áramoltatást! Az ember tudatosan sugározzon energiát a többieknek. (Pl. haragos, intrikázó embernek a lehető legtöbb energiát kell küldeni. Ha megérzi, hogy az energiához úgy is hozzájut, könnyebben felhagy a mesterkedéssel.). Ha megcsodáljuk egy ember megjelenését, tartását, ha valóban órá koncentrálnak, mígnem alakjának, vonásainak egyedisége felragyog, akkor adhatunk neki energiát, felemelhetjük.

Ehhez az első lépés természetesen az, hogy a magunk energiaszintje magas legyen. Ez esetben megindíthatjuk az energia áramlását önmagunkba, és rajtunk keresztül a másik emberbe. Minél inkább gyönyörködünk a másik ember teljességében, belső szépségében, annál több energia árad belé és természetesen belénk is. Ezért nem is tehetünk jobbat önmagunkkal, minthogy másokat szeretünk, hogy árasztjuk feléjük az energiát. Az energia kivetítése óriási hatást gyakorol az egyénre. Ha az emberek – hátsó szándék nélkül – tudatosan alkalmazzák ezt a módszert, hihetetlen magasságokba képesek emelkedni, miközben egymást építik és maguk is épülnek.

KILENCEDIK FELISMERÉS

Lényege: az emberi kultúra következő évezredbeli megváltozása a tudatos evolúció hatására.

A kézirat egy új életformát ír le. Az emberiség önként lecsökkenti majd a lélekszámát (pl. csak annyi gyermek születik, akikkel megoldható az intenzív foglalkozás). Így mindenki a Föld legszebb, energiában leggazdagabb helyein élhet.

Intuíció által vezetett minden ember pontosan tudni fogja, mit tegyen és mikor. A történelem során sok látnok pillantott már meg ilyen ill. ehhez hasonló világot (Marx is), de az utópia megvalósításának módját sohasem sikerült megtalálni.

Az emberek nagy tömegei változtatnak majd foglalkozást. Ha ugyanis az intuíció világosan közli az egyénnel, hogy ki Ő és mit kellene tennie, akkor nagyon gyakran előfordul, hogy rájön, nem a megfelelő pályán van és a fejlődése érdekében más munkát, kell választania.

Nagyfokú automatizálás (komputerizálás) megy végbe, melynek célja: felszabadítani az emberek idejét, hogy más foglalatosságot csinálhassanak. A munkaidő lerövidül: egy teljes munkakört két-három ember fog ellátni.

Az emberek a számukra fontos felismerésekért önként adakoznak. Amikor az ember ad, ugyanakkor kap is, mert ez az energia működésének elve a világmindenségben. A Kilencedik Felismerés szerint, ha egyszer elkezdünk folyamatosan adni, attól kezdve mindig több fog beáramlani, mint amennyit egyáltalán szét tudunk osztani.

Az a legfontosabb, hogy meglássuk ennek az életmódnak az igazságosságát. Nem azért vagyunk ezen a bolygón, hogy kiépítsük a magunk 'személyi kultuszát', hanem azért, hogy fejlődjünk.

A kézirat nem tagadja, hanem inkább megvilágítja az egyház tanításait a teljes igazság a tudományos és a vallásos világszemlélet szintézisében.

Isten az evolúció által teremtette a világot és teremti még ma is. A Szentírás arról szól, hogy az ember hogyan tanulhatja meg befogadni Isten energiáját, Isten akaratát (Az Isten energiájára való fogékonyság tetőpontját Jézus élete jelentette).

A kézirat sok vallás lényegét megvilágítja. Minden vallás arról szól, hogy az emberiség kapcsolatot keres valami 'magasabb' forrással. Továbbá minden vallás azt mondja, hogy Istent belül

kell érzékelnünk mely érzékelés, kitölti az embert, és többé teszi, mint azelőtt volt. A kézirat szerint valamikor a történelem folyamán egy 'mennyei ember' meg fogja mutatni az Isten energiaforrására való rákapcsolódás igazi módját, és maradandó példát mutat arra, hogy ez lehetséges (Ez volt Jézus).

A Kilencedik Felismerés elárulja perspektívánkat, mi emberek vagyunk az egész evolúció csúcspontja. Az anyag kezdetben gyenge formát öltött, aztán egyre bonyolultabbat (ásványok, kövek, növények, állatok, emberek). Minden fejlettebb forma az előzőnél magasabb rezgésszinten működik.

A fejlődés először fizikai szinten folyt majd mentális síkra terelődött. Most pedig az egész folyamatot behozzuk a tudatba. Az egész emberi történelem a tudatos evolúcióra készített fel bennünket. Az a sorsunk, hogy állandóan emeljük energiaszintünket. Ahogy emelkedik az energiaszint, úgy emelkedik testünk atomjainak rezgésintje is. Így egyre könnyebbé, egyre inkább tisztán spirituális lényekké válhatunk. Miközben az emberek rezgésintje emelkedik, akár teljes embercsoportok is, akik elérték a megfelelő szintet, hirtelen láthatatlanná válnak azok számára, akiknek rezgése alacsonyabb szintű (szétválás). Az eltűnt csoport tagjai azonban úgy látják, hogy még mindig ott vannak, csak éppen könnyebbnek érzik magukat.

A Kilencedik Felismerés szerint a megmaradó emberek a harmadik évezredben elérik ezt a magasabb rezgésszintet, a hozzá legközelebb állók csoportjaival közösen. A történelem folyamán egyes kultúrák már el is érték ezt a rezgést a Maják, pl. együtt léptek át. Egyes egyének szórva nyos átlépése most is előfordulhat, de az emberiség általános átlényegülése csak akkor valósulhat meg, ha teljesen megszüntetjük a különböző félelemérzeteket (A félelem, harag, irigység, stb. nagy mértékben lecsökkenti az ember rezgését), ill. ha minden körülmények között fenn tudjuk tartani a kellő rezgésszintet.

Minél több szépet, jót vagyunk képesek észlelni és teremteni, annál inkább fejlődünk. Minél jobban fejlődünk, annál magasabb a rezgésintünk. Kitágult érzékelésünk végül megnyit bennünket a 'Mennyország' számára, amely ma is itt van előttünk, csak éppen egyenlőre nem látjuk,

nem ismerjük fel?

TIZEDIK FELISMERÉS

Létezik egy Tizedik Felismerés is, mely nem írásos formában 'Jött le'. Ezt a hivatkozott könyv nem tárgyalja, csak utal rá. A kézirat azt sugallja, hogy a felismeréseknek el kell terjedniük az emberek között. Mindannyiunknak meg kell tenni mindent a fejlődésért. A változást magunkon kell kezdeni.

Lényege: Őrizni a látomást.

A Tizedik Felismerés által arra eszmélünk rá, hogy az emberek a történelem folyamán mindvégig arra törekedtek, hogy ezt a megélt spiritualitást meghonosítsák itt a földön. Mindannyian feladattal érkezünk ide, és ahogy egyre tudatosabbá válik bennünk ez a felismerés, így egyre pontosabban felidéződik bennünk a születési látomás: az, hogy mit akartunk elérni életünkben. Később felidézhetjük a közös világlátomást is, amely szerint az új kultúra a Fénymunkások támogatásával, mindannyiunk együttműködése által jön létre.

Tudjuk: az a feladatunk, hogy tudatosan, imával őrizzük ezt a látomást.

TIZENEGYEDIK FELISMERÉS

Lényege: Az imamezők kiterjesztése.

A Tizenegyedik Felismerés arról szól, hogy pontosan miként őrizzük a látomást. Vallási szövegek, versek, a filozófusok művei évszázadok óta beszélnek egy bennünk lévő, szunnyadó képességről, amelynek rejtélyes működése által befolyásolhatjuk, hogy mi történik a jövőben. Neveztek ezt a képességet a hit erejének, pozitív gondolkodásnak, az ima hatalmának. A tapasztalatok szerint az ima erejét a szándékmezők adják, amelyeket kiterjeszthetünk, és meg is erősíthetünk, különösen olyankor, ha másokkal együtt egy közös látomásban egyesítjük erőnket. Ez az az erő, amelynek révén őrizzük a spirituális világ látomását, gyűjtjük az energiát önmagunkban és másokban, hogy ez a látomás valósággá váljék. Arra kell törekedni, hogy az emberek nyitottá váljanak – a fejlődést biztosító – energiával való összekapcsolódással. Ha nem így történik és az emberiség továbbra is empátia nélkül, a másokon való keresztül gázolás negatív hatását növeli, valamint a bolygó kizsákmányolását fokozza, azt nem éli túl.

GÖÖZ Lajos*

TOKAJ HEGYSÉG ELŐTERÉNEK TERMÁLVÍZ ADOTTSÁGAI

Évtizedek óta tervezzük, hogy Tokaj város és környezetében – amennyiben a geológiai és egyéb adottságok ezt lehetővé teszik – termálvizet tudjunk feltárni. Tokaj város ugyan a Világörökség része (rendkívül kedvező a fekvése, évezredes szőlőkultúrája van, a két folyó – Bodrog és a Tisza – mint idegenforgalmi vonzerő), mégsem készíti az ide látogatókat arra, hogy hosszabb ideig tartózkodjanak a városban. Arra gondoltunk, hogy ha esetleg ezt össze lehetne kötni valamilyen fürdő-kultúrával, balneológiai beruházással, vízgyógyászattal ez nagyon sokat segítené a város idegenforgalmán is.

Északkelet-Magyarországon már 1922-ben voltak geofizikai mérések. Mélyfúrásos tevékenység 1934-ben kezdődött a Tisztaberek 1-es számú fúrás lemélyítésével. Ezt követően már számos fúrás mélyítették le, 1988-ban már közel 20 ezer métert tettek ki a lefúrt méterek.

Mindezek ellenére a mai napig sincs tiszta képünk a heglábi térszín nagyobb mélységű földtani szerkezetére, különösen a nyugati Szerencs, Tokaj, Rakamaz környékére vonatkozóan.

Nem sok információt adnak a vízkutató sekélyfúrások. A fúrások általában megálltak a felső pliocénban. Tokaj város belterületén 2006-ban lemélyítésre kerültek sekélyfúrások, a zsinagóga udvarában 120 méter mélységig. Ez csak abból a szempontból figyelemre méltó, hogy 61 méternél mélyebben már feltárták a szálban álló, alacsony porozitású riolitos-dácitot. A geotermikus gradiens 0,05 K/M. Még mindig hiányos Északkelet-Magyarországra főleg pl. a Nyírségre értelmezhető földtani kép. Mint tudjuk – és közismert –, hogy az egész térségben rendkívül erőteljes vulkanizmus zajlott le a neogén időszakban, aminek vulkáni anyag felhalmozódása jellemző, és megnyilvánul a nagy vastagságú miocén összletben. A nagyecsedí CH-Kutató fúrás 4000 méterben még

mindig vulkanitot harántolt. A paleozoos képződményeket évtizedeken át (pl. az északkeleti területen) nem sikerült közvetlenül a fúrásokból megismerni, csak a '90-es években a Komoró-1 fúrás tárt fel karbonkori rétegeket, 3262-3446 méter között. Itt sikerült feltárni először, valamint ugyan ebben a fúrásban a triász réteget is, közel 40 méter vastagságban. E felett helyezkednek el a már említett, ismert vulkáni képződmények általában ezen a területen 1362 méterig, s majd e felett pedig a pannon üledékek.

Sárospatak mellett, Végardónál a kutatások feltárták a triász dolomit rétegekben meleg vizet. Ennek a rétegnek a lefutását egyelőre sajnos nem ismerjük. Feltételezhető – mint említettük –, hogy Bodrogkeresztúr irányában a tokaji Nagy-hegy mögött helyezkedik el ez a vonulat. Ez egy kissé távol van a vizsgált területtől, s a sárospataki-végardói fürdő vízáadó középső-triász töredezett mészkő-dolomit rétegeinek a Bodrog törésvonalában történő követése – mint említettük – és Bodrogkeresztúrnál történő esetleges fúrásos feltárása, geofizikai mérések hiányában rendkívül kockázatos. Mint ismeretes, jelenleg egy kb. 1800 méteres fúrás lemélyítése és termelő kút kiképezése kb. 50 millió Ft-ba kerül. Így mindenképpen az a megoldás és sokkal takarékosabb módszer, hogy Szerencs, Tokaj körzetében a problémát geofizikai vonalak bemérésével tisztázzuk.

Tokajtól délkeletre eső területen – mint ismeretes –, a Nyírség területén a vulkáni képződmények – már említettük – kivételesen nagy tömegűek. Csiki Gábor szerint itt voltak a megyén kitörési központok. Ez több helyen meghaladja a 3000 métert. Az ezt követő időszakban (a pliocénban) amikor utoljára borította el a tenger a medencét (erre a korra esik tulajdonképpen a Magyar-medence kialakulásának legjelentősebb, süllyedésszerű időszaka), a Pannon-tenger borítja el a területet. A pannóniai beltenger és az ezt követő különböző elöntések – főleg a „Levantai-tavak” – több ezer méter vastagságú üledéktömeget zártak el, agyag, agyag-márga, homok, homokkő rétege-

* GÖÖZ LAJOS PROFESSZOR EMIRÁTUS, AZ Oxfordi Egyetem vendégtanára

ket hátra hagyva. A mélyfúrások alapján ezeket az üledékeket három emeletre tagolják, így az Alsó-pannónia, a Felső-pannóniai és a levanteire.

Termálvíz-feltárás szempontjából ezek a tagolások, elkülönítések rendkívül fontosak, azért, mert vízadó rétegek elválasztása is tulajdonképpen ennek alapján történhet. Az Alsó-pannonban általában finomabb szeműek a kőzetek, az üledékek faunája pedig szegényebb. Az alsó-pannóniai agyag-márga, márga és homokkő rétegek ezen a területen helyenként nagy vastagságban töltik ki a medencerészeket. Észak-alföldi részeken ezek kivastagodása már nem jelentős. Egyre vékonyabb a vízadó rétegek szempontjából fontos Felső-pannon kifejlődés is. Termálvíz felhalmozódás szempontjából tehát a rendkívül fontos események a Felső-pannonban voltak a területen. Ez a harmadidőszakra esik. Az Alsó-pannóniai tenger már csökkent sósvizes rétegei felett a Felső-pannóniai rétegek általában durvább szeműek, változatosabbak, és faunában is gazdagabb. Gyakran az egyes emeleteken belül is az agyagos és homokos rétegek sűrűn váltakoznak. Később pliocén végén a levantai emeletben a folyóvizek feltöltő munkája érvényesül. A pannóniai tenger elzáródott, és felszakadozott édesvízi tavakra.

A manapság Zempléni-hegységként emlegett, de a geológusok terminológiájában a Tokaji-hegység elnevezéssel a Hernád völgyétől az országhatárig húzódó Északkeleti-középhegység (tehát legészakibb és legkeletibb táját) – mint ismeretes – döntő többségében vulkáni vidéket, a belső kárpáti vulkáni koszorúhoz tartozó Eperjes-tokaji heglánc déli részeként ismerjük. Az országhatár közelében ismert kristályos rétegek anyaga minden bizonnyal a földtörténeti ókornál is idősebb proterozoos üledék. Ezt igazolja a vilyvitányi fúrás elemzése is.

A jelenleg is látható, és jellegzetes uralkodó vulkáni terület, hegységvonulata a miocén második felében kb. a felső-bádeni és szarmata időben 14-10 millió éve következett be. Mondhatjuk azt is, hogy időben átnyúl a pannonba is. A legidősebb vulkáni kőzetek főleg andezit, dácit, riodácit összetételűek, a fiatalabbak többségükben riolitosak. A láva és tufaképződmények össz vastagsága igen jelentős, mintegy 3 km. A vulkáni hegyvidéktől térbelileg kissé elkülönülő tokaji

Nagy-hegy vagy más néven Kopasz-hegy fő tömege andezit és láva kőzetekből áll. Ezt harántolták a már említett (a tokaji zsinagóga földhővel történő fűtésével kapcsolatos) sekély fúrások. A kőzetek kora mintegy 10 millió év. Természetesen jó minőségű andezitet is feltártak itt, éppen Tokaj város hatalmas kőbányájánál láthatók, amit egykoron a Tiszán uszályokkal szállítottak el, és az andezitre több méter vastagságban lösz rakódott. Ezen folyik a tokaji szőlő termesztése is. Azt is meg kell említenünk, hogy a déli lejtőkön azonban nem a löszön, hanem a jégkorszaki máladék talajon, a nyírokon termesztik a szőlőt.

Most nem térnénk ki azokra a jelentős és kitűnő munkát végzett geológusokra, eredményeikre, akik például a Magyar Állami Földtani Intézet által elindított (1958-ban) megkezdett 25 ezres méretarányú földtani térképezésben játszottak jelentős szerepet. Ezek még akkor főként a nyersanyag-kutatást szolgálták.

A termálvizek feltárása szempontjából lényeges a hegyszerkezet tektonikai jellegének megismerése, és az összefüggések tisztázása. A szerkezeti vonalak közül a legjelentősebb a közel északnyugat-délkelet irányú vonal, ezt más néven Szamos-vonalnak is nevezik.

E törés mentén lezökkenő rétegek délnyugat irányúak. Sárospataknál – a már említett – kiemelt helyzetű, triász rög található, mintegy 500-700 méter mélységben. Ezzel párhuzamos lefutású nyugatabbra a Radvány-patak irányát követő vonal. Ez szintén délnyugat irányú, itt az alaphegység már 1500 métert meghaladó mélységbe sülylyedt.

A pleisztocénban, pontosabban a pleisztocén végén új korszak következett be a felszín fejlődés vonatkozásában. A peremi területekről a kárpáti övből lepusztuló, felhalmozódó üledéktömeeggel az ős Tisza bejárta az egész területet, még a Taktaközt is, és ebben a folyamatban az ős Bodrog is nagy szerepet játszott. E folyamat részletezését most mellőzve, a végardói (Sárospatak melletti) fúrásból kiindulva, ami egyesek számára – a termálvíz feltörése miatt – meglepetést is keltett, ebből kiindulva kellene meghatároznunk, hogy milyen irányba induljunk el az esetleges termálvíz feltárása szempontjából fontos rétegek kutatása te-

kintetében, tehát hol lehetne magasabb hőértékű hévíz feltárására számítani? Meg tudánk-e találni ennek a törésvonalnak a folytatásában egy hasonló szerkezetű, középső triász üledékes mészkő-dolomit kifejlődést?

Így merült fel tehát, hogy a kutatást itt Tokajtól északkeletre Bodrogkeresztúr körzetében szeizmikus vagy geoelektromos mérésekkel volna szükséges folytatni, s ennek alapján megvizsgálni, hogy létezik-e (és milyen formában) ez a törésvonal a tokaji Nagy-Kopasz-hegy mögött. Ennek érdekében az alaphegység helyzetének tisztázása is szükséges. Itt a mérés szempontjából már Szerencstől kiindulva Bodrogkeresztúr irányába volna szükséges egy refrakciós vonal kitűzése és bemérése. Ennek segítségével meg tudánk állapítani ennek a törésnek a jellegét és mélységét, s erre az irányra merőlegesen egy rövidebb mérési vonal kitűzése is célszerű lenne.

Egy másik kutatási koncepció az ellenkező oldalon az alföldi süllyedék peremi területének, és ott meglévő a pannon üledékek elhelyezkedését vastagságának tisztázását célozza meg. Ez választ adhatna arra, hogy a Tokaji-hegység heglábi szintjénél (Rakamaz irányában) a Tisza felé nagyobb mélységben milyen volt a süllyedés mértéke. Illetve a hegységtömeg kiemelkedésével összefüggésben a terület lezökkenése, esetleges lépcsős törésének viszonyaira, valamint, hogy milyen volt az alsó-pannon és a felső-pannon rétegek felhalmozódási sebessége, rétegvastagsága, tömege, mélysége. Még mindig sajnos minderre nem tu-

dunk választ adni.

Ezeknek a kérdéseknek a tisztázása szempontjából nagyon fontos kutatási módszer lehet a szeizmika, geoelektromos, gravitációs módszerek szükség szerinti alkalmazása. A nagy ellenállású szinteknek a kimutatása, illetve ezek adatainak megismerése, interpretálása.

2004-ben a MOL Tokajtól délkeleti irányban szeizmikus méréseket végzett ezen a területen, a legmodernebb vibroszeiz eljárással, módszerrel. A célkitűzésük az volt, hogy a kiemelt helyzetben lévő vulkáni hegységterület és az alföldi süllyedék-terület kapcsolatrendszerét, lejtő viszonyait nagyobb mélységben is értékelje és vizsgálja, az esetleges szénhidrogén-tároló szerkezetek kimutatása céljából. A MOL mérések kiterjedtek egészen a hegységperemi területekig. Ennek alapján lehetne csak olyan határozott véleményt kialakítani, amelyek lehetővé tennék a vízföldtani szempontból történő értékelését is a pannon üledéknek. Ez azért is érdekes, mert Tiszanagyfalutól kb. 12 kilométerre elhelyezkedő pannon üledékek vastagsága már rendkívül kedvezőek a hévíz-feltárás szempontjából. Tehát Tokajtól délnyugati irányban, pl. Tiszavasváriban már több mint 88°C-os termálvizet sikerült feltárni. E tekintetben ott már nagyon kedvezőek a viszonyok.

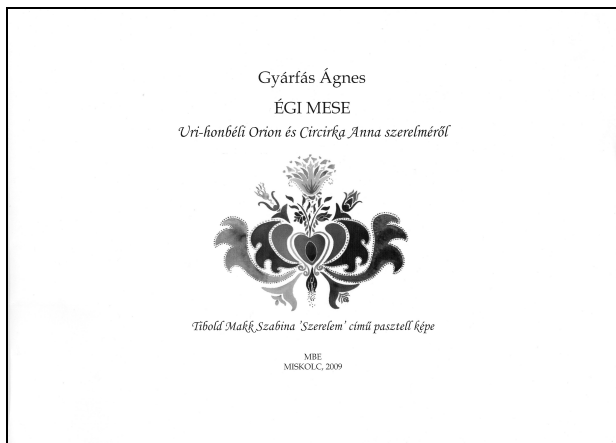
Tekintve, hogy a hévíz-felhasználás általában lokálisan a leggazdaságosabb, de ma már figyelembe lehet azt is venni, hogy pl. magyar gyártmányú hőszigetelt csöveket alkalmazva elvezetjük a hévizet távolabbi fogyasztóhoz; 4 km-en mindössze 1,8°C hőveszteséggel lehet számolni.

Tokaj látképe

ÉGI MESE Uri-honbéli Orion és Circirka Anna szerelméről GYÁRFÁS ÁGNES könyvbemutatója

Bevezető a 2009. 06. 30-i könyvbemutató alkalmából

A könyv borítója

A könyv szerzője Gyárfás Ágnes bölcséletkutató, tanár és a jelen évben 20. születésnapját ünneplő, hazánkban sok tekintetben egyedülálló Miskolci Bölcsész Egyesület alapítója és elnök asszonya. Létrejöttét a két kötetes VIZEK KÖNYVE tudományos alaposságú munka továbbgondolása inspirálta, melynek csillagporos, fontos üzeneteivel a mese szövetébe ültetve, annak eredendő eszközeivel korosztályokon átívelve, a lelkek mélyére képes hatolni. Népünkben genetikailag lappangva, ősi ösztönöket ébreszt, és gondolatokat indít el őstörténetünktől megfosztott önazonosságunk csodálatos rátalálására, mai nyelvünk őse, kultúrája, ősvallása tekintetében is.

Szerte nézünk és keressük a földön saját fajunkat, a hajdan hatalmas turáni nép garját, de a köztudatból, s az emberiség valós történelméből is hamissággal kirekesztett eleinket anyagi valójukban leginkább csak a genetika modern eszközeivel lelhetjük föl. Nekünk Magyaroknak itt vannak a sejtjeinkben a szittyák, hunok, az avarok, de sok népben megtalálhatók még rajtunk kívül is lenyomatuk, hiszen a hunok az ősi emberiség egyik legnagyobb népe. Jelen vannak a kaukázusi népek, az ujugurok, a hinduk és szikhek, kurdok, az ukránok, lengyelek (kik valójában szarmaták) és a teljesség igénye nélkül a horvátok között is. A székhelyekben, kik köztudottan Attila hunjainak, Csa-

bának népe. Sok esetben az ősi nyelv elvesztése után nyelvcsere történt, pl. a lengyelek, ukránok, horvátok esetében, (és a bolgároknál is) s ma sajnos a köztudatban a szláv népesség részeként tartják őket számon.

A legfőbb felsorolt nép ma nem tartja a történelmi-lelki-gondolati folytonosságot a történelem előtti saját őseivel, nincs birtokukban az ősemlékezet az élő néphitben, s már oly messze járnak hajdani önmaguk, őseik szellemiségétől.

Azt hiszem mindannyian érezzük, hogy mintha a mai világból hiányozna annak jobbik fele. Szükség van az emberiség újjászületésére, ismét éppé, egészsé formálására, és ehhez nyújthat nagy segítséget az ÉGI MESE nagyon is valóságos régészeti, nyelvészeti, vallási, történelmi hagyományok kutatási eredményein alapuló ismeretanyaga. A magyarság és a ma fellelhető rokon népek közös jövője: a közös múlt ismeretén, az ősvallás gyökerein, a történelmi hagyományokon, krónikákon, eredet-mondákon, regéken, népdaladákon, közmondásokon, helységneveinken, és nem utolsó sorban a mesék, és a világon csak öt helyen fellelhető ereszkedő pentaton népdalkincsünk világán alapszik. E két utóbbiban szerencsére a tudatos és módszeres pusztítás ellenére is bővelkedünk.

A magyar nép tradicionális hagyományaiban, tudatában a kezdetektől él, hogy egy ősi, az emberiség kulturális felemelkedésében, ősi tudásában eredendő szerepet játszó, égi eredetű, un. királyi mágus ősökkel rendelkezünk.

Ősapánk égi Nimród, s gyermekei a két „egytestvér” Hun és Magor. Nimródot, Góg és Magóg személyét a Biblia is említi. Eredet-mondáinkból, krónikáinkból, ismerjük és valljuk az ég és a föld közötti közvetítő állatainkat: a csodaszarvast és a TUR-UL madarat. Népmeséinkből is ismerjük az avarok griff madarát, mely a magas hegyekben fészkel, s a szakrális sólyom madarunkat, melyre sok helységnevünk is emlékeztet.

S ha már szent állatainknál időzünk, a 14 pár

un. ISTER-GAM-i oroszlán, valamint a pálosok és Mátyás királyunk címerében található holló is itt említendő meg.

Sok jó okunk van rá, hogy ne higgyük el a ránk erőltetett finnugor származás-elméletet, s a finnugor nyelvcsaládhoz való tartozást sem.

Mindezt megkoronázva, – a legnagyobb szükség közepette – újkori megerősítést kapunk népünk eredetéről történelem előtti időkből, és mesebe illő csodaként fogadjuk be a miniatűr drágakövek, kristályok sumér kori vésetei segítségével sokszorosított bitumen lapok ősi tudását, képjelírását, szimbólum rendszerét és személyes megjelenítését.

Mindez Gyárfás Ágnes tolla nyomán adatik nekünk, kinek személyét e témában – a teljesség igénye nélkül – csakis a legnagyobb úttörő munkát végző Badiny Jós Ferenc, Bobula Ida, vagy éppen Borbola János nevével emlegethetünk ezután. Az ősnyelvészet, valamint több tudományág együttes hadrendbe állításával alkotta meg tudományos munkáját, s kiemelte a csillag istenségek köréből Uri-honbéli Orion és Circirka Anna szerelmét és – igazán egyedi módon – isteni családjuk meséjét is átnyújtotta nekünk, az ősi ma g – tudásból egyre kevesebbet értő ma emberének, a könnyebb érthetőség kedvéért.

A mesék többsége eredetileg nem gyermekeknek szólt, és hallgatósága elsősorban – szertartásosság keretében előadva – felnőttekből állt, szellemi tanításokat, és hagyományaink legszentebb, féltve őrzött kincseit tartalmazta. A generációk általában szóban adták tovább, miután a tanítók szóról-szóra megtanulták azokat. Ezek a tanítások a népi hagyományok hanyatlásával gyermek mesékké váltak és a mesemondók már nem firtatták annak valóság tartalmát.

Ha tiszta nyári esteiken a kerek égboltozatot szemléljük áhítattal, mi magyarok az Isten keze által ezüst és arany porral rárótt milliárdnyi csillagból ösztönösen kiválasztjuk szívünknek és lelkünknek kedvesebbeket. A Hold, a Vénusz, és a Sziriusz a női principium különböző fázisainak hordozói, a Nap az éltető erő, a Tejút, melyet hol a hadak útjának, hol pedig égi országútnak neveztek eleink az Uri-honbéli Orion – olvassuk az ÉGI MESE címében – melynek égi párja a Sziriusz, s hűséges követőjük a Nagy- és a Kis Kutya csillagkép. De a Göncöl szekerét még Petőfi is megének-

li, s szintén fontos számunkra a Fiastyúk csillagképe, mely elsősorban a székely testvéreink emlékezetében van jelen.

A Kr.e. 3-7 ezer évvel ezelőtt Mezopotámiában élt őseink olyan ősi csillagászati ismeretekről tudósítanak, melyek még a ma csillagászaik is tudnak újat mondani. Akik pedig erre megtanították őket és emléküket, tetteiket ápolván ránk hagyták ismereteik tárházát. Úgy értelmezhetjük, hogy mindezt nem az életük részeként élték meg, hanem már ők is, mint egy történelem előtti boldog aranykor üzenetét jegyezték le.

Két dolog különösen fontos népünk, s talán a világ számára is mindebből, melyet megrendülten és kicsit elégtételt és megnyugvást is jelentő módon fogadunk be szellemünkbe.

Az egyik BOLDOGASSZONY Anyánkban megtestesülő erős hitünk, mely az évezredek alatt sem veszett el népünk lelkéből és bizony nagy baj volna, ha valaha is elfelednénk, vagy elfordulnánk Tőle. A megtisztulásunk, felemelkedésünk és közösséghez tartozásunk záloga.

Feladatunk ezért, hogy az Ő adakozó, anyai éltető és oltalmazó BOLDOG lényének szeretetét betápláljuk a felnövekvő generáció lelkületébe is. A magyar ember SZENT-HÁROMSÁG-ából nem is maradhat ki az Anya! Így érezzük és esti imáinkban is így mondjuk: Mi Atyánk, Anyánk, Jézus Urunk!

A második fontos dolog, hogy az ÉGI MESE egy újabb erős bizonyíték arra, hogy a magyar egy ragozó nyelv, és eredete a messzi múltba nyúlik vissza. Napjainkban az egyetlen a beszélt nyelvek közül, mely leginkább rokonságot mutat a közeli keleti ősnéppel. Legyen erre egyetlen példa itt: a teremtőt a sumér nyelv így írta IS-TEN, magyarul is így hangzik: ISTEN.

Álljon itt végezetül a VIZEK KÖNYVE I. kötetéből az égi pár, Orion és Sziriusz homok alól előkerült táblájának Gyárfás Ágnes által lefordított jelentése, melyet gyönyörűséggel olvasunk:

*Madár nép égi ura Atyja és
Élő vizek ágán született
Nagy Kutya turáni úrasszonya
Égi ragvogás*

Rónai Lászlóné

Mennyekbe emelő együttlét Debrecenben

Kárpát-medencei református egyházak egységesítése

*"Jöjj mondjunk hálaszót
Hű szájjal és hű szívvel
Mert rajtunk itt az Úr
Nagy csuda dolgot mivel!"*
/167. dicséret/

Egy gimnáziumi osztálytársnőmmel mindig boldogan mentünk abba a városba, ahol Isten kegyelméből egyetemi, főiskolai éveinket tölthettük, de most különösképpen nagy volt bennünk a szent várakozás. Fájó szívvel mondtuk le a gimnáziumi találkozónk második napját e nevezetes esemény kedvéért.

Debrecen most ismét betöltheti azt a nemes szerepét, amire mindig is predestináltatott! Megilletődve közelítettünk a Nagytemplom felé, ahol sok istentiszteletet hallgattam, nem kis bátorságról téve bizonyosságot (1962-1967.), bár már akkor engedett szorításából az önkény, ugyanis nem írták össze a belépők neveit a templom ajtóban. A Nagytemplom kis termében a reformáció emléknapján hányszor énekeltük bánatos lélekkel a gályarabok énekét, asszociálva az akkori korra:

„Bár hordozzad zsarnok láncát, érjen kínos rab halál,
Ha hitedet el nem játszád, utad égbe nyitva áll.
...
Emlékezz, ki népe vagy!”

Sajgó szívvel mentem el nap mint nap, ugyanis az üzemen kívül helyezett egyetemi templom mellett. A későbbiekben pedig az emeleti részén levéltári anyagot böngészttem. (Hol téli álmát aludta, hol más funkciót szántak neki.) Végre 2009-ben az Áldozócsütörtöki istentiszteletet is megtarthatták a templomtérben: ez volt az igazi nyitóeseménye a várva várt napnak.

Épp így készülődtek a szülőfalum gyülekezeti tagjai is, mert e szép napon megkoronázásképpen a Szilágysági testvérgyülekezettel is találkozhattak, utána pedig otthonaikban megvendégelhették őket.

A rendszerváltás után ugyanis gyakorlattá vált Református Egyházunk apró sejtjeiben kicsiben az, amit mindannyiunk örömeire most nagyban

megcselekedtek sok-sok előzmény után az egyházvezetőink. Mint egykoron a Nagyságos Vezérő Fejedelmünket is a talpasok inspirálták arra, ami úgy is lelkéből leledzett II. Rákóczi Ferencnek. A gondolat tettekre váltott és ahhoz való hűségéről mindannyiunknak örökbecsű példát adott.

Az ÜNNEP szervezői valamennyiünk kezébe programfüzetet adtak, megkönnyítve ezzel a tájékozódásunkat, mert bőven volt miben válogatni! A füzet fedele ősműveltségünk remekét, a Református templomaink kazettás mennyezetét idézte, s a központi motívumnak a FÁNAK a gyökerei ide nyúltak le, ezért tudott lombkoronát növeszteni ha-zánkban a reformáció.

A KRISZTUSI FUNDAMENTUM ezzel ötvöződve tette azt olyan erőssé, hogy a történelmi viharok, ellenreformáció közepette is megállhatott. A hívó a templomban a mennyezetre emelte tekintetét, s nem bámészkodás gyanánt tette azt, hanem mert tudott azokból olvasni: útmutató volt az IGE mellett s nem egyszer az ÜDVTÖRTÉNETET jelenítették meg. A zsoltárok éneklésével volt komplex a hatás.

A templom körül sátrak sorakoztak, – s nem hittünk a szemünknek – bennük fiatalok tevékenykedtek! Felvilágosító segítő munkájukkal nagyban hozzájárultak a nap sikeréhez. Köszönet érte!

Az ünnepség jelmondata: „Krisztus a jövő, együtt követjük Őt!” Nem mindenki a maga fészkén elmélkedik polarizált társadalmunkban, itt újra az EGYÜTT szóra helyeződik a hangsúly. Ennek jegyében sereglettek egybe a lecsatolt területekről is a református hívek. Melengető érzés volt olvasni – a keserves mellett – a sok-sok táblán a feliratokat: a Kárpát-medence megannyi falujának, városának a nevét. Tehát felül lehet emelkedni a hétköznapiakon, és egymásra találni; minden mesterkedés ellenére is egy kérébe kötődünk! Régóta magasodtak a kalászkok – bár sokuk csüggedten le is konyult már –, meghozva termésüket a SZEMET, a MAGOT, s íme egyházi méltó-

ságaink valóban betakaríthatták a sok-sok verejtékes munka gyümölcsét az ÉLETET. Így lehet életünk eme nagyszerű nap magasztos eszmeisége is! Ezek láttán eszembe jutott Madách Imre: Az ember tragédiájából a gonosznak szánt mondat: „Csatád hiú az Úrnak ellenében!” És Debrecenben 2009. május 22.-én kézzel foghatóan látszott a HIÁBAVALÓSÁGUK. Nyitó eseményként szolgált „Egy maréknyi föld” elhelyezése, amit ott-honról hoztak a zsinati tagok; természetesen később hasonlóan bárki megtehetette ezt. Ezután került sor az Alkotmányozó Zsinat ülésére a Nagytemplomban.

„Az Úrnak irgalmát örökké éneklek” kezdetű zsoltár eléneklése után Vad Zsigmond debreceni esperes hálát adott az Úrnak hűségéért, hogy megtartott bennünket a fájdalmas elszakíttatás és lelki próbák idején is. Kérte Istent, hogy óvjon meg a látszat egységétől!

Bölcskei Gusztáv a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke utalt a koreai református testvéreink egyetemes imaheti jelmondatára: „Egyé legyenek a Te kezében!”, valamint tolmácsolta a különböző köszöntéseket.

Kósa Lajos polgármester az esemény történelmi jelentőségét hangsúlyozta; civis öntudattal mondta, hogy Debrecen adja a helyszínt ehhez a jeles alkalomhoz, párhuzamba állítva 1849-el is! Mohács után Debrecen iskolát alapít, amelynek falára az „Orando et laborando” jelmondat került.

Majd Csomós József Tiszáninzeni Egyházkerület püspöke ismertette az Alkotmányozás menetét és az előzményeket. 1992-ben zsinati határozat született, mely szerint szükségesnek tartják „az egyházjogi értelemben soha meg nem szüntetett magyar református zsinati egység jogfolytonos újrászervezését”. Szólt a Kárpát-medencei Magyar Református Generális Konvent 2004-es megalakulásáról. 2005 az egyháztagság minden magyarra történő kiterjesztését lehetővé tevő törvények megalkotásának éve. Még ebben az évben a Debreceni Ülés zárónyilatkozata: „Reménységgel vagyunk afelől, hogy Isten kegyelméből a közös munka, a közös imádság és közös szolgálat eredményeképpen létrejön belátható időn belül az egységes Magyar Református Egyház”. A 2007-es Sárospataki Ülésen konszenzus született egyházunk jövőbeni alkotmányának alapelveiről, amit Pápán 2008-ban megtárgyalásra és elfogadásra ja-

vasol a konvent, ezután vették tervezésbe a Magyar Református Egyház Zsinatának összehívását és az alkotmány elfogadását.

Bibza István a Generális Konvent Egyházalkotmányi Bizottságának Elnöke ismertette az alkotmányt. „Minden a régi, csupán a közös zsinat új, de nem felettes szerv; a Magyar Református Egyház a csatlakozó részegyházak zsinati közössége”. Szabályozza a közös ügyeket és a részegyházak önállóságát is.

A részegyházak alkotmányra vonatkozó határozatáról Szűcs Endre az ülés lelkészi jegyzője adott tájékoztatást, miszerint a

Kárpátaljai Református Egyház,
Magyarországi Református Egyház,
Szerbiai Református Keresztyén Egyház,
Szlovéniai Református Keresztyén Egyház,
Romániai Református Egyház

már előzetesen ratifikálta a törvénytervezetet, míg a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház nem tudta elfogadni azt, de az együttműködést fontosnak tartják.

Az ALKOTMÁNY szövegét a küldöttek egyhangúan elfogadták, és az elnökségi tagok alá is írták azt.

A Szabó Sándor püspök vezette Amerikai Református Egyház is bejelentette a csatlakozást.

Végül Tonk István előterjesztette az Alkotmányozó Zsinat üzenetét és elmondta, hogy a mai nap gyümölcsét 20 évi fáradozás előzte meg és kijelentette, hogy a magyar reformátusság a reformáció kezdeti évszázadaitól fogva megtartotta lelki-szellemi egységét. Összetartozásunkat sem Trianon, sem politikai szándék (2004. december 5-ei népszavazás szégyene, amely e széles világ egy népével sem történt volna meg) nem tudta kikezdeni. Egyhangú elfogadás követte.

Alkotmányunk szerint: „Egyházunk tagja minden keresztyén, aki a Magyar Református Egyházhoz tartozónak vallja magát, éljen bárhol a világban és legyen magyar vagy más anyanyelvű!” Hisszük, hogy Krisztus gyógyító hatalma megteremti a benne való egységünket is. Hisszük, hogy ha Őt követjük, a megbékélés eszközei lehetünk minden körülmények között!

Ezek után következett a szimbolikus erejű „Református egyesítő menet” a Belváros körül a négy hazai egyházkerület püspökeinek vezetésé-

vel.

Állomáshelyek: Kárpátalja (Beregszász)
 Felvidék (Komárom)
 Délvidék (Bácsfeketehegy)
 Erdély (Kolozsvár)
 Pártium (Nagyvárad)

Az állomáshelyeket haranglábak szimbolizálták, ahol az elszakított részek egyházi vezetői várták az érkezőket, majd együtt folytatták az útjukat. (A programfüzetben fellelhetők voltak az énekek – apad a fiatalok templomi énektudása! – „Isten szívén megpihenve, forrjon szívünk egybe hát!” zengte a menet.

Ezután Tonk István az Erdélyi Református Egyházkerület főgondnoka az egybegyűlteknek a templom előtti színpadon felolvasta a Zsinat Üzenetét és kihirdette a Magyar Református Egyház létrejöttét. Ezt követően minden torokból felzendült az immár reformátusok HYMNUS-aként számon tartott 90. Zsoltár. A köszöntők között volt a megingathatatlan Tőkés István nagy erejű szónoklatával. Mély érzések törtek fel belőlünk a soron következő Kárpát-medencei Egyesített Református Kórus szereplése hallatán is.

A nap nagyszerűségét volt hivatva emelni SZABADTÉRI ÜNNEPI ÚRVACSORA OSZTÁSSAL egybekötött istentisztelet.

Szolgálattelvők: Vad Zsigmond, Pap Géza Erdélyi Református Egyházkerület püspöke, Steinbach József Dunántúli Ref. Egyházkerület püspöke, Csűry István Királyhágómelléki Ref. Egyházkerület püspökhelyettese, Csomós József püspök, Fazekas László Szlovákiai Ref. Ker. Egyház püspöke, Szabó Sándor püspök, Szabó István Dunamelléki Egyházker püspöke, Csete Szemesi István Szerbiai Ref. Ker. Egyház püspöke, Zán Fábián Sándor Kárpátaljai Ref. Egyház püspöke.

Igehirdető: a házigazda s egyben a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkészi elnöke: Főtiszteletű Bölcskei Gusztáv püspök volt. Vezérige: „Testvéreimet keresem.” (József története) „Ha nem testvéreinket keressük, vagy elvitatjuk egymástól múltunk, nyelvünk, kultúránk, hitünk jogát, akkor semmi újat nem tudunk kitalálni, akkor csak a régi nótát fújjuk tovább...Krisztus követségében járunk, aki maga is test-

véreit kereste, abban a világban és amikor az keresztre feszítve kivetette magából, úgy válaszolt, hogy feltámadása után mellénk szegődött. Ez a mi reménységünk, ez marad a VILÁG REMÉNYSÉGE ma is”.

A magyar reformátusságot egy képhez hasonlította, amelyet 79 évvel ezelőtt kiszakítottak a keretéből, de most újra keretet kapott. „A keret tehát nem dísz a képnek, hanem óvja és tartást ad neki. Ilyen keret ez az Egyházalkotmány is, amelyik segít összetartani és kiábrázolni Krisztusban megnyert egységünket”.

A nap koronája a szabadtéri istentisztelet volt, amelyhez foghatót csak a Magyar Millennium idején a Református Világtalálkozó alkalmából az FTC pályán éltem át. Az a nagyszabású rendezvény Hegedűs Lóránt a Dunamelléki Ref. Egyházkerület akkori püspöke nevéhez fűződött.

Az ünnepi esemény kapcsán a szervezők mindenre gondoltak, kétszáz önkéntes munkája is benne volt. Bőséges közösségi-, és kultúrprogram álltak rendelkezésünkre. Négy színpadon folyt tánc-, népzene-, egyházzenei program és színelőadás stb. A Nagytemplomban orgonahangversenyek, kórusművek, népénekek voltak hallhatók legnagyobb örömünkre. Bő volt a kínálat nemcsak a himnikus egyházzeneben, hanem a múzeumi kiállításokból is.

A Nagytemplom toronygalériájában makett kiállításban gyönyörködhattunk, amelynek helyszínei a Biblia világához kapcsolódtak, s amelyeket Csia Lajos református lelkipásztor, bibliafordító, teológiai tanár saját kezűleg készített néhány munkatársával együtt. A kiállított tárgyak először 1934-ben voltak láthatók Budapesten. Szép festményekben is részünk volt, amelyek szintén bibliai tájakra röptettek vissza Tichy Kálmán festőművész jóvoltából.

A Déri Múzeum is kirukkolt egy fotókiállítással: „Egy hittel, egy szívvel reformátusok” címmel. Isten hajlékainak sokféleségét mutatja be, amelyek „történelmünk őrzői, magyarságunk megmaradásának pillérei”. Dóczy Galéria is jeleskedett a kortárművészek (Erdély) Együtt című kiállításával.

A francia származású genfi reformátornak is szentelt Debrecen egy kiállítást: dokumentumok, tárgyi emlékek sokaságát láthattuk a magyar kálvini reformáció központjában, konkrétan a Tiszán-

túli Református Egyházkerületi és Kollégiumi Nagykönyvtárban. Csodálatos érzés volt újra sétálni az ódon falak és veretes könyvek között. (Zsinatunk ez esztendő Kálvin János emlékének nyilvánította.) Debrecenben 1567-ben a reformáció kálvini ága elfogadta a Heidelbergi Kátét és a II. Helvét Hitvallást. A kiállítás címe: Kálvin János 500 éve. Betekintettünk a kollégium állandó kiállítására is, ahol is felidézhettem a falusi és rokonaim környező tanyasi iskoláját (1950-1958.) a régi hittanórákat; református tanítóim természet-tudományos ismereteinek a forrását: a kísérleti eszközöket. Mintha hájjal kengették volna, amikor egyházművészetünk bizonyosságait láthattam újra, mert nem kopott meg az érdeklődésem irántuk, sőt nőttön-nő az. Már gyermekkoromban felkeltették érdeklődésemet az Úr asztali edények – kancsó, serleg, patena, és az úri hímzéses fémszállal varrt terítők szépsége – letűnt korok tanúi. Szülőfaluméit Sárospatak őrzi. Csúcspontokat láthattunk a művészetünkben, amelyek egyben a nemzet élni akarását, Istenbe vetett hitét, hivatástudatát, FELÜLRŐL nyert erejét tükrözi. (Nem volt erkölcsi és utódlási hiányosságuk; lelkészeik is örködtek mindezekben).

Lelkesedéssel és reménységgel mentünk Debrecenbe és erőt s bizonyosságot nyertünk ott. Lám mit jelent, ha a civisek utódai – ha megfáradtan is – a városvezetés és az egyház is egyet akar! Krisztusi kősziklán állva akár átölelheti az egész Kárpát-medencét is! A nagy elődök a HAJDÚK szabadságot igénylő tulajdonságára, szívós puritán életvitelére, kitartására, szorgalmára alapozva a reformátusság fővárosává tudták emelni Debrecen, s tetejében iskolavárossá! Nem véletlenül figyelmeztette a Debrecenben állomásozó Széchenyi Istvánt Majláth gróf: az itteni lányok, asszonyok erkölcei épp úgy rendíthetetlenek, mint a Nagytemplom oszlopai! Mert ez az igazi megtartó erő! Lakossága nem véletlenül vitte tökélyre hímzésművészetét a sajátosan magyar viselete díszítésében (minden, de minden virágzásnak indult itt) a subáiban és a szűrében. Az utóbbit be is tiltották két okból: az elmaradt kereskedelmi haszon miatt; s ha a szűrt a fiatal szálfatartású legény magára öltötte királlyá emelte, ellentétben a hivatalossal, a másikkal (Bécs). Kiterítve egy hosszházas templomot ad, míg a suba szkíta körtemplomot, s viselőjét kötelezi az Istennek tetsző

magatartását, elmélkedésre, bűnbánatra.

A magyar reformáció megszületésekor széttagoltságban élt a nemzet, s utána is kényszerű szervezeti széttagoltságban (rekatolizáció), míg nem ebben a civis városban 1881-ben létrehozták a Magyar Református Egyház szervezeti egységét, amelynek legádázabb széttöretése Trianonhoz köthető; utána az utód államok magyar reformátussága kettős kisebbségben kényszerült élni. Itt most is egység született. SOLI DEO GLORIA!

A tündöklő napsütésben a HIT fénye megsokszorozódva verődött vissza ránk, meggazdagodva térhettünk haza otthonainkba, s nem üres tarsollyal! Talán kiköszörültük a csorbát is, s az ördög incselkedésének tudva be kisiklatásunkat, hegedő sebbel indulhattak útra a szélrózsa majdnem minden irányába (Őrvidék, Horvátország??).

Tokajban és vonzaskörzetében – nem véletlen a hasonlatvétel – az újszülött gyermekre csak anynyit mondtak; „Majd elválik, hogy ebből a mustból jó bor lesz-e, vagy megecetesedik?” Mi tudjuk, hogy jó fajta szőlő és tiszta edény kellek a tiszta nedűhöz, a még nemesebbhez pedig magyar talaj és magyar klíma és nem utolsó sorban szorgos magyar kezek.

Istenben bizakodva reméljük, hogy ezek csorbítatlanul fennmaradnak és áldozhatunk a SZŐLŐTŐRŐL való igaz borral Jézus urunk emlékére a világ végezetéig!

Áldás békességg!

Váradiné Osváth Ilona

Debreceni nagytemplom

NYÁRON TÖRTÉNT

VIRGA FESZTIVÁL

Cegléd, 2009. július 30. - augusztus 1.

Zömében a Miskolci Bölcsész Egyesület tanárai alkották a „kultúrcsárda” programjainak előadóit. Gyárfás Ágnes, Kiszely István, Rostás László, Tóth Sándor, Hervay Tamás, Záhonyi András mellett Vukics Ferenc, Patrubány Miklós, Szántai Lajos, Aczél Petra, Magyar Gábor, Born Gergely, Molnár Géza, Dévai Nagy Kamilla is szót kapott a 100 érdeklődőt befogadni képes „sörsátorban”.

A fürdeni vagy úszni vágyók az előadások közben, után a jól felszerelt strandon hűsölhettek – a belépő ugyanis a szellemi szolgáltatások mellett tartalmazta az uszodabelépőt is.

A koncertek résztvevői közül is említsünk meg néhányat:

Vágtázó Csodaszarvas (Grandpierre Attila új zenekara népi dallamokat is feldolgoz),

Dobogó Kő (Ökrös Csaba prímást Mező Győző váltotta fel, Magyar Gábor és lánya énekel),

Suhancos (népi alapú görcsmentes örömszene, a XXI. század „szűrőjén” keresztül),

Folktronika (magyar népdalok – elektronikus hangszerekkel),

TransylMania (a háromszéki zenekar moldvai és erdélyi népzenet dolgoz fel),

Kerekes Band (az eredetileg gyimesi és moldvai zenét játszó együttes kaput nyitott a „világzene” felé).

Honlap: www.virgafesztival.hu

MEZOPOTÁMIA

Kiállítás 2009. május 1. - augusztus 30. között az írott szó hatalmáról az egri Történeti Tárházban (Művészetek Háza).

A tárlat 4000 év távlatából enged bepillantani az ókor világába. Tóth Sándor gyűjtőmunkájának, a Miskolci Bölcsész Egyesület tanárának köszönhető, hogy Magyarországon is megtekinthetünk néhány folyamközi szobrot és agyagtáblát.

A táblák és szobrok feliratait elolvasóknak külön jutalmat ajánlunk fel! A feltételek a www.osiirasok.hu honlapon találhatóak, ahol további írástörténeti érdekességek is olvashatók.

Tudósítás a Magyar Vár 2009-es táborából

Július 18-26.

Rövid hangulatjelentés a néptánc és a népzene kedvelőinek

A **kishegyesi Rizgetős táncgyűttes** bemutatásakor a csoport vezetője megemlégtette, hogy a vajdasági Kishegyesen zajlott az 1848-49-es szabadságharc utolsó győztes csatája. Műsorukban Mezőföld, Dél-Alföld, Gyimes, Moldva, Küküllő-mente és Kalotaszeg táncaival, zenéjével ismerkedhetünk meg. A táncosokat kísérő fiatal zenészek (az Árgyéus zenekar tagjai) sokoldalúságukat is bizonyították: a hangszerek és a tájegységek között egyforma biztonsággal „közlekedtek”. Fiatal hagyományörzőjük (mai csúnya szóval „adatközlőjük”), Csizmadia Anna Kupuszinán született. A csallóköziekre emlékeztető Ízes beszéde és énektudása hatalmas tapsot váltott ki.

Örömmel tapasztaltuk, hogy a **mérai hagyományörzőkkel** csoda történt: megfiatalodtak! Cucusnak és Teklának köszönhetően ma már nem idős bácsikák és nénikék, sőt nem is meglelt férfiak, nők viszik hírét a színekben különösen gazdag „cifravidéki” mérai népviseletnek és a látványos forgásokkal-forgatásokkal teli táncnak, hanem hagyományuk minden fortélyát ismerő iskolások és egyetemisták.

A barsi Boróka és az eszenyi Ritmus Néptáncgyűttes is kivette a részét a néptáncoktatásból – emellett a színpadon is bemutatták otthonuk táncait.

Az Ifjú Muzsikás

Kedd este a több száz táborlakó az **Ifjú Muzsikás** első „világzenei” koncertjének lehetett szem- és

fültanúja. A zenekar műsorát a klasszikus zenében is járatos Salamon Soma harmónium- és harmonikajátékával színesítette. A műsor apropóját Ady közismert verse, a „*Felszállott a páva...*” adta. A „bús magyar lélek” ihlette *Hungarian Blues* előadása során a gitár és a dob is megszólalt.

Az egyik legényes zenei megszólaltatásakor a boltgártambura is szerephez jutott. A műsor gerincét széki, palatkai és kalotaszegi zene alkotta. Bartóknak tisztelegve román dallam is szerepelt az igazi családot alkotó Ifjú Muzsikás zenei programjában. A „Megrakják a tüzet...” egyéni feldolgozása különösen nagy sikert aratott. Megtudtuk azt is, hogy Beethoven *Örömodája* valószínűleg magyar ihletésű.

Hermann Mária

Többen is a tábor ideje alatt ünnepelték születésnapjukat – köztük Juhász Zoltán máris nagy prímási repertoárral rendelkező fia. A felköszöntéseket a „Sok születésnapokat...” (a magyar *Happy birthday...*) eléneklése vezette be, a **Téka zenekar** (prímásai: Ökrös Csaba és Soós Csaba) irányításával. Ők az esti táncházakban muzsikáltak, de a fellépő együttesek kíséretét is ellátták. (A köszöntő gitárkíséréssel is elénekelhető: Szendrey M. Ervin CD-jén közismert népdalaink szövegei, akkordkísérete mellett a „Sok születésnapokat...” is megtalálható.)

Dél-Dunántúl néptáncos hagyományairól Pálffy Gyula (Zenetudományi Intézet) tartott kép- és hanganyaggal illusztrált előadást. Szabó Zoltán a dudával és készítésével ismertette meg a táborlakókat. Sáfrány Zsuzsa a pásztorművészetről tar-

tott előadást (Érdekes volt megfigyelni, hogy ő – a szerves kultúra ma is élő voltát hangsúlyozó Szelestey Lászlótól eltérően – inkább múzeumi tárgyként kezelte a szép kidolgozású, remek motívumokkal díszített tárgyakat).

A hét elején Juhász Zoltán népzene kutató lemez-bemutató koncertjét is meghallgathattuk, melynek témája „természetesen” Dél-Dunántúl zenéje volt.

Környezetünk védelméről

Balogh Péter „*Összeomlás és fenntarthatóság az Alföldön*” címmel az önfenntartó gazdálkodásról beszélt.

Előadásából most néhány gondolatot emelünk ki, melyből megismerhettük a piac- és profit-orientált nemzetközi pénzvilág gazdaságkárosító „bűneit” is.

A ma még dicsőített „nyílt rendszerek” meglepően gyors beavatkozást (pénz- nyersanyag- és termékkivonást) tesznek lehetővé. Mindez országok (gazdaságok, üzemek stb.) pillanatok alatti tönkremenését eredményezheti!

Néhány példa:

- A Tisza szabályozása azt a hajószállítást gyorsította fel, (amelyre lassúsága és olcsósága miatt a drága és gyors szállításban érdekelt kapitalista világnak nincs szüksége...). „Cserébe” kaptuk érte az árvízveszélyt (a gátépítés igen költséges, az építés haszna pedig nem az ott élők életszínvonalát emeli...).

Így a nemsokára aranyat érő víz átszáguld országunkon, a száraz időszakban nincs víztartalékunk.

(A fokokban rengeteg hal élt, szinte ingyen táplálékot biztosítva a helyi lakosságnak.)

A gazdák (már amelyik meg tudja fizetni) drága pénzen vett vízzel öntöznek...

- Műtrágyázás (a természetes helyett, mely így pénzért elszállítandó, bűdös hulladékká válik – a fűhöz hasonlóan, amely az állatok ingyenes tápláléka lehetne, ha nem írná elő helyette az EU és az USA a drágán beszerezhető gyári tápot...).

Egy „modern” sertéstelepre az ember csak „szkafanderben” teheti be a lábát. 100 nap alatt 100 kilogrammra sötétben, anyjuktól elzárva hizlalják fel a malacokat. A harcias állatvédő

Brigitte Bardot nyugodtan felléphetne az állatkínzás ezen fajtája ellen...

- A globális gazdaság nem üzemet vesz (pl. a privatizáció vagy a befektetés révén), hanem piacot. Érdeke a nagy hasznot jelentő drága szállítás (ezért utaztatják az alkatrészeket többször is ide-oda a nagyvilágban...), a drága hitelnyújtás, a helyi lakosság kiszolgáltatottá tétele (aki így olcsó munkaerővé válik).

Megj.: a „cselező-átverő”, vírus-magatartás az élővilágban a túlélést, a fennmaradást biztosítja. Ha azonban a termelő-dolgozó gazdaszervezetet teljesen kimeríti, maga az élőködő is elpusztul. Társadalmi példa: a túl magas adóteher, a túl gyakori halászat. (Tanulság: meg kell várni, mire a juhok gapja újból kinő!)

Gondolatok az oktatásról

A hagyományos oktatás TAPASZTALATból építkezik (főleg gyakorlati képzés, mely önellátásra is képessé tesz) – a „modern” képzés csak speciális munkára készít fel (arra is csak elméletileg), így kiszolgáltatottá tesz a munkaerőpiacon).

Célunk: az oktatásban az EGÉSZ FOLYAMATot is tanítsák, hogy bárki (ne csak a pénz és a hatalom mai urai) képes legyen újító ötleteivel vagy saját munkájával „optimalizálni” és megővni földi életünket!

A MEGOLDÁS lépései egyszerűek:

1, FELFOGni a helyzetet

az oktatási rendszer gyökeres átalakítása (témái pl. az erkölcsi nevelés, a vezetők és döntéshozók személyes felelősségvállalása, a természet és az emberiség, a helyi közösség hosszú távú érdekeinek előtérbe állítása)

2, ÖSSZEFOGni

vagyis ÁTÍRNI a TULAJDONVISZONYOKAT (a rablóprivatizációval elosztogatott erőforrások visszavétele, a multik adótámogatásának és garantált hasznának megszüntetése, a felelősök elszámoltatása).

Mindez ma még UTÓPIÁnak tűnik (ebből ma csak a PIA érhető el...).

Megj.: kevesen tudják Magyarországon,

hogy az életszínvonalat tekintve még most is benne vagyunk az első 10%-ban (A Föld lakossága jelenleg kb. 6,5 milliárd ember)! Ma a világ összvagyonának 50%-a az emberiség 2%-ának kezében van!

A Föld egy CSODA – kár, hogy az önző ember (mely „csak” 2-300 000 éve létezik) néhány évszázad alatt képes tönkretenni azt az egyensúlyi állapotot, ami évmilliárdok alatt alakult ki. Ha így folytatja, a földi ÉLET pillanatok alatt megszűnhet!

A „fenntartható fejlődés” valójában fenntarthatatlan! Az olajra alapuló gazdasági rend „összeomlásakor” csak a ma még radikálisnak tűnő lépések megtételével lehet majd a vészhelyzetet kezelni. Sajnos ez a helyzet 50 éven belül bekövetkezik...

Az őskor embere csak a szükségeset vette el a Földtől. A földművelés kialakulása óta megjelent a felesleg. Az emberiség összlétszáma 2-szeresére, a halkitermelés 5-6-szorosára nőtt az elmúlt 50-60 évben. Ennek eredménye: kipusztulhatnak a halak a tengerben, mert NINCS ELÉG IDEJÜK SZAPORODNI!

RENDAHAGYÓ TÖRTÉNELEMÓRA

(Az emberi TÁRSADALMAK modellje – Balogh Péter szerint)

Preracionális

Ősi közösségek

Lásd a vetített filmet a tibeti Ladakról (Ancient Futures, 1993)! és az egyén szerepét (túl)hangsúlyozó nyugati életforma okozta „fejlődést” (lelki és anyagi pusztítást, függőséget)... A 19. századig a „Kis Tibet” független volt!

1. töréspont: Kr. e. 3000 körül (az állam létrejötte)

2. töréspont: amikor az eszközök az egyén kezébe kerülnek (lásd: római birodalom)

3. töréspont: ipari forradalom

Racionális

Pl. a tőkés társadalom, de a szocializmus is (lásd a kínai változatát!) – mely már az „adatfüggöny” (az ismeretek elzárása) helyett módszertani „függöny” (manipuláció, az ismeretek felhasználási lehetőségeinek zárolása) alkalmaz.

A korszak az ipari forradalom, a gépek tömeges megjelenése óta tart. Később Descartes elvének („cogito ergo sum”) helyére Nietzsche megállapítása („Isten meghalt!”) lépett.

Egy példa:

Az amerikai katonák *(alapelvük a kompetíció, a verseny – azonban a versenynek csak 1 győztese és sok vesztese szokott lenni...)* Afganisztánban nem értik, miért cselekszenek az emberek számukra érthetetlen, kiszámíthatatlan módon. Ugyanis ott még nincs individualizmus – a közösségbe tartozás a legfontosabb. Akit kitaszítanak, az ottani társadalomban egyedül elpusztul... (Az ő alapelvük a *kooperáció, az együttműködés* – lásd a faluközösségeket!)

Irracionális

(Ilyen a mostani „rákos”, vagyis globalizált társadalom!)

A hitel és a kamat – a Föld és szénkészletének kimerítéséhez hasonlóan – a **JÖVŐ FELELÉSÉT** jelenti! Ma a katonai gyarmatosítás helyét átvette „szerkezeti”.

Ajánlott könyvek: A. Huxley: Szép új világ,
Wass Albert: Elvész a nyom

Egy párbeszéd, ami a Bibliából kimaradt:
a pardicsomi Éva: „Megyek, fejlődök!”
az állatok: „Hová mész? Hát nincs-e itt a Földön minden készen?”

Az állatokba beégetett szoftver – genetikai kód – nem engedi meg a szabad akarat szerinti választást. Ezért ők mindig arra törek-szenek, hogy a Természettel harmóniában legyenek.

I-GAZTALANSÁGok

A megtermelt gabonát „bio üzemanyag” készítésére használják (lásd Svédország) – eközben a Földön 1 milliárd ember éhezik!

A zöldség „nagyüzemi” termelése rengeteg vizet használ fel (a húsé – mely sokkal kevésbé hatékony élelem-előállítás mód – ennek is sokszorosát)!

Következtetés: a jövő „aranya” a VÍZ lesz!

A Jordán folyó ma egy erecske csupán – vize a szupermarketekbe folyt...

A Holt-tenger pedig már túl sós – nemsokára ki fog száradni.

Las Vegas: egy vízfaló szörnyváros a sivatagban. Az ilyen, a természetet erőszakkal átalakító emberi tevékenység eredménye pl., hogy a Colorado folyó ma már nem ér el a tengerig...

Az esőerdők mangrove-fáit kiirtják – helyükön „bio olajpálmát” termesztnek és a nyugati világ „ínyencei” számára rákot tenyésztnek...

A monokultúrák kialakításával a terméshozam sokszorosára nőtt – azonban a mérgező növényvédő szerek használata a génjeinket is károsíthatja (ezért dolgoznak pl. „szkafanderben” a nagyüzemi mezőgazdaság munkásai...)

HONLAP: www.baloghpete.eoldal.hu

Ízelítő a Dél-Dunántúli Szabadegyetem és Tábortábor napi kínálatából

„Tajcsis” reggeli torna, dunántúli népdalok tanulása (Dúcz Julival – az énekelt népdalok szövege és kottája megtalálható a www.zti.hu honlap népdaltárában), környezetvédelmi előadások, kézműves tábor, íjászat, lovaglás, tekerős-, dudu-, vonós- és furulyatábor, néptáncoktatás.

Előadások a hitelről, a gazdálkodásról, a művészetéről, a népi hagyományokról és a néprajzról. A tábor részletes programja és az ott készült fotók a www.mv.hu honlapon tekinthetők meg.

A táborlakók örömmel tanulták a székely-magyar rovásírást.

Köszönjük ezt a hetet a Magyar Vár szervezőinek (köztük Herpai Sándornak, Filemile Ágnesnek és férjének, Balogh Balázsnak).

Völgynapok

A *Művészetek Völgye* – idén „részletekben”

2009-ben Kapolcs, Vigántpetend, Monostorapáti és Öcs július 23-26. között adott otthont a Völgynapoknak.

Idén már időben is elkülönült **Taljándörög**d, ahol a Ghymes, Hobó és neves színészek közreműködésével ingyenes programok várták július 31-től a látogatókat. A kiváló hírverésnek köszönhetően több tízezer vendég tekintette meg a programokat. Lehet, hogy jövőre már nem „Kapolcsnak”, hanem „Taljándörögdi Völgytalálkának” hívják majd a Művészetek Völgyét?

Tavaly Bűvészetek Völgye néven a falvak már egymástól külön, de még egy időben szervezték programjaikat. Idén már időben is széthúzták az eseményeket.

Kapolcsi és vigántpetendi események

A látogatók száma – Kapolcsot leszámítva – jóval kevesebb volt, mint tavalyelőtt. (Kapolcson a sör-sátor rock-színpadánál voltak csak feltűnően kevesen).

A Kurázi Táncegyüttes műsorában csereháti táncokat láthattunk a Malomszigeten.

Az Ajka Padragkút Néptáncegyüttes műsora is nagy sikert aratott.

Horváth Gyula kapolcsi zenész cimbalomjátéka mágnesként vonzotta az énekelni vágyókat a Pokollikba. (Testvére sajnos nemrég hunyt el.)

Örkény est a Szárítóban (a Teleszterion Színházi Műhely előadása)

Egy Örkény novella színpadi adaptációja nem vesz el több időt, mint amíg a lány tojás megfő.

Megtékinthető ülve, állva vagy járkálás közben.

Aki valamit nem ért, nézze meg újra a kérdéses etűdöt. (Ha így sem érti, akkor az előadásban van a hiba...)

További darabjaik: Mester és Margarita, Elektra,

Ritmuskép (zenés video-kollázs), Impro-est

Reneszánsz kamarazene

A nemesvámosi Fehérlófia Waldorf Iskola előadása

Az Orlando énekegyüttes műsora

A műsorból:

Palestrina miséje (hat szólamban!), Morales gyászmiséje, W. Bird motettája

Kevesen tudják, hogy a romantikus zene Angliában alakult ki.

A középkorban az emberek még egységesen gondolkodtak – nem az ÉN, hanem a MŰ volt a lényeg!

A szöveget pl. nem mindig írták pontosan a megfelelő hangjegyek alá – úgyis tudta mindenki, hol énekelendők a szavak. Korunk egyik „műveletlen” zenekritikusa ezért pl. lekicsinyelte az egyik legelismertebb szerzőt...

A szerző nevét a középkorban sokszor oda se írták... (Mai világunkban ez a szerzői jogok erőszakolása miatt elképzelhetetlen!)

Vigántpetenden a Szín-Tár Galériában „Mimikri”, a Szer-Tárban „ANNO és RETRO” címmel láthattunk kiállítást. (Pataki Tamás parasztháza már többször adott otthont Osváth Ilona kiállításának, melyben saját készítésű varrottasait, hímzéseit és a magyar viseleteket mutatja be.)

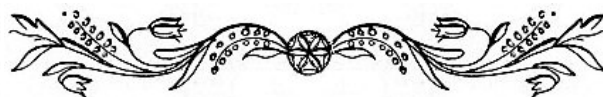
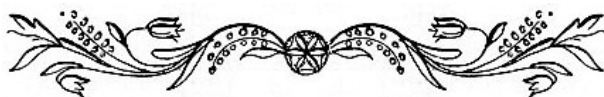
Honlap: www.magyarhagyományok.fw.hu
www.osiirasok.hu (tudósítás eseményekről, az íráskutatás legújabb eredményeiről)

Vertel Andrea groteszk, színes kerámiái borsos áron keltek el. Honlap: www.vertelandrea.hu

A Plébánia Galériában Macskássy Izolda képeit és Pápai Pál erdőmérnök fotóit tekinthettük meg.

Biblia Galéria működött az evangélikus templomban Pinceháton.

Záhonyi András

A Világemlékezet listájára került Bolyai János Appendixe

2009. január 15. MTI

Az UNESCO Világemlékezet listájára került Bolyai János Appendix című műve, ezt csütörtökön jelentik be ünnepléses keretek között a Magyar Tudományos Akadémia Könyvtárában (MTAK) - tájékoztatót Náray-Szabó Gábor akadémikus, a MTAK főigazgatója.

Bolyai János

Magyar Világemlékezet Nemzeti Bizottsága a hazai szellemi hagyatékok közül 2007-ben első helyen Bolyai János Appendix című művét és az abban foglalt abszolút geometria tételeit javasolta az UNESCO Világemlékezet listájára. *”Az UNESCO Világemlékezet listája hasonlít az ENSZ-szervezet világörökségi programjára, ám ez esetben nem tájak vagy építmények, hanem legfőképp dokumentumok képezik a részét”* – ismertette a főigazgató, kiemelve, hogy ez nagyon fontos esemény Magyarország és a magyar kultúra számára.

”Úgy gondoltuk, hogy nem szégyen felajánlani Bolyai János Appendix című művét az UNESCO Világemlékezet számára, amely elfogadta a javaslatot. Január 9-én kaptuk az UNESCO Magyar Nemzeti Bizottságától a hivatalos értesítést arról, hogy felvették. Két további jelöltünk is van, reméljük, hogy azok is felkerülnek a Világemlékezet listára” – tette hozzá az akadémikus.

Ismertetése szerint Bolyai János (1802-1860) Appendix című művéből három példányt őriznek az MTA Könyvtárának kéziratárában. Ebből az egyik példány azért érdekes, mert át van szurkálva. Bolyai János ugyanis elküldte Lengyelor-

szágba a munkáját, ahol *”valamilyen járvány elkerülése végett átfüstölték a postán az irományokat és ezek a lyukak most is látszanak rajta.”* *”A csütörtöki esemény igazából nem Bolyai Jánosról szól, hanem a világhírű matematikus ürügyén a tudomány és a művészet kapcsolatáról”* – hangsúlyozta Náray-Szabó Gábor.

A Tudomány és művészet párbeszéde című rendezvényre a MTAK Agora programsorozatában kerül sor. A világhírű magyar tudósról, a nem-euklideszi geometria korszakalkotó eredményeiről, tudománytörténeti jelentőségéről beszélgetnek majd a rendezvény résztvevői, bevonva a jelenlévő érdeklődőket. Az esemény moderátora Nagy Dénes professzor, a beszélgetőtársak pedig Prékopa András professzor, akadémikus és Kovács Attila festőművész, a Magyar Képzőművészeti Egyetem docense lesz. A rendezvény *”nagyon izgalmasnak ígérkezik, mert a Bolyai-párhuzamosok axiómával kapcsolatban Kovács Attilának különböző művei születtek, amelyeket bemutatunk egy kiállítás keretében. Ily módon a kétféle megközelítés, a tudományos és művészeti, a racionális és az érzelmi találkozik majd”* – mondta Náray-Szabó Gábor.

Az MTA ismertetése szerint a rendezvényhez csatlakozik Kovács Attila 1, 2, 3, 4, 5 meta-vonal pozíciófüggőségben, 1984 címmel megrendezett kiállítása. Kovács Attila festőművész 1958-tól festi nem-ábrázoló, tisztán strukturális képeit megszámlálható elemekkel. Az 1960-as évek óta foglalkozik a nem-euklideszi vizualitás megfogalmazásával és megvalósításával. Az 1, 2, 3, 4, 5 meta-vonal című szekvencia (72 tusrajz, 20x20 cm) Bolyai János tiszteletére készült az 1980-as évek elején, első bemutatásuk 1987-ben a németországi Ludwigshafenben, a Wilhelm Hack Múzeumban volt. A kiállítás az MTAK Vasarely-termében 2009. január 30-ig tekinthető meg, hétfőtől péntekig 10-től 18 óráig.

Egy japán tudós – *Dr. Shokotu Faisi* – levele 1963-ból.

IGEN TISZTELT SZERKESZTŐ ÚR!

Tulajdonképpen nekem nem illene a magyar kérdésbe avatkozni, mivel japáni fajú vagyok és a japáni nemzetséghez tartozom, akkor is, ha jelenleg, mint USA állampolgár Argentínában élek.

Miután azonban egy igen jó barátom átadásra átadott néhány magyar újságot és ezek egyikeben a Vasárnapi Levélben Dr. Farkas László és Magyar László urak olyan tónust ütnek meg saját nemzetükkel kapcsolatban, mely az általam tisztelt és szeretett magyar 'fajt' és 'népet' teljesen előnytelenül állítja be, kérem engedjék meg, hogy e történelmi kérdésben néhány szót mondhassak. *Mi – néhányan – japáni őstörténet kutatók abban a hitben nőttünk fel, hogy a világ legnemesebb nemzete és fajtája a magyar (: ma - maya-ar.)* Kérem definíciómra nem a hitleri nominalizmust alkalmazni!...

A 'Felkelő Nap' birodalmi ivadékainak hittük és hisszük Önöket, kedves magyar testvérek, akiket, a történelmi karma messzire sodort el. Faji kiválóságukat és első szerepüket elismerve érkezünk annak idején Budapestre, magyarul tanulni Imaoka Dzsucsiro vezetésével.

Harminc év szemléletével ma meg kell állapítanom a következőket:

1./ *Igaz Magyar történelemírás sem a Habsburg, sem a Horthy kormány alatt nem létezett.* A Habsburgok saját érdekükben elpusztították mindent, ami az ősi eredetre utal.

A Horthy korszak illetékes szerve – a Teleki Pál Történelmi Intézet – saját nevelésű céhbéli tudósai pedig, Hóman Bálint vezetésével 'átértékelték' az amúgy is hiányos magyar történelmet a római katolikus egyház és a Habsburg ház javára.

2./ Valóságos faji mítoszok alapján dolgozó történész – miképp a görögöknél van – ebben a gárdában nem létezik, mert, *hogy értékelnék azok a mítoszok erejét és igazságát, akik a Nemzeti Krónikájuk hitelét is lerontották?!* Egyetlen Dr. Farkas vagy Magyar László tendenciájú történész sem hivatkozik a Magyar Krónikákra...

Mivel azonban a magyar nemzet, faj és nép – vagy nevezzék, ahogy akarják – történelmi kutatás szempontjából csak olyan elbírálás alá kell hogy

essen, mint a többi nemzet faj és nép. – Kérdezem Önöktől, kedves magyar történész kartársak, miért hivatkoznak mindig a saját fajuk determinációs kérdéseiben a hitleri anomáliákra?...

Miért nem hivatkoznak a biblikus Izrael faji hasonlatosságokra?... Izrael faj, nép és nemzetség – tehát ugyanúgy a magyar, japáni, görög, arab is faj, nép és nemzetség!

És miért nem oldják meg végre Önök – magyar tudósok – a Bibliában hemzsegő magyar elnevezések, nevek, földrajzi helyek problémáit?

Innen messziről jobban látszik az igyekezet is, meg a hamisság is. Valójában a magyar fajta igen elkeveredett már. A 'magyar' történelemírás tudósai is ilyen kevert vérűek.

Van német-magyar, szláv-magyar, román-magyar, izrelita-magyar keveredésű történelemtudós is.

Érdekes kívülről megállapítani azt, hogy ezek egyike sem az igaz magyar történelmet kutatja, hanem a németek, szlávok, románok és izraeliták javára akarja a magyar történelem igazságait elferdíteni.

Ezzel kapcsolatban csak egyetlen kérdést szeretnék intézni egyesekhez a kartársakhoz és rajtuk keresztül minden magyarhoz, nevezetesen:

Miért van az, hogy a világ egyetlen nemzete a Magyar, amelynek származását, történelmét minden más népség elhomályosítani igyekezik...?

És mik állnak e-mögött a homályosító érdekszövetség mögött...?

Addig is, amíg erre önök válaszolni fognak, mi japániak és az összes turáni törzsekhez tartozók, Pakisztántól Szibériáig és a Hindusoktól Burmaig – a legősibb 'egynyelv' elemeit legtisztábban megtartó nyelven 'magyarul' írjuk ÉBRESZTŐNKET a csaknem 800 millió testvéreinkhez. És ezzel a MAGYAR NÉPNEK, FAJNAK és NEMZETSÉGNEK akarunk a legősibb származásáért és sok ezer éves tradícióiért tiszteletet adni... még akkor is, ha Önök magyarok ezt a tényt erőszakkal megsemmisíteni kívánják!

Egyet azonban tartson szem előtt minden magyar – még akkor is, ha ...történetesen történelemtudós: A 'NAP' az önök Istene is – keleten kél, és nyugaton nyugszik.

A nepáli papok, Dalai Láma, Pio Atya és Mihály arkangyal üzenete a magyarokhoz

A nepáli /kasmír/ papok: 2005-ben kijelentették, hogy mindennap imádkoztak a Földért. Most "vajúdik a Föld és a Kárpát-medencében szüli a jövőt."

A nepáli Fehér Királyi Kolostor vezetője magyarországi tartózkodása idején így szólt a magyarokhoz:

"Önök, magyarok elképzelni sem tudják, milyen büszkék lehetnek nemzetükre, magyarságukra. Mi biztosan tudjuk, hogy a világ szellemi, lelki és spirituális megújítása az Önök országából fog elindulni. A világ szívcsakrája az Önök országában, a Pílisben található. Ez a spirituális megújítás már megindult Önöknél!"

A Dalai Láma üzenete a magyarokhoz:

"Magyarok!

Bár népük nagy múltra tekint vissza, a szabadság és a demokrácia terén még fiatalnak számítanak. A lehetőség mindazon által eljött az Önök számára, hogy kibontakoztassák képességeiket és megmutassák a világnak szellemüket, kezdeményező képességüket.

Ehhez azonban az önbizalom elengedhetetlen. Éppen ezért akármilyen nehéz is, bármilyen akadállyal, nehézséggel néznek szembe, nem szabad, hogy elveszítsék a reményt és az elhivatottságukat. Bizakodónak kell maradniuk!

Egy tibeti mondás úgy tartja: 9 kudarc 9 próbálkozást jelent. Biztos vagyok abban, hogy egy ilyen nagy múltú nemzet fényes jövő előtt áll. *Kérem, dolgozzanak továbbra is keményen, és távlatokban gondolkodjanak! Tartsák szem előtt azokat a nem-célokat, amelyek a közös érdekeket szolgálják. Az emberek sokszor – és ez a politikusokra különösen igaz – elvesznek az apró részletekben. Ez nem helyes. Gondolkodjanak távlatokban! Ez az én tanácsom. Köszönöm."*

Pio Atya

"Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában, pá-

ratlan dicsőségben lesz részük.

Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre.

Kevés nemzetnek van olyan nagy hatalmú őrangyala, mint a magyaroknak és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra."

Padre Pio (1887-1968)

Mihály Arkangyal üzenete a Magyaroknak.

Közvetítő médium: Célia Fenn

2005. 10. 16. Bp. Közgazdasági Egyetem. (Test-Lélek-Szellem-en ea.)

(Az alábbiak az élő közvetítésen lejegyzetelt, nem teljes üzenetet tartalmazzák.)

Mihály Arkangyal:

– Csodálatos ország. Szeretet és béke található. Erős és ellenálló emberek.

Készek az új társadalom létrehozására.

Részei vagytok az Új Bolygó felépítésének.

Szeretet megosztása másokkal /feladat/

Fénylények vagytok. Nagyon erősek vagytok.

Megbocsátás, továbblépés: új világot teremtetek.

A SZERETET vezessen benneteket!

Szívből teremtsetek!

Készen álltok a fény vezetői lenni. /a város (Bp.) és az ország/

Magyarország Fénytoronnyá válik!

VILÁGÍTÓTORONY!

A szeretet és a fény áldásával hagyunk most el benneteket. –

/A médium elmondta, hogy a teremben fölöttünk lángokat látott/

Hallgatói kérdés:

– Mi az üzenete annak, hogy a Szent Koronán Mihály és Gábrriel arkangyalok vannak?

Mihály Arkangyal:

– Ennek az országnak különleges feladatai vannak, ezt jelzik ezek a képek a Szent Koronán.

A Magyar emberek lelke gyönyörű! Mit tudtok a lelketekből felajánlani a világban?

Meg tudjátok teremteni azt, amit akartok! Erősek vagytok!

M.B.E.

Agyvérzés felismerése (hátha segít...)

A minap kaptam ezt a három Hangot (M.B.E...) kiemelő kis írást melyben arra kérnek küldjem tovább. Sajnos nem tudtam elvonatkoztatni az elmúlt időszak M.iskolci B.ölcsész Egyesület. Nagy Lajos király Magánegyetem elleni feljelentés "agyi katasztrófális" jelenségétől. Az én olvasatomban a megelőzés lehet az egyetlen megoldás és valahogy így:

1. M.: Meg kell kérni az illetőt, hogy *MOSOLYOGJON*. (Árasszon szeretetet, mint *MISKOLCON* az *M.B.E.-en* szokás)

2. B.: Meg kell kérni, hogy *BESZÉLJEN*, mondjon egy egyszerű mondatot. (*BÖLCSÉN* őszintén) (összefüggően: pl. Szép napunk van.)

3. E.: Meg kell kérni, hogy *EMELJE FEL* mindkét karját. (*Magához fogadva és tovább adva az EGYETEMES* áldást)

Ha ez nem megy, akkor jön a Stroke. Azaz, az agyi katasztrófa. Így hát nagy szeretettel én is tovább küldöm. (Rostás László)

"STROKE: gondolj három betűre M..B..E...

A levél eredetijét egy nővér küldte, aki ara kért, hogy terjesszem. Egyetértek vele. Ha mindenki emlékezne a három betűre, életet lehetne megmenteni vele.

A STROKE BEAZONOSÍTÁSA:

Egy kerti-partyn, egy barátnőm kissé megingott, el is ejtette a tányérját, de ezután, mindenkit megnyugtatóan, hogy jól van (ugyanis a többiek orvost akartak hívni). Ő azt állította, hogy csak az új cipője miatt csúszott meg egy téglán. Felsegítették, kapott egy másik tányér ételt és bár egy kissé gyengének tűnt, tovább szórakozott. Később felhívott a férje, hogy elmondja, a feleségét kórházba vitte, ahol el is hunyt. A parti során STROKE-ja volt. Ha tudták volna, hogyan kell beazonosítani a stroke jeleit, talán ma is velünk lehetne. Mások nem hálnak meg, de reménytelen, tehetetlen helyzetbe kerülnek.

Egy neurológus azt állítja, hogy ha a stroke áldozatát 3 órán belül elkezdheti kezelni, teljesen visszafordítható az állapot, TELJESEN. Azt mond-

ja, hogy a stroke felismerésének és diagnosztizálásának egyszerű a trükkje, azután pedig 3 órán belül el kell kezdeni a kezelését. A stroke felismerése. *Ne feledd a 3 betűt: MBE*

Néha nehéz beazonosítani a stroke jeleit. Sajnos, a tudatosság hiánya katasztrófát okozhat. A stroke áldozata súlyos agykárosodást szenvedhet, ha a környezete nem ismeri fel a stroke jeleit. Az orvosok szerint bárki felismerheti a stroke-ot, ha három egyszerű kérést mond az illetőnek:

1. M: Meg kell kérni az illetőt, hogy *MOSOLYOGJON*.

2. B: Meg kell kérni, hogy *BESZÉLJEN*, mondjon egy egyszerű mondatot. (összefüggően: pl. Szép napunk van.)

3. E: Meg kell kérni, hogy *EMELJE FEL* mindkét karját.

Ha az illetőnek a három kérés teljesítésének bármelyikével nehézsége van, azonnal hívd a mentőket és mondd el a tüneteket.

Még egy jel: Mondd az illetőnek, hogy *ÖLTSE KI A NYELVÉT*. Ha a nyelv "kicsavarodott", ha egyik vagy másik oldalra megy a nyelv, ez is a stroke jele lehet. Egy kardiológus szerint, ha mindenki, aki megkapja ezt az e-mail-t és elküldi 10 embernek, akkor azzal legalább egy életet meglehetne menteni.

Én továbbküldtem, és te?"

Rostás László

A MAGYAR SZENT KORONA KÉPEIRŐL

Ósi Gyökér Tisztelt Szerkesztőse!
Tisztelt Borbola János!

„A tájékozatlanság tudományos kérdésekben nem dicséretes dolog, egy feltételezés bizonyítottan felfogása már súlyos hiba.”

(Bartha, 1971. 35.sz.)

Az Ósi Gyökér ezen év (2009) 2. számában olvasható Borbola János. Gondolatok a Szent Bertalant ábrázoló zománcképről c. írását. E munka egy-egy részletéhez szólnék pár szót:

Borbola János (2. old.):

”Összegezve megállapíthatjuk, hogy 1983-ban a Szent Korona oromzati Pantokrátora mögé befutó pántron – a Szent Bertalannak nevezett kép helyén – csak a sérült ARTHOLO felirat volt megfigyelhető. Mindkét aranyműves egybehangzó véleménye szerint a felirat alatt nem volt további zománczás.⁴ Ezeket az észrevételeket adatként kezeljük!

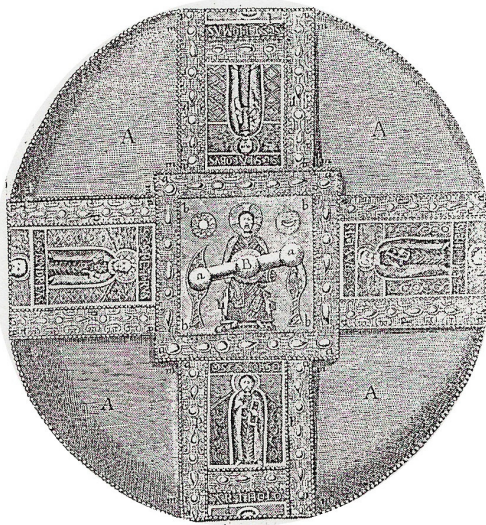
Másrészt...

Csomor Lajos a látottakat később a következőképpen fogalmazta meg:

„A kutatók azt gondolták, hogy itt a Bertalan apostol képe van, pedig az újkorban ezt a képet eddig senki sem láthatta. Ipolyi Arnold püspök 1886-ban kiadott könyvére és az abban megjelent képzeletbeli rekonstrukciós rajzra hagyatkoztak.”⁵

Megjegyzés:

– 1792-ben a Szent Korona első csoportos vizsgálatának eredményeként Koller József a párta középső eleme mögött, a keresztpántron lévő képről a következő értesítést adja:

Kép: A Szent Korona felülnézeti rajza 1792-ben

(Koller, 1792. III. t. ny.)

” In parte aduerfá, feu fronte Coronæ, infra Effigiem Servatoris -
 c. SCS IOHNS, feu Sanctus Johannes. Infra hanc
 d. ARTHOLO, feu Sántus Bartholomæus.
 In abfide dextra infra effigiem Servatoris
 e. SCS PETRVS, feu Sanctus Petrus. Infra hanc
 f. SCS ANDREAS, feu Sanctus Andreas.
 In abfide finiftra infra effigiem Servatoris
 g. SCS PAVLVS, feu Sanctus Paulus. Infra hanc
 h. SCS PHILIPVS, feu Sanctus Philippus.
 In parte averfá infra Effigiem Servatoris
 i. SCS IACOBVS, feu Sanctus Jacobus. Infra hanc
 l. SCS LHOMAS, reipfá Sanctus Thomas.

(Koller, 1792. 2. o.)

Magyarul:

Az elülső részen, azaz a korona homlokzatán, a Megváltó képmása alatt:

c. SCS IOHNS, vagyis Szent János. Ez alatt

d. ARTHOLO, vagyis Szent Bertalan.

A jobb oldalon, a Megváltó képe alatt

e. SCS PETRVS, vagyis Szent Péter. Ez alatt

f. SCS PHILIPVS, vagyis Szent Fülöp.

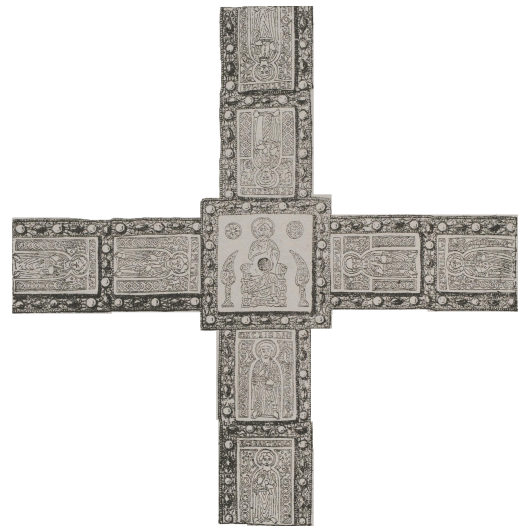
A hátsó részen a Megváltó képmása alatt

i. SCS IACOBVS, vagyis Szent Jakab. Ez alatt

l. SCS Lhomas, vagyis Szent Tamás.

(F: Tóth Krisztina)

– 1880-ban a Szent Korona második csoportos vizsgálatán Rauscher Lajos a következőket rajzolja:

(Ipolyi, 1880. 5. ábra ny.)

A Szent Korona ugyanazon keresztpántjáról „a műtörténetileg iskolázott” Pulszky Károly az akadémia által küldött három tag közül az egyik pedig „Peregrinyi János országgyűlési gyorsírónak tollba diktálta”:

” Minden pántron két-két zománczozott mező van elhelyezve; mindegyiken apostol alakja. Krisztustól jobbra (heraldice) Szt. Péter (II); jobbjában kulcs, baljában papirtekerics és bal csuklójáról kulcs csüng alá. Az egész alakot keskeny arany szegély veszi körül; a mező többi részét zománcz díszítés tölti el — ez a többi mezőn ismétlődik — fölül zománcz színekben: SCS.PETRVS. Krisztustól balra Szt. Pál (III); jobbjával magyarázó gestust tesz, baljában íróasztal; fölötte SCSPAVLVS. Krisztus lábai előtt: Ev. Szt. János (IV); jobbjával a bal kezében tartott könyvre mutat; fölötte: SCSIOHNS. Krisztus mögött (V) Szent Jakab; jobbjában lilomos végű bot; baljában papirtekerics; fölötte: SCJIACOBVS. Péter alatt Szt. András áll (VI); jobb tenyerét föl-emeli, balkezében könyv; fölötte SCSANDREAS. Pál alatt Fülöp (VII); jobbjával a balkezében nyitva tartott diptychonra mutat; feje fölött: SCSPHILIPVS. Elöl, Szt. Jakab alatt Szt. Bertalan apostol van (VIII), őt azonban a homlokrészszel összefüggő íves zománczozott lap annyira eltakarja, hogy csak a feje fölött levő fölírásról adhatunk számot: ARTHOLOME. Hátra, Szt. Tamás, kevésbé van eltakarva, feje kilátszik az első zománcz mögül; a fölírás: SCSTHOMAS. ”

(Pulszky, 1880. 190. o.)

OLVASÓINK ÍRJÁK

1880-ban történt megfigyelés alatt egyugyanazon kép feliratáról tehát kétféle eredmény született: SCS BARTHOLO és ARTHOLOME.

– Az aranyműves-csoport a képpel kapcsolatban így írnak:

”A keresztpántnak az oromzati Jézus-kép által takart részén a kutatók Bertalan apostol képét tartalmazó lemezt véltek elhelyezkedni, jóllehet a képet magát az újkori kutatók közül senki sem láthatta. Ipolyi Arnold püspök 1886-ban megjelent könyvére és az abban közzétett képzeletbeli rekonstrukciós rajzra hagyatkoztak, de feltevését (mint a Koronáról született többi téves elképzelést) mindmáig senki sem ellenőrizte.”

(Csomor - Lantos - Ludvig - Poór, 1985. 113. o.)

– A szóban lévő kép felirata 1792-ben és 1983-ban egyugyanazon volt. A két időpont között e kép cseréiről, a párta közepső elemének előre- és visszahajlításáról, valamint a keresztpántok leszereléséről értesítést nem adtak, így az aranyműves-csoport közlése tény a Szent Korona kutatásában, ami annyit jelent, hogy a képet valóban nem láthatták és a róla készült rajz pedig képzeletbeli.

Bővebben Pap Gábor írásaiban olvasható, előadásában (CD, VHS, DVD, világháló) látható és

hallható, valamint Németh Zsolt 2007-ben megjelent könyvében olvasható.

Borbola János /4. o./:

”Az apostolképeket nem a mai képrend szerint csoportosítottuk, hanem az oldaldíszek alapján – általunk helyreállított – eredeti párosítás sorrendjét követtük.¹³”

¹³ Az apostolképek eredeti sorrendjére vonatkozó elképzelésünket a Borbola, *Kikelet, Huni fáraótól a Szent Koronáig*, (Budapest 2008), 53-62-ig terjedő oldalakon bővebben is kifejtettük. ”

Megjegyzés:

– Borbola János nem igazolta, hogy a Szent Korona keresztpántján lévő képek eredeti sorrendje, szavával élve, az „elképzelése” szerint lett volna, így azt tényként állítani tudománytalan.

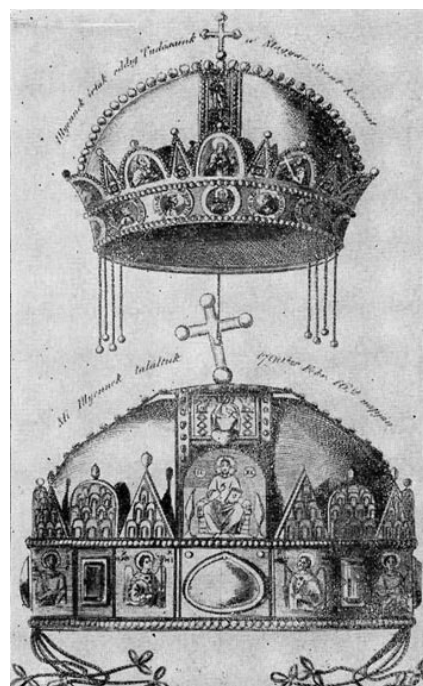
Kövessük Pap Gábor immáron két évtizedes tanácsát és kerüljenek végre a Szent Korona kutatásában is a tények a tények mellé, a feltevések pedig a feltevések mellé.

E levél is legyen mindenki segítségére!

Tisztelettel: Bradák Károly

A Szent Korona idealizált ábrázolása Révay Péter koronaőr De Monarchia et Sacra Corona Regni Hungariae Centuria című művében (Internet)

A Szent Korona 1790-es ábrázolása (Internet)

Tibold Makk Szabina versei

Repülők

Repülök,
 Szárnyalok
 Álom táltosán
 Hófehéren szikrázó
 Üstökös nyomán

Széles az út
 a gondolat
 mélyén
 Magányos templom
 áll
 A Mennyország szélén;

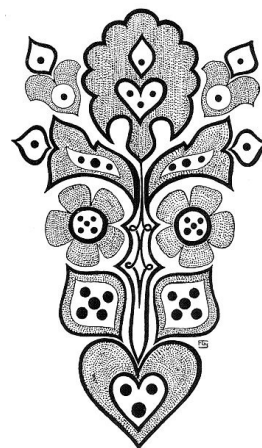
Aranyalmafa
 Tündéerkert közepén –

Bűvös körökben
 Állnak a világok,
 Álomtáltosomon
 falvain áthágok
 Bepillantok titkaikba,
 Tündér Ilona hajlékába,
 Ott aranykalászok
 csóvában,
 Élet vize ezüstsajtárban,
 Holdsugárból szótt
 kelengye,
 Napsugárral fűtött
 kemence
 Ősanya könnyével
 dagasztott kenyere
 Szakajtójában
 valami keleget
 Ha belekukkantasz
 gügyögő kisgyermek

Mint a hulló levél

Mint a hulló levél,
 Mint a szellő suttogása,
 Mint a lélegzet
 mely mellemből elszáll,
 távozik vágyam;
 Hogy jóvátegyem a
 megváltoztathatatlant,
 S a fájdalom, mely
 szívem szoritja
 megenyhüljön –
 Elindulni újra az úton,
 s hinni, hogy valahol
 a Végtelenben
 Szálak,
 melyek összekötnek
 újra megjelennek,
 mert a szeretetet
 elengedni nem lehet.
 Megölelem, s puha
 szirmokra fektetem –
 Ami elhagyott
 nem siratom
 csak azt,
 mit én téptem szét;
 A szívemen esett sebet
 mi gyógyítja meg,
 ha meg nem ért az,
 kin sebet ejtettem
 én?

Mennyek mosolya

Mennyek mosolya
 Ha rám sugároz
 Nem csillan máson
 csak
 Fehér álom-vásznon
 Leplébe burkolószik
 Álomjáró lelkem,
 s láthatatlanul
 Besurran alatta
 a Végtelenbe –

Siklósi András versei

Szent Lászlóhoz

Tán sehol se volt ekkora vitéz
ilyen fenséges győzelmes király
Hited sugárzik erőd megigéz
lelked a mennyből gyakran visszazáll

Reményt hozol védsz ma is bennünket
éles bárdod hóhérainkba vág
Szívünkbe bújssz fölshítod tűzünket
s vérünkben vágatsz hét határon át

Nem pihenhetsz amíg magyar néped
rablók tiporják pribékek verik
Vezess minket Ősi tekintélyed
s érckarod nélkül hazánk elveszik

Kiálts harcolj és imádkozz értünk
hogy ne sújtson vész ne rontson métely
Ha velünk vagy semmitől se félünk
megbirkózunk minden ellenséggel

Dicső táltos hős bajnokunk László
úzd a gonoszt s mi bátran követünk
Te égi láng te szentséges zászló
Szabadíts föl Mentse meg az életünk

Turul induló

Szállj szállj sólyommadár
röpülj föl az égre
vess életet s boldogságot
a romlás helyébe

Jöjj közénk vigyázz ránk
emelj fénybe minket
Jézus király igazsága
gyógyítsa lelkünket

Tündöklő szent Turul
hitünk ős-jelképe
szétronsolt Kárpát-hazánkat
forraszd új egységbe

Add vissza jussunkat
s elillant reményünk
mosd tisztára vértől szennytől
minden nemzetségünk

Isten-küldte Turul
mutasd meg hatalmad
hozz békét és szabadságot
az összes magyarnak

Az igazság katonája (50. születésnapomra)

Mindig az igazságért verkedtem
Kiválasztottként hordozom a poklot
Ezer zord démon hadakozik bennem
gyilkosnak se szánnék mostohább sorsot

A szívem dobog még hitem töretlen
bár kudarcok marnak viharok tépnek
Ötven szörnyű év röpült el felettem
s fogynak lelkemben a régi remények

Ám amíg hazám vérzik a kereszten
mit nekem szenvedés mit nekem halál
Nincs békességem se földön se mennyben
mikor a népem naponta sírba száll

Bolond vagy - óvnak akik még szeretnek
s kiröhögnek esküdt ellenségeim
Küzdőtársaim (sok bátor eretnek)
máglyán lobognak a Tejút szélein

Föladják sorra vagy hamuvá válnak
s csatáik emlékét szétfújja a szél
Tűzai lesznek egy gonosz világnak
hol becsület hűség fabatkát sem ér

Kínlódsz vergődsz elárvult Magyarország
idegen rablók dőzsölnek testeden
Ősi jussodat hóhérok kobbazzák
s te megsemmisülsz elnyel a végtelen

Mit számít itt tehetség hősi virtus
mit a szabadságért hozott áldozat
Koldusbot jut nekünk nem díszes mirtusz
s megváltás helyett tán örök kárhozat

Folytatom utam nincsen választásom
Tragikus harc ez keserű küldetés:
dalokba szöni minden vágyam álmom
s vetni akkor is ha kiég a vetés

Büszkén vállalom hogy száműzött lettem
Az sem érdekel: megérte nem érte
Hiszen megtettem amit megtehettem
s Isten - ha jó - nem sújthat porba érte

Siklósi András

Petőfi Sándornak

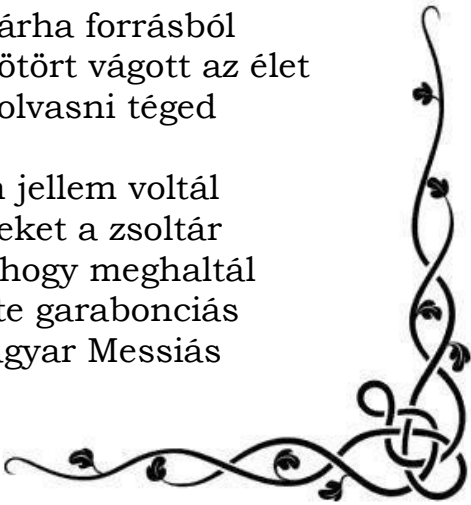
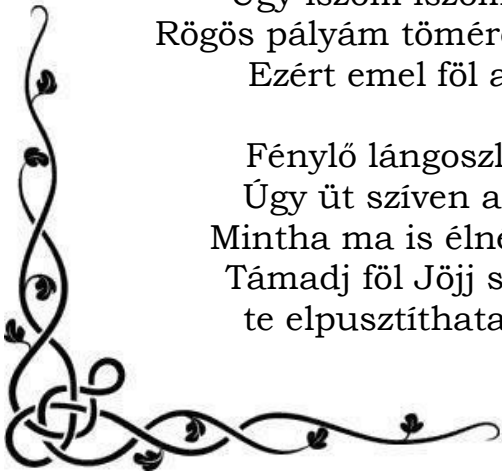
A Tiszánál állok a szegedi pusztán Mint egy kaptár
méh körülöngicsél a hó Januárt mutat a naptár
Függöny mögött a nap Jégcsapok lógnak egy ágról
Fagy villan szél fúj Varjak zuhannak le a fákról
Rád emlékezem rád gondolok Petőfi Sándor

Zúzmarásodom Elnyűtt kabátom nem melegít
Borzongok és fázom Őrzöm a múlt gyökereit
Fölfeszül az égre a bánat Krisztus sebeit
sejtem a láthatáron Cipelem mint rokkant vándor
életem keresztjét s rád gondolok Petőfi Sándor

Bőröm alá nyúl a tél Velőm belerémül
Lilára zöldre dermedek s elérem végül
hogy semmit se érzek Mintha nem lenne testem
Most értem csak a pusztát Mindig ezt kerestem
Olyan lett a világ mint egy Petőfi versben

Hízik a jég köd száll Szürke reménytelen a távol
Mégis tavaszt várok s rád gondolok Petőfi Sándor
Úgy iszom iszom tiszta lelked akárha forrásból
Rögös pályám tömérdek gond-baj Gyötört vágott az élet
Ezért emel föl a példád ezért jó olvasni téged

Fénylő lángoszlop hajlíthatatlan jellem voltál
Úgy üt szíven a sorsod mint híveket a zsoltár
Mintha ma is élnél De kár de kár hogy meghaltál
Támadj föl Jöjj segíts jöjj vezess te garabonciás
te elpusztíthatatlan táltos te Magyar Messiás

Szárnyasoltár a magyar szent királyok Szent László, Szent István, Szent Imre és a templom védőszentje Szent Miklós püspök ábrázolásával

SZENT MIKLÓS-PLÉBÁNIA-TEMPLOM. NAGYTÓTLAK (Internet)

Következő szám tartalmából:

20 éves a MBE Oktatási Konferencia

Borbola János hieroglifás tanfolyama
